

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Període intermedi

Número 208

Dilluns, 11 de juliol de 2005

S U M A R I

3. TRAMITACIONS EN CURS 3.00. Propostes de reforma de l'Estatut d'autonomia

Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya elaborada per una ponència del conjunt dels grups parlamentaris (tram. 206-00001/07 i 206-00002/07). Tramitació pel procediment d'urgència. Text elaborat per la Ponència. Vots particulars presentats pels grups parlamentaris. Tramesa a la Comissió. Habilitació del mes de juliol. Termini de presentació d'esmenes.

p. 3

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.00. PROPOSTES DE REFORMA DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA

Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya elaborada per una ponència del conjunt dels grups parlamentaris

Tram. 206-00001/07 i 206-00002/07

Tramitació pel procediment d'urgència

Sol·licitud: Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 25164).

Acord: Mesa del Parlament, sessió del 05.07.2005.

D'acord amb els articles 87 i 88 del Reglament, s'acorda que sigui tramitat pel procediment d'urgència i que els terminis siguin reduïts a la meitat dels que són fixats amb caràcter ordinari.

Text elaborat per la Ponència

Reg. 25456 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 08.07.2005

A LA MESA DEL PARLAMENT

La Ponència redactora de la proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, creada segons el que disposen els articles 115 i 110 del Reglament del Parlament i nomenada en el si de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat el dia 9 de febrer de 2004, i formada pels diputats i diputades Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català, Francesc Homs i Molist i Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Joan Ferran i Serafini, Miquel Iceta i Llorens, Àlex Masllorens i Escubós i Lídia Santos i Arnau, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Teresa Aragonès i Perales, Pilar Dellunde i Clavé i Joan Ridaó i Martín, del Grups Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Jordi Montanya i Mías, Àngels Olano i Garcia, Belen Pajares i Ribas i Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; Dolors Comas d'Argemir i Cendra, Joan Boada i Masoliver, Jaume Bosch i Mestre, Jordi Miralles

i Conte, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, s'ha reunit al Palau del Parlament els dies 12, 19 i 26 de febrer, 26 de març, 1, 15, 22 i 29 d'abril, 6, 13, 20 i 27 de maig, 18 de juny, 1, 8 i 22 de juliol, 16 i 23 de setembre, 6, 13, 20 i 27 d'octubre, 3, 10 i 17 de novembre, 1 i 15 de desembre de 2004, 12, 13, 19, 20, 26 i 27 de gener, 2, 9 i 16 de febrer, 2, 3, 9, 16, 18 i 30 de març, 6, 13, 14, 20 i 27 d'abril, 4 de maig, 9 de juny i 8 de juliol de 2005. De conformitat amb l'article 110 del Reglament del Parlament, ha elaborat la proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que s'acompanya en l'annex.

Palau del Parlament, 8 de juliol de 2005

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català, Francesc Homs i Molist, Artur Mas i Gavarró, Joan Ferran i Serafini, Miquel Iceta i Llorens, Àlex Masllorens i Escubós, Lídia Santos i Arnau, Teresa Aragonès i Perales, Pilar Dellunde i Clavé, Joan Ridaó i Martín, Joan Boada i Masoliver, Jaume Bosch i Mestre, Dolors Comas d'Argemir i Cendra, Jordi Miralles i Conte

ANNEX

PROPOSTA DE REFORMA DE L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA

TÍTOL PRELIMINAR

ARTICLE 1. LA NACIÓ CATALANA

1. Catalunya és una nació.
2. Catalunya exerceix el seu autogovern mitjançant institucions pròpies, constituïda com a comunitat autònoma d'acord amb la Constitució i l'Estatut.

ARTICLE 2. LA GENERALITAT

1. La Generalitat és el sistema institucional en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya.
2. La Generalitat és integrada pel Parlament, la Presidència de la Generalitat, el Govern i les altres institucions que estableix el capítol V del títol II.
3. Els municipis de Catalunya, les vegueries i les altres entitats locals que les lleis determinin formen part del sistema institucional de la Generalitat, com a ens en els quals aquesta s'organitza territorialment, sens perjudici de llur autonomia.
4. Els poders de la Generalitat emanen del poble de Catalunya i s'exerceixen d'acord amb el que estableixen l'Estatut i la Constitució.

ARTICLE 3. EL MARC POLÍTIC

1. Les relacions de la Generalitat amb l'Estat es fonamenten en el principi de la lleialtat institucional mútua i es regeixen pel principi general segons el qual la Generalitat és Estat, pel principi d'autonomia, pel principi

pi de plurinacionalitat de l'Estat i pel principi de bilateralitat, sens perjudici de l'ús de mecanismes multilaterals.

2. Catalunya té en la Unió Europea el seu espai polític i geogràfic de referència i incorpora els valors, els principis i les obligacions que deriven del fet de formar-ne part.

ARTICLE 4. ELS DRETS I ELS PRINCIPIS RECTORS

1. Els poders públics de Catalunya promouen el ple exercici dels drets i de les llibertats individuals i col·lectius que reconeixen aquest Estatut, la Constitució, la Unió Europea, la Declaració universal de drets humans, el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i les llibertats fonamentals, el Pacte internacional de drets civils i polítics, el Pacte internacional de drets econòmics, socials i culturals i els altres tractats i convenis internacionals que reconeixen i garanteixen els drets i les llibertats fonamentals.

2. Els poders públics de Catalunya promouen les condicions per tal que la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives; faciliten la participació de totes les persones en la vida política, econòmica, cultural i social, i reconeixen el dret dels pobles a conservar la identitat pròpia.

3. Els poders públics de Catalunya promouen els valors del pluralisme, la pau, la justícia, la solidaritat, la cohesió social, l'equitat de gènere i la sostenibilitat.

ARTICLE 5. ELS DRETS HISTÒRICS

L'autogovern de Catalunya es fonamenta en els drets històrics del poble català, que aquest Estatut incorpora i actualitza.

ARTICLE 6. EL TERRITORI

El territori de Catalunya és el que correspon als límits geogràfics i administratius de la Generalitat.

ARTICLE 7. LA CAPITAL

La capital de Catalunya és la ciutat de Barcelona, que és la seu permanent del Parlament, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, sens perjudici que el Parlament i el Govern es puguin reunir en altres llocs de Catalunya d'acord amb el que estableixin, respectivament, el reglament del Parlament i la llei.

ARTICLE 8. L'ARAN

1. El poble aranès exerceix l'autogovern mitjançant aquest Estatut, el Consell General d'Aran i les altres institucions pròpies.

2. Els ciutadans de Catalunya i les seves institucions polítiques reconeixen l'Aran com una realitat nacional fonamentada en la seva singularitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, defensada pels aranesos al llarg dels segles. Aquest Estatut reconeix, empara i respecta aquesta singularitat, la qual és objecte d'una particular protecció mitjançant un règim jurídic especial.

ARTICLE 9. LA LLENGUA PRÒPIA I LES LLENGÜES OFICIALS

1. La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d'ús normal i preferent de totes les administracions públiques a Catalunya i dels mitjans de comunicació públics, i també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

2. El català és la llengua oficial de Catalunya. També ho és el castellà, que és la llengua oficial a tot l'Estat espanyol. Totes les persones a Catalunya tenen el dret d'utilitzar i el dret i el deure de conèixer les dues llengües oficials. Els poders públics de Catalunya han d'establir les mesures necessàries per a facilitar l'exercici d'aquests drets i el compliment d'aquest deure.

3. La Generalitat i l'Estat han d'emprendre les accions necessàries per al reconeixement de l'oficialitat de la llengua catalana davant la Unió Europea i per a la presència i la utilització de la llengua catalana en els organismes internacionals i en els tractats internacionals de contingut cultural o lingüístic.

4. La Generalitat ha de promoure la comunicació i la cooperació amb les altres comunitats i els altres territoris que comparteixen patrimoni lingüístic amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres mecanismes de col·laboració per a la promoció i la difusió exterior de la llengua catalana.

5. La llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, és la llengua pròpia d'aquest territori i n'és també oficial d'acord amb el que estableix aquest Estatut.

ARTICLE 10. ELS SÍMBOLS

1. La bandera nacional de Catalunya és la tradicional de quatre barres vermelles en fons groc. Ha d'ésser present als edificis públics i en els actes oficials que es facin a Catalunya.

2. La festa nacional de Catalunya és la Diada de l'Onze de Setembre.

3. L'himne nacional de Catalunya és *Els segadors*.

4. El Parlament ha de regular les diverses expressions del marc simbòlic de Catalunya i n'ha de fixar l'ordre protocol·lari.

5. La protecció jurídica dels símbols de Catalunya és la que correspon als altres símbols de l'Estat.

ARTICLE 11. LA CONDICIÓN POLÍTICA DE CATALÀ

1. Gaudeixen de la condició política de catalans els ciutadans de l'Estat que tenen veïnatge administratiu a Catalunya. Llurs drets polítics s'exerceixen d'acord amb aquest Estatut i les lleis.

2. Gaudeixen, com a catalans, dels drets polítics definits en aquest Estatut els ciutadans de l'Estat residents a l'estranger que han tingut a Catalunya el darrer veïnatge administratiu, i també llurs descendents que mantenen aquella ciutadania, si així ho sol·liciten, en la forma que determini la llei.

ARTICLE 12. LES COMUNITATS CATALANES A L'EXTERIOR

La Generalitat, en els termes establerts per la llei, ha de fomentar els vincles socials, econòmics i culturals amb les comunitats catalanes a l'exterior i els ha de prestar l'assistència necessària. Amb aquesta finalitat, la Generalitat, segons que correspongui, pot formalitzar acords de cooperació amb les institucions públiques i privades dels territoris i països on es troben les comunitats catalanes a l'exterior i pot sol·licitar a l'Estat la subscripció de tractats internacionals sobre aquesta matèria.

ARTICLE 13. ELS TERRITORIS AMB VINCLES HISTÒRICS, LINGÜÍSTICS I CULTURALS AMB CATALUNYA

La Generalitat ha de promoure la comunicació, l'intercanvi cultural i la cooperació amb les comunitats i els territoris, pertanyents o no a l'Estat espanyol, que tenen vincles històrics, lingüístics i culturals amb Catalunya. A aquests efectes, la Generalitat i l'Estat, segons que correspongui, poden subscriure convenis, tractats i altres instruments de col·laboració en tots els àmbits, que poden incloure la creació d'organismes comuns.

ARTICLE 14. L'EFICÀCIA TERRITORIAL DE LES NORMES

1. Les normes i les disposicions de la Generalitat i el dret civil de Catalunya tenen eficàcia territorial, sens perjudici de les excepcions que es puguin establir en cada matèria i de les situacions que s'hagin de regir per l'estatut personal o per altres normes d'extraterritorialitat.

2. Els estrangers que adquireixin la nacionalitat espanyola resten sotmesos al dret civil català mentre mantinguin el veïnatge administratiu a Catalunya, llevat que manifestin llur voluntat en contra.

TÍTOL I. DRETS, DEURES I PRINCIPIS RECTORS

CAPÍTOL I. DRETS I DEURES DE L'ÀMBIT CIVIL I SOCIAL

ARTICLE 15. DRETS DE LES PERSONES

1. Els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i els deures establerts per la Constitució i per aquest Estatut.

2. Totes les persones tenen dret a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, i al lliure desenvolupament de llur personalitat i capacitat personal.

3. Els drets que aquest Estatut reconeix als ciutadans de Catalunya es poden estendre a altres persones, en els termes que estableixen les lleis.

ARTICLE 16. DRETS EN L'ÀMBIT DE LES FAMÍLIES

Totes les persones tenen el dret, d'acord amb els requisits establerts per la llei, a rebre prestacions socials i ajudes públiques per a atendre les càrregues familiars.

ARTICLE 17. DRETS DE LA INFÀNCIA

Els menors tenen dret a rebre l'atenció integral necessària per al desenvolupament de llur personalitat i llur benestar en el context familiar i social.

ARTICLE 18. DRETS DE LA GENT GRAN

Les persones grans tenen dret a viure amb dignitat, lliures d'explotació i de maltractaments, sense que puguin ésser discriminades per causa de l'edat.

ARTICLE 19. DRETS DE LES DONES

1. Totes les dones tenen dret al lliure desenvolupament de llur personalitat i capacitat personal, a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures d'explotació, maltractaments i de tota mena de discriminació.

2. Les dones tenen dret que els poders públics garanteixin el compliment del principi d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes, en totes les seves manifestacions, i a participar en condicions d'igualtat d'oportunitats i paritat amb els homes en tots els àmbits públics i privats.

ARTICLE 20. DRET A MORIR AMB DIGNITAT

1. Totes les persones tenen dret a viure amb dignitat el procés de llur mort.

2. Totes les persones tenen dret a atorgar un document de voluntats anticipades on constin les instruccions sobre llur tractament i les intervencions mèdiques, que han d'ésser respectades, en els termes que estableix la llei, especialment pel personal sanitari, quan les persones que han atorgat el dit document no estiguin en condicions d'expressar personalment llur voluntat.

ARTICLE 21. DRETS I DEURES EN L'ÀMBIT DE L'EDUCACIÓ

1. Totes les persones tenen dret a l'ensenyament públic i de qualitat i a accedir-hi en condicions d'igualtat. La Generalitat ha d'establir un model educatiu que garanteixi aquest dret i en el qual l'ensenyament públic és laic.

2. Els centres privats sostinguts amb fons públics tenen el deure de complir les obligacions de servei públic que determini la llei per tal de garantir els drets d'accés en condicions d'igualtat i la qualitat de l'ensenyament.

3. L'ensenyament és gratuït en tot el cicle obligatori, així com en els altres nivells que la llei estableixi.

4. Totes les persones tenen dret a la formació professional i a la formació permanent en els termes que la llei estableixi.

5. Totes les persones tenen el dret a disposar, en els termes i les condicions que estableix la llei, d'ajuts públics per a satisfer els requeriments educatius i per a accedir en igualtat de condicions als nivells educatius superiors, en funció de llurs recursos econòmics, aptituds i preferències.

6. Les persones amb necessitats educatives especials tenen dret a accedir a una educació adaptada a llurs condicions.

7. Els membres de la comunitat educativa tenen dret a participar en els assumptes escolars i universitaris en els termes que estableixi la llei.

ARTICLE 22. DRETS EN L'ÀMBIT DE LA SALUT

1. Totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuït als serveis sanitaris de responsabilitat pública.

2. Els usuaris de la sanitat pública tenen dret que siguin respectades llurs preferències pel que fa a l'elecció de metge i de centre en els termes i les condicions que estableixi la llei.

3. Totes les persones, en relació amb els serveis sanitaris públics i privats, tenen dret a ésser informades sobre els serveis a què poden accedir i el requisits necessaris per a usar-los, sobre els tractaments mèdics i llurs riscos, abans que siguin aplicats; a donar el consentiment per a qualsevol intervenció; a accedir a la història clínica, i a la confidencialitat de les dades relatives a la pròpia salut.

ARTICLE 23. DRETS EN L'ÀMBIT DELS SERVEIS SOCIALS

1. Totes les persones tenen el dret d'accedir en condicions d'igualtat a les prestacions de la xarxa de serveis socials de responsabilitat pública, a ésser informades sobre aquestes i a donar el consentiment per a qualsevol actuació que els afecti personalment, en els termes que estableix la llei.

2. Les persones amb necessitats especials, per a mantenir l'autonomia personal en les activitats de la vida diària, tenen dret a rebre atenció adequada a llur situació, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixin.

3. Les persones o famílies que es troben en situació de pobresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que asseguri els mínims d'una vida digna, d'acord amb les condicions que legalment s'estableixin.

ARTICLE 24. DRETS EN L'ÀMBIT LABORAL

1. Els treballadors tenen dret a desenvolupar-se professionalment i a accedir de forma gratuïta als serveis públics d'ocupació.

2. Les persones excloses del mercat de treball per no haver pogut accedir-hi o reinserir-s'hi i que no disposen de mitjans de subsistència propis tenen dret a percebre prestacions i recursos no contributius de caràcter paliatiu en els termes establerts per la llei.

3. Tots els treballadors tenen dret a desenvolupar les tasques laborals i professionals en condicions de garantia per a la salut, la seguretat i la dignitat de les persones.

4. Els treballadors, o llurs representants, tenen dret a la informació, la consulta i la participació en les empreses.

5. Les organitzacions sindicals i empresarials tenen dret a complir llurs funcions en els àmbits de la concertació social, la participació i la col·laboració social.

ARTICLE 25. DRETS EN L'ÀMBIT DE L'HABITATGE

Les persones que no disposen dels recursos suficients tenen dret que els poders públics estableixin un sistema de mesures per a accedir a un habitatge digne. La llei ha de determinar aquestes mesures i les condicions per a establir-les.

ARTICLE 26. DRETS I DEURES EN RELACIÓ AMB EL MEDI AMBIENT

1. Totes les persones tenen dret a viure en un medi equilibrat, sostenible i respectuós amb la salut, d'acord

amb els estàndards i els nivells de protecció que determini la llei. També tenen el dret de gaudir dels recursos naturals i del paisatge en condicions d'igualtat, fent-ne un ús responsable i evitant-ne el malbaratament.

2. Totes les persones tenen dret a la protecció davant de les diferents formes de contaminació, d'acord amb els estàndards i els nivells que es determinin per llei. També tenen el deure de col·laborar en la conservació del patrimoni natural i en les actuacions que tendeixin a eliminar les diferents formes de contaminació, amb l'objectiu de mantenir-lo i conservar-lo per a les generacions futures.

3. Totes les persones tenen el dret d'accedir a la informació mediambiental de què disposin els poders públics. El dret d'informació només pot ésser limitat per motius d'ordre públic justificats, en els termes que estableixi la llei.

ARTICLE 27. DRETS DELS CONSUMIDORS I DELS USUARIS

1. Les persones, en llur condició de consumidors i d'usuaris de béns i de serveis, tenen dret a la protecció de llur salut i seguretat. També tenen dret a una informació veraç i entenedora sobre les característiques i els preus dels productes i dels serveis, a un règim de garanties dels productes adquirits i dels subministraments contractats i a la protecció de llurs interessos econòmics davant de conductes abusives, negligents o fraudulent.

2. Els consumidors i els usuaris tenen dret a ésser informats i a participar, directament o per mitjà de llurs representants, davant de les administracions públiques de Catalunya, en els termes que determina la llei.

CAPÍTOL II. DRETS EN L'ÀMBIT POLÍTIC I DE L'ADMINISTRACIÓ

ARTICLE 28. DRET DE PARTICIPACIÓ

1. Els ciutadans de Catalunya tenen dret a participar en condicions d'igualtat en els afers públics de Catalunya, de manera directa o bé per mitjà de representants, en els supòsits i en els termes que estableixin aquest Estatut i la llei.

2. Els ciutadans de Catalunya tenen dret a elegir llurs representants en els òrgans polítics representatius i a presentar-s'hi com a candidats, d'acord amb les condicions i els requisits que estableixen les lleis.

3. Els ciutadans de Catalunya tenen dret a promoure i a presentar iniciatives legislatives al Parlament, en els termes que estableixen aquest Estatut i les lleis.

4. Els ciutadans de Catalunya tenen dret a participar, directament o per mitjà d'entitats associatives, en el procés d'elaboració de les lleis del Parlament, mitjançant els procediments que estableixi el Reglament del Parlament.

5. Totes les persones tenen dret a dirigir peticions i a plantejar queixes, en la forma i amb els efectes que estableixi la llei, a les institucions de la Generalitat i a la seva Administració, així com a les entitats locals de Catalunya, en matèries de llur competència respectiva.

La llei ha d'establir les condicions d'exercici i els efectes d'aquest dret, així com les obligacions de les institucions receptores.

6. Els ciutadans de Catalunya tenen dret a promoure la convocatòria de consultes populars per la Generalitat i els ajuntaments, en matèria de llur competència respectiva, en la forma i amb les condicions que la llei estableixi.

ARTICLE 29. DRETS D'ACCÉS ALS SERVEIS PÚBLICS I A UNA BONA ADMINISTRACIÓ

1. Totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat als serveis públics i als serveis econòmics d'interès general. Les administracions públiques han de fixar les condicions d'accés i els estàndards de qualitat d'aquests serveis, amb independència del règim de llur prestació.

2. Totes les persones tenen dret que els poders públics de Catalunya tractin els assumptes que els afecten de manera imparcial i objectiva i que llur actuació se sotmeti a les finalitats que la justifiquen i sigui proporcionada a aquestes finalitats. La llei ha de regular les condicions d'exercici i les garanties d'aquests drets i ha de determinar els casos en què les administracions públiques de Catalunya i els serveis públics que en depenen han d'adoptar una carta de drets dels usuaris i d'obligacions dels prestadors.

ARTICLE 30. DRET A LA PROTECCIÓ DE LES DADES PERSONALS

Totes les persones tenen dret a la protecció de les dades personals contingudes en els fitxers que són competència de la Generalitat i el dret d'accedir-hi, d'examinar-les i d'obtenir-ne la correcció. Una autoritat independent, designada pel Parlament, ha de vetllar pel respecte d'aquests drets en els termes que estableixi la llei.

CAPÍTOL III. DRETS I DEURES LINGÜÍSTICS

ARTICLE 31. DRETS I DEURES DE CONEIXEMENT I ÚS DE LES LLENGÜES

1. Tothom té dret a no ésser discriminat per raons lingüístiques.

2. Els actes jurídics fets en qualsevol de les dues llengües oficials tenen, pel que fa a la llengua, plena validesa i eficàcia, sense que se'n pugui al·legar desconeixement.

ARTICLE 32. DRETS LINGÜÍSTICS DAVANT DE LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES I LES INSTITUCIONS ESTATALS

1. Els ciutadans tenen el dret d'opció lingüística. En les relacions amb les institucions, les organitzacions i les administracions públiques a Catalunya, tothom té el dret d'utilitzar la llengua oficial que elegeixi. Aquest dret obliga totes les institucions, organitzacions i administracions públiques, inclosa l'Administració electoral a Catalunya, així com les entitats privades que en depenen i, en general, quan exerceixen funcions públiques.

2. En les relacions amb l'Administració de justícia i el Ministeri Fiscal, totes les persones tenen el dret d'utilitzar

la llengua oficial que elegeixin en totes les actuacions judicials, sense que puguin patir indefensió ni dilacions indegudes per causa de la llengua emprada, ni se'ls pugui exigir cap mena de traducció.

3. Per a garantir aquest dret, els jutges i els magistrats, els fiscals i el personal al servei de l'Administració de justícia, per a prestar llurs serveis a Catalunya, han d'acreditar, en la forma que estableixin aquest Estatut i les lleis, que tenen un nivell de coneixement adequat i suficient de les llengües oficials, que els fa aptes per a complir les funcions pròpies de llur càrrec o de llur lloc de treball.

4. Totes les persones tenen el dret de demanar i rebre els documents públics emesos a Catalunya en la llengua oficial que elegeixin i els poders públics el deure d'expedir-los en la llengua sol·licitada. Aquest dret i aquest deure s'estenen als documents d'identificació personal, així com als documents expedits pels registres públics, sens perjudici, en aquests casos, del possible contingut en altres llengües. Per a garantir el compliment d'aquest dret i del correlatiu deure, els notaris, els registradors de la propietat i mercantils, els encarregats del Registre Civil i els encarregats de qualsevol altre registre especialitzat han d'acreditar, en la forma que estableixin aquest Estatut i les lleis, que tenen un nivell de coneixement adequat i suficient de les llengües oficials, que els fa aptes per a complir les funcions pròpies de llur càrrec o de llur lloc de treball.

5. Per a garantir el dret d'opció lingüística establert per l'apartat 1, l'Administració de l'Estat situada a Catalunya garanteix que el personal al seu servei té un nivell de coneixement adequat i suficient de les dues llengües oficials, que el fa apte per a complir les funcions pròpies de llur lloc de treball.

6. Els ciutadans de Catalunya tenen el dret de relacionar-se per escrit en llengua catalana amb els òrgans constitucionals i amb els òrgans jurisdiccionals d'àmbit estatal. Aquestes institucions han d'atendre i han de tramitar els escrits presentats en llengua catalana, sense que puguin exigir a l'interessat traducció al castellà.

ARTICLE 33. DRETS LINGÜÍSTICS DELS CONSUMIDORS I USUARIS

Totes les persones tenen el dret d'ésser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin en llur condició d'usuari o consumidor de béns, productes i serveis. Les entitats i les empreses amb domicili social a Catalunya i els establiments oberts al públic dins del seu territori queden subjectes al deure de disponibilitat lingüística en els termes establerts per la llei.

ARTICLE 34. DRETS LINGÜÍSTICS EN L'ÀMBIT DE L'ENSENYAMENT

1. Tothom té dret a rebre l'ensenyament en català d'acord amb el que estableix aquest Estatut. El català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament.

2. Els alumnes tenen dret a rebre l'ensenyament en català en l'ensenyament no universitari. També tenen el dret i el deure de conèixer amb suficiència, de forma

oral i escrita, el català i el castellà en finalitzar l'ensenyament obligatori, sigui quina sigui llengua habitual en incorporar-se a l'ensenyament. L'ensenyament del català i el castellà ha de tenir una presència adequada en els plans d'estudis.

3. Els alumnes tenen dret a no ésser separats en centres ni en grups de classe diferents per raó de llur llengua habitual.

4. Els alumnes que s'incorporen tardanament al sistema escolar de Catalunya gaudeixen del dret a rebre un suport lingüístic especial si la manca de comprensió els dificulta seguir normalment l'ensenyament.

5. El professorat i l'alumnat dels centres universitaris tenen dret a expressar-se, oralment i per escrit, en la llengua oficial que elegeixin.

ARTICLE 35. DRETS EN RELACIÓ AMB L'ARANÈS

1. A l'Aran tothom té el dret de conèixer i d'emprar l'aranès i d'ésser atès oralment i per escrit en aquesta llengua en les seves relacions amb les administracions públiques i amb les entitats públiques i privades que en depenen.

2. Els ciutadans de l'Aran tenen el dret d'emprar l'aranès en totes llurs relacions amb la Generalitat.

3. La llei ha de determinar els altres drets i deures lingüístics en relació amb l'aranès.

CAPÍTOL IV. GARANTIES DELS DRETS ESTATUTARIS

ARTICLE 36. DISPOSICIONS GENERALS

1. Els drets reconeguts per aquest títol vinculen tots els poders públics que actuen a Catalunya i, d'acord amb la naturalesa de cada dret, els particulars. Les disposicions dictades pels poders públics de Catalunya han de respectar-los i s'han d'interpretar i d'aplicar en el sentit més favorable per a llur plena efectivitat.

2. El Parlament ha d'aprovar per llei una Carta dels drets i els deures dels ciutadans de Catalunya i ha de desplegar per llei els reconeguts per aquest títol.

3. Cap de les disposicions d'aquest títol no pot ser desplegada, aplicada o interpretada de manera que redueixi o limiti els drets fonamentals reconeguts per la Constitució i pels tractats i convenis internacionals ratificats per Espanya.

4. La protecció estatutària dels drets reconeguts per aquest títol s'estén també als que consagren les lleis que els despleguen.

ARTICLE 37. GARANTIA JUDICIAL

Els actes que vulneren els drets que es reconeixen en aquest títol són objecte de recurs directament davant d'una sala de garanties estatutàries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, d'acord amb el procediment establert per la Llei orgànica del poder judicial.

CAPÍTOL V. PRINCIPIS RECTORS

ARTICLE 38. DISPOSICIONS GENERALS

1. Els poders públics de Catalunya han d'orientar les polítiques públiques d'acord amb els principis rectors que estableixen la Constitució i aquest Estatut. En l'exercici de llurs competències, els poders públics de Catalunya han de promoure i adoptar les mesures necessàries per a garantir llur eficàcia plena.

2. El reconeixement, el respecte i la protecció dels principis rectors informa la legislació positiva, la pràctica judicial i l'actuació dels poders públics.

3. Els principis rectors són exigibles davant de la jurisdicció d'acord amb el que determinen les lleis i les altres disposicions que els despleguen.

ARTICLE 39. PROTECCIÓ DE LES PERSONES I DE LES FAMÍLIES

1. Els poders públics de Catalunya han de tenir com a objectiu la millora de la qualitat de vida de totes les persones.

2. Els poders públics de Catalunya han de garantir la protecció jurídica, econòmica i social de la família en les seves diverses modalitats, com a estructura bàsica i factor de cohesió social i com a primer nucli de convivència de les persones. Així mateix, han de promoure les mesures econòmiques i normatives de suport a les famílies adreçades al foment de la natalitat i han de garantir una correcta conciliació de la vida laboral i familiar.

3. Els poders públics de Catalunya han de garantir la protecció dels infants, especialment contra tota forma d'explotació, d'abandonament, de maltractament o crueltat i de la pobresa i els seus efectes.

4. Els poders públics han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació dels joves, facilitant-los l'accés al món laboral i a l'habitatge per tal que puguin desenvolupar llur propi projecte de vida i participar en igualtat de drets i deures en la vida social i cultural.

5. Els poders públics de Catalunya han de garantir la protecció jurídica de les persones amb discapacitats i han de promoure'n la integració social, econòmica i laboral. També han d'adoptar les mesures necessàries per a suplir o complementar el suport de llur entorn familiar directe.

6. Els poders públics de Catalunya han de garantir la protecció de les persones grans per tal que puguin portar una vida digna i independent i participar en la vida social i cultural. També han de procurar llur plena integració en la societat mitjançant polítiques públiques basades en el principi de solidaritat intergeneracional.

7. Els poders públics de Catalunya han de promoure la igualtat de les diferents unions estables de parella amb independència de l'orientació sexual de llurs membres. La llei ha de regular aquestes unions i altres formes de convivència i llurs efectes

ARTICLE 40 . DONES I PERSPECTIVA DE GÈNERE

1. Els poders públics han de garantir la transversalitat en la incorporació de la perspectiva de gènere i de les

dones en totes les polítiques públiques per tal d'aconseguir la igualtat d'oportunitats i la igualtat material entre dones i homes.

2. Les polítiques públiques han de garantir l'abordatge integral de totes les formes de violència contra les dones, així com dels actes de caràcter sexista i discriminatori, i han de fomentar el reconeixement del paper de les dones en els àmbits cultural, històric, social i econòmic promovent la participació dels grups i les associacions de dones en l'elaboració i l'avaluació d'aquestes polítiques.

3. Els poders públics han de reconèixer i tenir en compte el valor econòmic del treball familiar en la fixació de llurs polítiques econòmiques i socials.

ARTICLE 41. COHESIÓ I BENESTAR SOCIAL

1. Els poders públics de Catalunya han de promoure polítiques públiques que fomentin la cohesió social i que garanteixin un sistema de serveis socials, de titularitat pública i concertada, adequat als indicadors econòmics i socials de Catalunya.

2. Els poders públics de Catalunya han de vetllar per la plena integració social, econòmica i laboral de les persones i dels col·lectius més necessitats de protecció, especialment d'aquells que es troben en situació de pobresa i de risc d'exclusió social.

3. Els poders públics han de vetllar per la dignitat, la seguretat i la protecció integral de les persones, especialment de les més vulnerables.

4. Els poders públics han de garantir la qualitat del servei i la gratuïtat de l'assistència sanitària pública en els termes que estableix la llei.

5. Els poders públics han de promoure polítiques preventives i comunitàries i han de garantir la qualitat del servei i la gratuïtat dels serveis socials que la llei determini com a bàsics.

6. Els poders públics de Catalunya han d'emprendre les accions necessàries per a establir un règim d'acollida de les persones immigrades i han de promoure les polítiques que garanteixin el reconeixement i l'efectivitat dels drets i deures de les persones immigrades, la igualtat d'oportunitats, les prestacions i les ajudes que permetin llur plena acomodació social i econòmica i llur participació en els afers públics.

7. Els poders públics de Catalunya han de vetllar per la convivència social, cultural i religiosa entre totes les persones a Catalunya i pel respecte de la diversitat de creences i conviccions ètiques i filosòfiques de les persones, i han de fomentar les relacions interculturals mitjançant l'impuls i la creació d'àmbits de coneixement recíproc, diàleg i mediació.

ARTICLE 42. FOMENT DE LA PARTICIPACIÓ

1. Els poders públics de Catalunya han de promoure la participació social en l'elaboració, la prestació i l'avaluació de les polítiques públiques, així com la participació individual i associativa en els àmbits cívics, social, cultural, econòmic i polític, amb ple respecte als principis de pluralisme, lliure iniciativa i autonomia.

2. Els poders públics han de facilitar la participació i la representació ciutadanes i polítiques amb especial atenció a les zones menys poblades del territori.

3. Els poders públics han de procurar que les campanyes institucionals que s'organitzin en ocasió dels processos electorals tinguin com a finalitat la de promoure la participació ciutadana i que els electors rebïn dels mitjans de comunicació informació veraç, objectiva, neutral i respectuosa del pluralisme polític sobre les candidatures que concorren en els processos electorals.

ARTICLE 43. EDUCACIÓ, RECERCA I CULTURA

1. Els poders públics de Catalunya han de garantir la qualitat del sistema d'ensenyament i han d'impulsar una formació humana i tècnica de l'alumnat basada en els valors socials d'igualtat, solidaritat, llibertat, pluralisme, responsabilitat cívica i els altres que fonamenten la convivència democràtica.

2. Els poders públics de Catalunya han de promoure i han d'impulsar la implicació i la participació de la família en l'educació dels fills, en el marc de la comunitat educativa.

3. Els poders públics de Catalunya han de fomentar la investigació i la recerca científica de qualitat, la creativitat artística i la conservació i la difusió del patrimoni cultural de Catalunya.

4. Els poders públics de Catalunya han d'emprendre les accions necessàries per a facilitar a totes les persones l'accés a la cultura, als béns culturals i al patrimoni cultural, arqueològic, històric i artístic de Catalunya.

ARTICLE 44. ÀMBIT SOCIOECONÒMIC

1. Els poders públics de Catalunya han d'adoptar les mesures necessàries per a promoure el progrés econòmic i el progrés social de Catalunya i dels seus ciutadans, basats en els principis de la solidaritat, la cohesió, el desenvolupament sostenible i la igualtat d'oportunitats.

2. Els poders públics de Catalunya han de promoure una distribució de la renda personal i territorial més equitativa en el marc d'un sistema català de benestar.

3. Els poders públics de Catalunya han d'adoptar les mesures necessàries per a garantir els drets laborals i sindicals dels treballadors, han d'impulsar i han de promoure llur participació en les empreses i les polítiques d'ocupació plena, de foment de l'estabilitat laboral, de formació de les persones treballadores, de prevenció de riscos laborals, de seguretat i d'higiene en el treball, de creació d'unes condicions dignes en el lloc de treball, de no-discriminació per raó de gènere i de garantia del descans necessari i de les vacances retribuïdes.

4. La Generalitat ha de promoure la creació d'un espai català de relacions laborals establert en funció de la realitat productiva i empresarial específica de Catalunya i dels seus agents socials, en el qual estiguin representades les organitzacions sindicals i empresarials i l'Administració de la Generalitat. En aquest marc, els poders públics han de fomentar una pràctica pròpia de diàleg social, de concertació, de negociació col·lectiva, de resolució de

conflictes laborals i de participació en el desenvolupament i la millora de l'entramat productiu.

5. La Generalitat ha d'afavorir el desenvolupament de l'activitat empresarial i l'esperit emprenedor tenint en compte la responsabilitat social de l'empresa, la lliure iniciativa i les condicions de competència, i ha de protegir especialment l'activitat dels emprenedors autònoms. La Generalitat ha de fomentar l'acció de les cooperatives i les societats laborals i ha d'estimular les iniciatives de l'economia social.

6. Les organitzacions sindicals, empresarials i professionals i les corporacions de dret públic representatives d'interessos econòmics i professionals han de participar en la definició de les polítiques públiques que els afectin. La Generalitat ha de promoure la mediació i l'arbitratge per a la resolució de conflictes d'interessos entre els diversos agents socials.

7. La Generalitat, en consideració a la funció social, cultural i de promoció econòmica que compleixen les caixes d'estalvis, ha de protegir llur autonomia institucional i ha de promoure la contribució social d'aquestes entitats a les estratègies econòmiques i socials dels territoris de Catalunya.

ARTICLE 45. MEDI AMBIENT, SOSTENIBILITAT I EQUILIBRI TERRITORIAL

1. Els poders públics de Catalunya han de vetllar per la protecció del medi ambient mitjançant l'adopció de polítiques públiques basades en el desenvolupament sostenible i la solidaritat col·lectiva i intergeneracional.

2. Les polítiques mediambientals s'han d'adreçar especialment a la reducció de les diferents formes de contaminació, la fixació d'estàndards i de nivells mínims de protecció, l'articulació de mesures correctives de l'impacte ambiental i el respecte als principis de preservació del medi, conservació dels recursos naturals, responsabilitat, fiscalitat ecològica i reciclatge i reutilització dels béns i els productes.

3. Els poders públics de Catalunya han de fer efectives les condicions que permetin a totes les persones el gaudi del patrimoni natural i paisatgístic, així com la preservació de la biodiversitat i la protecció de la flora i la fauna.

4. Els poders públics de Catalunya han de vetllar per la cohesió econòmica i territorial aplicant polítiques que assegurin la protecció del paisatge rural, la defensa del litoral, el foment de les explotacions agràries i una distribució equilibrada en el territori dels diferents sectors productius, els serveis d'interès general i les xarxes de comunicació.

5. Els poders públics de Catalunya han de facilitar al ciutadà informació mediambiental i han de fomentar l'educació en els valors de la preservació i de la millora del medi ambient com a patrimoni comú.

ARTICLE 46. HABITATGE I MOBILITAT

1. Els poders públics de Catalunya han de facilitar l'accés a l'habitatge mitjançant la generació de sòl i la promoció d'habitatge públic i d'habitatge protegit, amb especial atenció pels joves i els col·lectius més necessitats.

2. Els poders públics de Catalunya han de promoure polítiques de transport i de comunicació, basades en criteris de sostenibilitat, que fomentin la utilització del transport públic i la millora de la mobilitat i de la seguretat viària.

ARTICLE 47. PROTECCIÓ DELS CONSUMIDORS I USUARIS

1. Els poders públics de Catalunya han de garantir la protecció de la salut, la seguretat i la defensa dels drets i els interessos legítims dels consumidors i els usuaris.

2. Els poders públics de Catalunya han de garantir l'existència d'instruments de mediació i arbitratge en matèria de consum, tot promovent-ne el coneixement i la utilització, i han de donar suport a les organitzacions de consumidors i usuaris.

ARTICLE 48. FOMENT I DIFUSIÓ DE LA LLENGUA

1. Els poders públics de Catalunya han de protegir la llengua catalana en tots els àmbits i sectors i n'han de fomentar l'ús, la difusió i el coneixement. Aquests principis també s'han d'aplicar respecte de la llengua aranesa.

2. Les polítiques de foment de la llengua catalana s'han d'estendre al conjunt de l'Estat, a la Unió Europea i a la resta del món.

3. Els poders públics de Catalunya han de promoure que les dades que figuren en l'etiquetatge, en l'emballatge i en les instruccions d'ús dels productes fabricats i distribuïts a Catalunya constin almenys en llengua catalana.

4. La Generalitat, l'Administració local i les altres corporacions públiques de Catalunya, les institucions i les empreses que en depenen i els concessionaris de llurs serveis han d'emprar el català en llurs actuacions internes i en la relació entre ells. També l'han d'emprar en les comunicacions i les notificacions adreçades a persones físiques o jurídiques residents a Catalunya, sens perjudici del dret dels ciutadans a rebre-les en castellà si ho demanen.

5. Els poders públics han de garantir l'ús de la llengua de signes catalana i les condicions que permetin d'assolir la igualtat de les persones amb sordesa que optin per aquesta llengua, que ha d'ésser objecte d'ensenyament, protecció i respecte.

6. D'acord amb el que disposa la Constitució, l'Estat ha de donar suport a l'aplicació dels principis establerts per aquest article. S'han d'establir els instruments de coordinació i, si escau, d'actuació conjunta perquè siguin més efectius.

ARTICLE 49. COOPERACIÓ AL FOMENT DE LA PAU I COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

1. La Generalitat ha de promoure la cultura de la pau i accions de foment de la pau al món.

2. La Generalitat ha de promoure accions i polítiques de cooperació al desenvolupament dels pobles i ha d'establir programes d'ajut humanitari d'emergència.

ARTICLE 50. EN L'ÀMBIT DELS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL

1. Correspon als poders públics de promoure les condicions per a garantir el dret a la informació i a rebre dels mitjans de comunicació informació veraç i neutral, així com uns continguts que respectin la dignitat de les persones i el pluralisme polític, social, cultural i religiós.
2. Es reconeix el dret a accedir sense discriminacions als serveis audiovisuals en l'àmbit de Catalunya.
3. Una autoritat independent, designada pel Parlament, ha de vetllar en relació amb l'àrea de l'audiovisual i en els termes que estableixi la llei, pel respecte dels principis que estableix aquest article.

ARTICLE 51. ACCÉS A LES TECNOLOGIES DE LA INFORMACIÓ I DE LA COMUNICACIÓ

1. Els poders públics de Catalunya han de facilitar i impulsar l'accés a les tecnologies de la informació i de la comunicació, en condicions d'igualtat, en tots els àmbits de la vida social, inclòs el laboral; han de fomentar que es posin al servei de les persones i no afectin negativament llurs drets, i han de garantir la prestació de serveis mitjançant aquestes tecnologies, d'acord amb els principis d'universalitat, continuïtat i actualització.
2. La Generalitat ha de promoure la formació, la recerca i la innovació tecnològiques per tal que les oportunitats de progrés que ofereix la societat del coneixement i de la informació contribueixin a la millora del benestar i de la cohesió social.

ARTICLE 52. MEMÒRIA HISTÒRICA

1. La Generalitat i els altres poders públics de Catalunya han de vetllar pel coneixement i el manteniment de la memòria històrica de Catalunya com a patrimoni col·lectiu que testimonia la resistència i la lluita per les llibertats democràtiques i els drets nacionals i socials. Amb aquesta finalitat, han d'adoptar les iniciatives institucionals necessàries per al reconeixement i la rehabilitació de tots els ciutadans que han patit persecució com a conseqüència de la defensa de la democràcia i l'autogovern de Catalunya.
2. La Generalitat ha de vetllar perquè la memòria històrica es converteixi en símbol permanent de tolerància, de dignitat dels valors democràtics, de rebuig dels totalitarismes i de reconeixement de totes aquelles persones que han patit persecució a causa de llurs opcions ideològiques.

TÍTOL II. INSTITUCIONS

CAPÍTOL I. EL PARLAMENT

ARTICLE 53. DISPOSICIONS GENERALS

1. El Parlament representa el poble de Catalunya. Exerceix la potestat legislativa, aprova els pressupostos de la Generalitat i controla i impulsa l'acció política i de govern. És la seu on s'expressa preferentment el pluralisme i es fa públic el debat polític.
2. El Parlament és inviolable.

ARTICLE 54. COMPOSICIÓ I RÈGIM ELECTORAL

1. El Parlament es compon d'un mínim de cent diputats i un màxim de cent cinquanta, elegits per a un termini de quatre anys mitjançant sufragi universal, lliure, igual, directe i secret, d'acord amb aquest Estatut i la legislació electoral.
2. El sistema electoral és de representació proporcional i ha d'assegurar la representació adequada de totes les zones del territori de Catalunya. L'Administració electoral és independent i garanteix la transparència i l'objectivitat del procés electoral. El règim electoral és regulat per una llei del Parlament aprovada en una votació final sobre el conjunt del text per majoria de dues terceres parts dels diputats.
3. Són electors i elegibles els ciutadans de Catalunya que estan en ple ús dels seus drets civils i polítics, d'acord amb la legislació electoral. La llei electoral de Catalunya ha d'establir criteris de paritat entre homes i dones per a l'elaboració de les llistes electorals.
4. El president de la Generalitat, quinze dies abans de l'expiració de la legislatura, ha de convocar les eleccions, que han de tenir lloc entre quaranta i seixanta dies després de la convocatòria.

ARTICLE 55. ESTATUT DEL DIPUTAT

1. Els membres del Parlament són inviolables pels vots i les opinions que emetin en l'exercici de llur càrrec. Durant llur mandat, gaudeixen d'immunitat i només poden ésser detinguts en cas de delictes flagrants. No poden ésser inculcats ni processats sense l'autorització del Parlament de Catalunya. En les causes contra els diputats, és competent el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.
2. Els diputats no estan sotmesos a mandat imperatiu.

ARTICLE 56. AUTONOMIA PARLAMENTÀRIA

1. El Parlament gaudeix d'autonomia organitzativa, financera, administrativa i disciplinària.
2. El Parlament elabora i aprova el seu reglament, el seu pressupost i fixa l'estatut del personal que en depèn.
3. L'aprovació i la reforma del Reglament del Parlament corresponen al Ple de la cambra i requereixen el vot favorable de la majoria absoluta dels diputats en una votació final sobre el conjunt del text.

ARTICLE 57. ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT

1. El Parlament té un president i una mesa elegits per la cambra. El Reglament del Parlament en regula l'elecció i les funcions.
2. El Reglament del Parlament regula els drets i els deures dels diputats, els requisits per a la formació de grups parlamentaris, la intervenció d'aquests en l'exercici de les funcions de la cambra i les atribucions de la Junta de Portaveus.
3. El Parlament funciona en ple i en comissions.
4. El Parlament té una Diputació Permanent presidida pel president de la cambra i integrada pel nombre de diputats que el Reglament determini, en proporció a la

representació de cada grup parlamentari. La Diputació Permanent vetlla pels poders de la cambra quan aquesta no és reunida en els períodes entre sessions, quan ha expirat el mandat parlamentari i quan el Parlament ha estat dissolt. En cas d'expiració de la legislatura o de dissolució del Parlament, el mandat dels diputats que integren la Diputació Permanent és prorrogat fins a la constitució de la nova cambra.

5. El Parlament pot crear comissions d'investigació sobre qualsevol assumpte de rellevància pública que sigui d'interès de la Generalitat. És obligatori comparèixer a requeriment de les comissions d'investigació, d'acord amb el procediment i les garanties establerts pel Reglament del Parlament. La llei ha de regular les sancions per l'incompliment d'aquesta obligació.

6. El Reglament del Parlament ha de regular la tramitació de les peticions individuals i col·lectives adreçades a la cambra. També ha d'establir mecanismes de participació ciutadana en l'exercici de les funcions parlamentàries.

ARTICLE 58. RÈGIM DE LES REUNIONS I LES SESSIONS

1. El Parlament es reuneix anualment en dos períodes ordinaris de sessions fixats pel Reglament. El Parlament es pot reunir en sessions extraordinàries fora dels períodes ordinaris de sessions. Les sessions extraordinàries del Parlament són convocades pel seu president per acord de la Diputació Permanent, o a petició dels grups parlamentaris o dels membres que en representin la majoria absoluta. El Parlament també es reuneix en sessió extraordinària a petició del president de la Generalitat. Les sessions extraordinàries es convoquen amb un ordre del dia determinat i s'aixequen després d'haver-lo exhaurit.

2. Les sessions del Ple són públiques, llevat dels supòsits establerts pel Reglament.

3. Per a adoptar acords vàlidament, el Parlament ha de trobar-se reunit amb la presència de la majoria absoluta dels diputats. Els acords són vàlids quan han estat aprovats per la majoria simple dels diputats presents, sens perjudici de les majories especials establertes per l'Estatut, per les lleis o pel Reglament del Parlament.

ARTICLE 59. FUNCIONS

Corresponen al Parlament, a més de les funcions establertes per l'article 53, les següents:

- Designar els senadors que representen la Generalitat al Senat. La designació s'ha de fer en convocatòria específica i de manera proporcional al nombre de diputats de cada grup parlamentari.
- Elaborar proposicions de llei per a presentar-les a la Mesa del Congrés dels Diputats i nomenar els diputats del Parlament encarregats de llur defensa.
- Sol·licitar al Govern de l'Estat l'adopció de projectes de llei.
- Sol·licitar a l'Estat la transferència o delegació de competències i l'atribució de facultats en el marc de l'article 150 de la Constitució.

e) Interposar el recurs d'inconstitucionalitat i personar-se davant el Tribunal Constitucional en altres processos constitucionals, d'acord amb el que estableixi la Llei orgànica del Tribunal Constitucional.

f) Les altres funcions que li atribueixen aquest Estatut i les lleis.

ARTICLE 60. INICIATIVA LEGISLATIVA I EXERCICI DE LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. La iniciativa legislativa correspon als diputats, als grups parlamentaris i al Govern. També correspon, en els termes establerts per les lleis de Catalunya, als ciutadans, mitjançant la iniciativa legislativa popular, i als òrgans representatius dels ens supramunicipals de caràcter territorial que estableix aquest Estatut.

2. L'aprovació, la modificació i la derogació dels projectes i les proposicions de llei de desenvolupament bàsic del que estableixen els articles 2.3, 9, 36.2, 54.2, 66.3, 74.3, 76.4, 78.2 i 89.1 d'aquest Estatut requereixen el vot favorable de la majoria absoluta del Ple del Parlament en una votació final sobre el conjunt del text, llevat que l'Estatut n'estableixi una altra.

3. El Ple del Parlament pot delegar la tramitació i l'aprovació d'iniciatives legislatives a les comissions legislatives permanents. En qualsevol moment pot revocar aquesta delegació. No poden ésser objecte de delegació a les comissions la reforma de l'Estatut, la llei electoral per a les eleccions al Parlament de Catalunya, les lleis de desenvolupament bàsic, el pressupost de la Generalitat i les lleis de delegació legislativa al Govern.

ARTICLE 61. DELEGACIÓ AL GOVERN DE LA POTESTAT LEGISLATIVA

1. El Parlament pot delegar en el Govern la potestat de dictar normes amb rang de llei. Les disposicions del Govern que continguin legislació delegada tenen el nom de decrets legislatius. No poden ésser objecte de delegació legislativa l'aprovació del pressupost de la Generalitat, les lleis que regulen el règim electoral i les institucions de la Generalitat, llevat que es delegui l'establiment d'un text refós, cas en el qual la llei de delegació ha de determinar expressament l'abast i els criteris per a la refosa.

2. La delegació legislativa només pot atorgar-se al Govern. La delegació ha d'ésser expressa, mitjançant llei, per a una matèria concreta i amb la determinació d'un termini per a fer-ne ús. La delegació s'exhaureix quan el Govern publica el decret legislatiu corresponent.

3. Quan es tracti d'autoritzar el Govern per a formular un nou text articulat, les lleis de delegació han de fixar les bases a les quals s'ha d'ajustar el Govern en l'exercici de la delegació legislativa. Quan es tracti d'autoritzar el Govern a refondre textos legals, les lleis han de determinar l'abast i els criteris de la refosa.

4. El control de la legislació delegada és regulat pel Reglament del Parlament. Les lleis de delegació també poden establir un règim de control especial per als decrets legislatius.

ARTICLE 62. ELS DECRETS LLEI

1. En cas d'una necessitat urgent, excepcional i extraordinària, el Govern pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de decret llei. No poden ésser objecte de decret llei les lleis que regulen els drets establerts per aquest Estatut, el règim electoral, les institucions de la Generalitat, ni el pressupost de la Generalitat.

2. Els decrets llei queden derogats si en el termini improrrogable de trenta dies subsegüents a la promulgació no són validats expressament pel Parlament després d'un debat i una votació de totalitat.

3. Dins el termini establert per l'apartat 2, el Parlament pot tramitar els decrets llei com a projectes de llei pel procediment d'urgència.

ARTICLE 63. PROMULGACIÓ I PUBLICACIÓ DE LES LLEIS

Les lleis de Catalunya són promulgades, en nom del rei, pel president de la Generalitat, el qual n'ordena la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* dins el termini de quinze dies des de llur aprovació i en el *Boletín Oficial del Estado*. A l'efecte de llur entrada en vigor, regeix la data de publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. La versió oficial castellana és la traducció de la versió original catalana elaborada per la Generalitat.

ARTICLE 64. CAUSES DE FINIMENT DE LA LEGISLATURA

La legislatura finalitza per expiració del mandat legal en complir-se els quatre anys de la data de celebració de les eleccions. També pot finalitzar anticipadament quan no es produeixi la investidura del president de la Generalitat o per dissolució anticipada, acordada pel Parlament o pel president de la Generalitat.

CAPÍTOL II. EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

ARTICLE 65. ELECCIÓ, NOMENAMENT, ESTATUT PERSONAL, CESSAMENT I COMPETÈNCIES

1. El president té la més alta representació de la Generalitat i dirigeix l'acció del Govern. També té la representació ordinària de l'Estat a Catalunya.

2. El president és elegit pel Parlament d'entre els seus membres. La llei pot regular la limitació de mandats.

3. Transcorreguts dos mesos des de la primera votació d'investidura, si cap candidat no és elegit, el Parlament queda automàticament dissolt i el president de la Generalitat convoca eleccions de manera immediata, que han de tenir lloc entre quaranta i seixanta dies després de la convocatòria.

4. El president de la Generalitat és nomenat pel rei. La proposta de nomenament és contrasignada pel president del Parlament.

5. Una llei del Parlament regula l'estatut personal del president de la Generalitat. Als efectes de precedències i protocol a Catalunya, el president de la Generalitat té la posició preeminent, immediatament després del rei.

6. Com a representant ordinari de l'Estat a Catalunya, correspon al president:

a) Promulgar en nom del rei les lleis, els decrets llei i els decrets legislatius de Catalunya i ordenar-ne la publicació.

b) Ordenar la publicació dels nomenaments dels càrrecs institucionals de l'Estat a Catalunya.

c) Demanar la col·laboració a les autoritats de l'Estat que exerceixen funcions públiques a Catalunya.

d) Les altres que determini la llei.

7. El president de la Generalitat cessa per renovació del Parlament a conseqüència d'unes eleccions, per aprovació d'una moció de censura o denegació d'una qüestió de confiança, per dimissió, per notòria incapacitat permanent, física o mental, reconeguda pel Parlament, que l'inhabiliti per a l'exercici del càrrec, i per condemna penal ferma que comporti la inhabilitació per a l'exercici de càrrec públic.

8. El conseller primer, quan n'hi hagi, o el conseller que determini la llei, supleix i substitueix el president de la Generalitat en els casos d'absència, malaltia, cessament per causa d'incapacitat i traspàs. La suplència i la substitució no permeten en cap cas exercir les atribucions del president relatives al plantejament d'una qüestió de confiança, la designació i el cessament dels consellers i la dissolució anticipada del Parlament.

CAPÍTOL III. EL GOVERN I L'ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT

SECCIÓ PRIMERA. EL GOVERN

ARTICLE 66. FUNCIONS, COMPOSICIÓ, ORGANITZACIÓ I CESSAMENT

1. El Govern és l'òrgan superior col·legiat que dirigeix l'acció política de la Generalitat, i també la seva Administració. Exerceix la funció executiva i la potestat reglamentària d'acord amb l'Estatut i les lleis.

2. El Govern es compon del president de la Generalitat, el conseller primer, si escau, i els consellers.

3. Una llei ha de regular l'organització, el funcionament i les atribucions del Govern.

4. El Govern cessa quan ho fa el president de la Generalitat.

5. Les disposicions generals i els actes emanats del Govern han d'ésser publicats en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Aquesta publicació és suficient, a tots els efectes, per a la validesa dels actes i l'entrada en vigor de les disposicions i les normes de la Generalitat.

ARTICLE 67. EL CONSELLER PRIMER

El president de la Generalitat per decret pot nomenar i separar un conseller primer, de la qual cosa ha de donar compte al Parlament. El conseller primer és membre del Govern de la Generalitat. El conseller primer, d'acord amb el que estableix la llei, té funcions pròpies, a més de les delegades pel president.

ARTICLE 68. ESTATUT PERSONAL DELS MEMBRES DEL GOVERN

El president de la Generalitat i els consellers, durant el seu mandat i pels actes presumptament delictius comesos en el territori de Catalunya, no poden ésser detinguts ni retinguts llevat del cas de delictes flagrants. Correspon al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya decidir sobre la inculpció, el processament i l'enjudiciament d'aquests.

SECCIÓ SEGONA. ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT

ARTICLE 69. DISPOSICIONS GENERALS I PRINCIPIS D'ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT

1. L'Administració de la Generalitat és l'organització que exerceix les funcions executives atribuïdes per aquest Estatut a la Generalitat. Té la condició d'administració estatal ordinària d'acord amb el que estableixen l'Estatut i les lleis, sens perjudici de les competències executives que corresponen a l'Administració local.

2. L'Administració de la Generalitat serveix amb objectivitat els interessos generals i actua amb submissió plena a la llei i al dret.

3. L'Administració de la Generalitat actua d'acord amb els principis de coordinació i transversalitat, amb la finalitat de garantir la integració de les polítiques públiques.

4. L'Administració de la Generalitat, d'acord amb el principi de transparència, ha de fer pública la informació necessària perquè els ciutadans en puguin avaluar la gestió.

5. L'Administració de la Generalitat exerceix les seves funcions en el territori d'acord amb els principis de desconcentració i de descentralització.

6. La llei regula l'organització de l'Administració de la Generalitat i determina en tot cas:

a) Les modalitats de descentralització funcional i les diverses formes de personificació pública i privada que pot adoptar l'Administració de la Generalitat.

b) Les formes d'organització i de gestió dels serveis públics.

c) L'actuació de l'Administració de la Generalitat en règim de dret privat, i també la participació del sector privat en l'execució de les polítiques públiques i la prestació dels serveis públics.

7. La llei regula l'estatut jurídic del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, incloent-hi, en tot cas, el règim d'incompatibilitats, la garantia de formació i actualització dels coneixements i la praxi necessària per a l'exercici de les funcions públiques.

CAPÍTOL IV. RELACIONS ENTRE EL PARLAMENT I EL GOVERN

ARTICLE 70. DRETS I OBLIGACIONS DELS MEMBRES DEL GOVERN ENVERS EL PARLAMENT

1. El president de la Generalitat i els consellers tenen el dret d'assistir a les reunions del Ple i de les comissions parlamentàries i prendre-hi la paraula.

2. El Parlament pot requerir al Govern i als seus membres la informació que consideri necessària per a l'exercici de les seves funcions. També pot requerir la seva presència al Ple i a les comissions, en els termes que estableix el Reglament.

ARTICLE 71. RESPONSABILITAT POLÍTICA DEL GOVERN I DELS SEUS MEMBRES

1. El president de la Generalitat i els consellers responen políticament davant el Parlament de forma solidària, sens perjudici de la responsabilitat directa de cadascun d'ells.

2. El Parlament pot exigir la responsabilitat individual del conseller primer o d'un altre conseller en relació amb el seu àmbit específic d'actuació, mitjançant l'aprovació d'una moció de censura individual aprovada per majoria absoluta dels diputats. El president ha de separar el conseller afectat per l'aprovació de la moció de censura.

3. La delegació de funcions del president de la Generalitat al conseller primer no eximeix aquell de la seva responsabilitat política davant el Parlament.

ARTICLE 72. DISSOLUCIÓ ANTICIPADA DEL PARLAMENT

1. El president de la Generalitat, amb la deliberació prèvia del Govern i sota la seva exclusiva responsabilitat, pot dissoldre el Parlament. Aquesta facultat no pot ésser exercida quan estigui en tràmit una moció de censura i tampoc si no ha transcorregut un any com a mínim des de l'última dissolució per aquest procediment. El decret de dissolució ha d'establir la convocatòria de noves eleccions, que han de tenir lloc entre els quaranta i els seixanta dies següents a la publicació del decret en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

2. El Parlament pot ésser dissolt per decisió del mateix Parlament acordada per la majoria de les tres cinquenes parts dels diputats. En aquest supòsit el president de la Generalitat ha de convocar eleccions de manera immediata, que han de tenir lloc entre quaranta i seixanta dies després de la convocatòria.

CAPÍTOL V. ALTRES INSTITUCIONS DE LA GENERALITAT

SECCIÓ PRIMERA. EL CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES

ARTICLE 73. FUNCIONS

1. El Consell de Garanties Estatutàries és la institució de la Generalitat que vetlla per l'adequació a l'Estatut i a la Constitució de les disposicions de la Generalitat en el termes que estableix l'apartat següent.

2. El Consell dictamina en els casos següents:

a) Sobre l'adequació a la Constitució dels projectes i les proposicions de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

b) Sobre l'adequació a l'Estatut i a la Constitució dels projectes i les proposicions de llei sotmesos a debat i aprovació del Parlament i dels decrets llei sotmesos a convalidació del Parlament.

c) Sobre l'adequació a l'Estatut i a la Constitució dels projectes de decret legislatiu aprovats pel Govern.

d) Sobre l'adequació dels projectes i les proposicions de llei i dels projectes de decret legislatiu aprovats pel Govern a l'autonomia local en els termes que garanteix aquest Estatut.

3. També correspon al Consell dictaminar abans de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat pel Parlament o pel Govern, de la interposició de conflicte de competència pel Govern i de la interposició de conflicte de defensa de l'autonomia local davant el Tribunal Constitucional.

4. Els dictàmens del Consell són vinculants, llevat del que estableix l'apartat anterior.

ARTICLE 74. COMPOSICIÓ I FUNCIONAMENT

1. El Consell és format per membres nomenats pel president de la Generalitat entre juristes de reconeguda competència; dues tercers parts a proposta del Parlament per majoria de tres cinquenes parts dels diputats, i una tercera part a proposta del Govern.

2. Els membres del Consell han d'eleger d'entre ells el president.

3. Una llei del Parlament regula la composició i el funcionament del Consell, l'estatut dels membres i els procediments relatius a l'exercici de les seves funcions. La llei pot ampliar les funcions dictaminadores del Consell que estableix aquest Estatut sense atribuir-los, però, caràcter vinculant.

4. El Consell té autonomia orgànica, funcional i pressupostària d'acord amb la llei.

SECCIÓ SEGONA. EL SÍNDIC DE GREUGES

ARTICLE 75. FUNCIONS I RELACIONS AMB ALTRES INSTITUCIONS ANÀLOGUES

1. El Síndic de Greuges té la funció de protegir i defensar els drets i les llibertats reconeguts per la Constitució i aquest Estatut. Amb aquesta finalitat supervisa l'activitat de l'Administració de la Generalitat i de la l'Administració local de Catalunya, i també la dels organismes públics o privats vinculats o que en depenen.

2. El Síndic de Greuges pot sol·licitar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre els projectes i les proposicions de llei sotmesos a debat i aprovació del Parlament i dels decrets llei sotmesos a convalidació del Parlament, quan regulen drets reconeguts per aquest Estatut.

3. El Síndic de Greuges vetlla pels drets i les llibertats a què es refereix l'apartat 1 respecte a les institucions i les empreses privades que gestionen serveis públics, duen a terme activitats d'interès general o universal o activitats equivalents de forma concertada o indirecta, i també respecte a les altres persones amb vincle contractual amb les administracions públiques.

4. El Síndic de Greuges exerceix les funcions que estableix l'apartat anterior amb caràcter exclusiu. També pot estendre la seva actuació de protecció i defensa dels

drets dels ciutadans a l'Administració de l'Estat a Catalunya en els termes que estableixin els acords de cooperació amb el Defensor del Poble.

5. El Síndic de Greuges pot establir relacions de col·laboració amb els defensors locals de la ciutadania i altres figures anàlogues creades en l'àmbit públic i el privat.

6. Les administracions públiques de Catalunya i les altres entitats i persones a què es refereixen els apartats anteriors tenen l'obligació de cooperar amb el Síndic de Greuges. La llei ha de regular les sancions i els mecanismes destinats a garantir el compliment d'aquesta obligació.

ARTICLE 76. DESIGNACIÓ I ESTATUT DEL SÍNDIC DE GREUGES

1. El Síndic de Greuges és elegit pel Parlament de Catalunya per majoria de tres cinquenes parts dels seus membres.

2. El Síndic de Greuges pot nomenar un o més adjunts en els termes establerts per la llei.

3. El Síndic de Greuges i els adjunts exerceixen llurs funcions amb imparcialitat i independència, són inviolables per les opinions expressades en l'exercici de llurs funcions, són inamovibles i només poden ésser destituïts i suspesos per les causes que estableix la llei. Durant llur mandat no poden ésser detinguts si no és en situació de flagrant delictes, i correspon decidir sobre llurs inculpació, processament i judici al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

4. La llei ha de regular l'estatut personal del Síndic de Greuges, les incompatibilitats, les causes de cessament, l'organització i les atribucions de la institució. El Síndic de Greuges gaudeix d'autonomia reglamentària, organitzativa, funcional i pressupostària d'acord amb la llei.

SECCIÓ TERCERA. LA SINDICATURA DE COMPTES

ARTICLE 77. FUNCIONS I RELACIONS AMB EL TRIBUNAL DE COMPTES

1. La Sindicatura de Comptes és l'òrgan fiscalitzador extern dels comptes, de la gestió econòmica i del control d'eficiència de la Generalitat, de les entitats locals i de la resta del sector públic de Catalunya.

2. La Sindicatura de Comptes depèn orgànicament del Parlament, exerceix les seves funcions per delegació d'aquest i amb plena autonomia organitzativa, funcional i pressupostària, d'acord amb la llei.

3. La Sindicatura de Comptes i el Tribunal de Comptes estableixen les seves relacions de cooperació mitjançant conveni. En aquest conveni s'han d'establir els mecanismes de participació en els procediments jurisdiccionals sobre responsabilitat comptable.

ARTICLE 78. COMPOSICIÓ, FUNCIONAMENT I ESTATUT PERSONAL

1. La Sindicatura de Comptes és formada per síndics designats pel Parlament per majoria de tres cinquenes

parts. Els síndics elegeixen d'entre ells el president o síndic major.

2. Una llei ha de regular l'estatut personal, les incompatibilitats, les causes de cessament, l'organització i el funcionament de la Sindicatura de Comptes.

CAPÍTOL VI. EL GOVERN LOCAL

SECCIÓ PRIMERA. ORGANITZACIÓ TERRITORIAL LOCAL

ARTICLE 79. ORGANITZACIÓ DEL GOVERN LOCAL DE CATALUNYA

1. Catalunya estructura la seva organització territorial en municipis i vegueries.

2. L'Estatut garanteix l'autonomia política i administrativa de municipis i vegueries d'acord amb el que estableix la Constitució i la Carta europea de l'autonomia local.

3. Les comarques i les altres entitats supramunicipals que creï la Generalitat es fonamenten en la voluntat de col·laboració i associació dels municipis.

ARTICLE 80. COMPETÈNCIES LOCALS

1. Els municipis tenen plena capacitat per a dur a terme les activitats i prestar els serveis que siguin d'interès per a la comunitat local. Les actuacions que duguin a terme amb aquesta finalitat no tenen cap altre límit que el respecte a la llei i a les competències que corresponen a altres administracions.

2. L'Estatut garanteix un nucli competencial propi a municipis i vegueries, unes atribucions que són exercides per aquestes entitats amb plena autonomia de govern i administració, subjectes només a controls de constitucionalitat i legalitat.

SECCIÓ SEGONA. EL MUNICIPI

ARTICLE 81. EL MUNICIPI I L'AUTONOMIA MUNICIPAL

1. El municipi és l'ens local bàsic de l'organització territorial de Catalunya i el mitjà essencial de participació de la comunitat local en els afers públics.

2. El govern i l'administració municipal corresponen a l'ajuntament format per l'alcalde o alcaldessa i els regidors. La llei estableix els requisits que s'han de complir per a l'aplicació del règim de consell obert.

3. L'Estatut garanteix al municipi l'autonomia per a l'exercici de les competències que té encomanades i la defensa dels interessos propis de la col·lectivitat que representa.

4. Els actes i els acords adoptats pels municipis no poden ésser objecte de control d'oportunitat per cap altra administració.

5. Correspon a la Generalitat el control de l'adequació a l'ordenament jurídic dels actes i els acords adoptats pels municipis i la seva impugnació davant la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici de les accions que l'Estat pugui emprendre en defensa de les seves competències.

6. Els regidors són elegits pels veïns dels municipis mitjançant sufragi universal, igual, lliure, directe i secret.

ARTICLE 82. PRINCIPIS D'ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT. POTESTAT NORMATIVA

1. Els municipis disposen de plena capacitat d'autoorganització dins el marc de les disposicions generals establertes per llei en matèria d'organització i funcionament municipal.

2. Els municipis tenen dret a associar-se amb altres i cooperar entre ells i amb altres entitats públiques per a l'exercici de les seves competències, i també per a complir tasques d'interès comú. A aquests efectes, tenen capacitat per a establir convenis i crear i participar en mancomunitats, consorcis i associacions, i també adoptar altres formes d'actuació conjunta. La llei no pot limitar aquest dret si no és per a garantir l'autonomia de les altres entitats que la tenen reconeguda.

3. Els municipis tenen potestat normativa, com a expressió del principi democràtic en què es fonamenten, en l'àmbit de llurs competències i en els altres sobre els quals es projecta llur autonomia.

ARTICLE 83. PRINCIPI DE DIFERENCIACIÓ

Les lleis que afecten el règim jurídic, orgànic, funcional, competencial i financer dels municipis han de tenir en compte necessàriament les diferents característiques demogràfiques, geogràfiques, funcionals, organitzatives, de dimensió i de capacitat de gestió que tenen.

ARTICLE 84. RÈGIM ESPECIAL DEL MUNICIPI DE BARCELONA

El municipi de Barcelona disposa d'un règim especial establert per llei del Parlament. L'Ajuntament de Barcelona ha de participar, d'acord amb la llei i el Reglament del Parlament, en l'elaboració dels projectes de llei que incideixin en aquest règim especial i ha d'ésser consultat en la tramitació parlamentària d'altres iniciatives legislatives sobre el seu règim especial.

SECCIÓ TERCERA. LA VEGUERIA

ARTICLE 85. LA VEGUERIA

1. La vegueria és l'àmbit territorial específic per a l'exercici del govern intermunicipal de cooperació local i té personalitat jurídica pròpia. La vegueria també és la divisió territorial adoptada per la Generalitat de Catalunya per a l'organització territorial dels seus serveis.

2. Com a govern local, la vegueria té naturalesa territorial i gaudeix d'autonomia per a la gestió dels seus interessos.

ARTICLE 86. EL CONSELL DE VEGUERIA

1. El govern i l'administració autònoma de la vegueria corresponen al consell de vegueria, format pel president o presidenta i pels consellers de vegueria.

2. El president o presidenta és escollit pels consellers de vegueria d'entre els seus membres.

3. Els consells de vegueria substitueixen les diputacions. L'exercici de competències i els recursos que les lleis estatals atribueixen a les diputacions provincials de règim comú corresponen al consell de vegueria.

SECCIÓ QUARTA. LA COMARCA I LES ALTRES ENTITATS LOCALS SUPRAMUNICIPALS

ARTICLE 87. LA COMARCA

1. La comarca es configura com a entitat local fonamentada en la voluntat de col·laboració i associació dels municipis.
2. Correspon a la comarca la gestió de competències i serveis locals que li encomanin els ajuntaments del territori respectiu o que li pugui delegar la vegueria respectiva i l'Administració de la Generalitat.
3. L'òrgan principal de govern de la comarca és format per tots els alcaldes dels municipis que la integren.
4. La creació, la modificació i la supressió de les comarques, i també l'establiment del seu règim jurídic, es regulen per una llei del Parlament.

ARTICLE 88. ALTRES ENTITATS LOCALS SUPRAMUNICIPALS

Les altres entitats locals supramunicipals es fonamenten en la voluntat de col·laboració i associació dels municipis i en el reconeixement dels fets metropolitans. La creació, la modificació i la supressió, i també l'establiment del règim jurídic d'aquestes entitats, es regulen per una llei del Parlament.

CAPÍTOL VII. ORGANITZACIÓ INSTITUCIONAL PRÒPIA DE L'ARAN

ARTICLE 89. RÈGIM JURÍDIC

1. L'Aran disposa d'un règim institucional propi establert per llei del Parlament. Mitjançant aquest règim es reconeix l'especificitat de l'organització administrativa interna de l'Aran i es garanteix la seva autonomia per a ordenar i gestionar els assumptes públics sobre els quals es projecta la diversitat cultural, lingüística, social i econòmica d'aquesta comunitat.
2. La institució de govern de l'Aran és elegida mitjançant sufragi universal, igual, lliure, directe i secret, en la forma establerta per la llei.
3. L'Aran, per mitjà de la seva institució representativa, ha de participar en l'elaboració de les iniciatives legislatives que afecten el seu règim especial.

TÍTOL III. EL PODER JUDICIAL A CATALUNYA

CAPÍTOL I. EL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA I EL FISCAL SUPERIOR DE CATALUNYA

ARTICLE 90. EL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

1. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és l'òrgan jurisdiccional en què culmina l'organització judicial en el territori de Catalunya i té competència per a co-

nèixer dels recursos i dels procediments en els diversos ordres jurisdiccionals en els termes establerts per la llei.

2. Les successives instàncies de processos judicials iniciats a Catalunya s'esgoten davant dels tribunals situats en el territori de Catalunya i, si escau, davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, àdhuc en seu de recurs extraordinari, sens perjudici del recurs per a la unificació de doctrina que estableixi la llei de la competència del Tribunal Suprem.

3. Correspon en exclusiva al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la unificació de la interpretació del dret de Catalunya, així com la funció de cassació en matèria de dret estatal, llevat en aquest darrer cas de la competència reservada al Tribunal Suprem per a la unificació de doctrina.

4. Correspon al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la resolució dels recursos extraordinaris de revisió que autoritzi la llei contra les resolucions fermes dictades pels òrgans judicials de Catalunya.

5. El president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és el representant ordinari del poder judicial a Catalunya. És nomenat pel rei, a proposta del Consell General del Poder Judicial, a partir d'una terna presentada pel Consell de Justícia de Catalunya entre magistrats amb un mínim de quinze anys d'exercici, dels qual cinc han d'ésser a Catalunya. El president de la Generalitat ordena la publicació del seu nomenament en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

6. Els presidents de sala del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya són nomenats a proposta del Consell General del Poder Judicial, a partir de les corresponents ternes presentades pel Consell de Justícia de Catalunya.

ARTICLE 91. EL FISCAL SUPERIOR DE CATALUNYA

1. El fiscal superior és el fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i representa el Ministeri Fiscal a Catalunya.

2. És designat pel Govern de l'Estat a partir d'una terna proposada pel Govern.

3. El president de la Generalitat ordena la publicació del nomenament del fiscal superior de Catalunya en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

4. El fiscal superior de Catalunya ha de remetre una còpia de la memòria anual de la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya al Govern, al Consell de Justícia de Catalunya i al Parlament, i ha de presentar-la davant d'aquest dins dels sis mesos següents al dia que es fa pública.

5. Les funcions del fiscal superior de Catalunya són les que estableix l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal, les que determini una llei del Parlament i aquelles que li siguin delegades.

CAPÍTOL II. EL CONSELL DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

ARTICLE 92. EL CONSELL DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

El Consell de Justícia de Catalunya és l'òrgan de govern del poder judicial a Catalunya. Actua com a òrgan

desconcentrat del Consell General del Poder Judicial i sens perjudici de les competències d'aquest.

ARTICLE 93 ATRIBUCIONS DEL CONSELL

1. Les atribucions del Consell de Justícia de Catalunya són les que estableixen aquest Estatut, la Llei orgànica del poder judicial, les lleis que aprovi el Parlament i les que, si escau, li delegui el Consell General del Poder Judicial.

2. Les atribucions del Consell de Justícia de Catalunya respecte als òrgans jurisdiccionals situats al territori de Catalunya són, en tot cas, les següents:

a) Proposar al Consell General del Poder Judicial la designació del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, així com la designació dels presidents de sala del dit Tribunal Superior i dels presidents de les audiències provincials.

b) Expedir els nomenaments i els cessaments dels jutges i magistrats incorporats a la carrera judicial temporalment amb funcions d'assistència, suport o substitució, així com determinar l'adscripció d'aquests jutges i magistrats als òrgans judicials que requereixin mesures de reforç.

c) Instruir expedients i imposar sancions per faltes lleus i greus comeses per jutges i magistrats, i conèixer dels recursos contra les sancions imposades pels òrgans de govern intern.

d) Participar en la planificació de la inspecció de jutjats i tribunals, ordenar-ne la inspecció i la vigilància i fer propostes en aquest àmbit, atendre les ordres d'inspecció dels jutjats i tribunals que insti el Govern i donar compte de la resolució i de les mesures adoptades.

e) Resoldre els recursos d'alçada interposats contra els acords de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i dels altres òrgans de govern dels tribunals i jutjats de Catalunya.

f) Desenvolupar i, quan escaigui, aplicar, en l'àmbit de Catalunya, els reglaments del Consell General del Poder Judicial.

g) Informar sobre les propostes de revisió, delimitació i modificació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals i sobre les propostes de creació de seccions i jutjats.

h) Presentar una memòria anual al Parlament sobre l'estat i el funcionament de l'Administració de justícia a Catalunya.

i) El control de la legalitat dels acords de la Sala de Govern, dels presidents dels tribunals, audiències i sales, de les juntes de jutges i dels jutges degans.

j) Totes aquelles funcions que li atribueixin la Llei orgànica del poder judicial i les lleis del Parlament, i aquelles que li delegui el Consell General del Poder Judicial.

3. Les resolucions del Consell de Justícia de Catalunya en matèria de nomenaments, autoritzacions, llicències i permisos s'han d'adoptar d'acord amb els criteris aprovats reglamentàriament pel Consell General del Poder Judicial.

El Consell de Justícia de Catalunya, per mitjà del seu president, ha de comunicar al Consell General del Poder Judicial les resolucions que dicti i les iniciatives que emprengui i ha de facilitar la informació que li sigui demanada.

ARTICLE 94. COMPOSICIÓ, ORGANITZACIÓ I FUNCIONAMENT DEL CONSELL

1. El Consell de Justícia de Catalunya és integrat pel president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que el presideix, i per sis membres nomenats per un període de sis anys no renovables pel Consell General del Poder Judicial a proposta del Parlament aprovada per majoria de tres cinquenes parts. Tres d'aquests membres han d'ésser jutges o magistrats de carrera que faci almenys cinc anys que exerceixen llurs funcions a Catalunya. Els altres tres han d'ésser juristes de competència reconeguda, residents a Catalunya, amb més de quinze anys d'exercici professional. La renovació dels membres del Consell de Justícia de Catalunya s'ha de fer per terços en els termes establerts per la llei.

2. Els vocals territorials del Consell General del Poder Judicial adscrits a Catalunya poden assistir, amb veu i sense vot, a les reunions del Consell de Justícia de Catalunya, a instància pròpia o del Consell de Justícia de Catalunya.

3. L'estatut dels membres del Consell de Justícia de Catalunya és el que estableix la llei per als membres del Consell General del Poder Judicial.

4. El Consell de Justícia de Catalunya aprova el seu reglament intern d'organització i funcionament.

ARTICLE 95. CONTROL DELS ACTES DEL CONSELL

1. Els actes del Consell de Justícia de Catalunya que afectin l'estatut de jutges i magistrats i els que adopti en l'exercici de competències prèviament delegades pel Consell General del Poder Judicial o atribuïdes per la llei són impugnables en recurs d'alçada davant del Consell General del Poder Judicial.

2. Els actes del Consell de Justícia de Catalunya que no siguin impugnables en alçada davant del Consell General del Poder Judicial es poden impugnar en via contenciosa administrativa davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

CAPÍTOL III. COMPETÈNCIES DE LA GENERALITAT SOBRE L'ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA

ARTICLE 96. OPOSICIONS I CONCURSOS

1. La Generalitat proposa al Govern de l'Estat, al Consell General del Poder Judicial o al Consell de Justícia de Catalunya, segons que correspongui, la convocatòria d'oposicions i concursos per a cobrir les places vacants de magistrats, jutges i fiscals a Catalunya.

2. El Consell de Justícia de Catalunya convoca les oposicions i els concursos per a cobrir les places vacants de jutges i magistrats a Catalunya, d'acord amb el Consell General del Poder Judicial.

3. Les oposicions i els concursos per a places vacants de fiscals a Catalunya són convocats pel Govern, d'acord amb la Fiscalia General de l'Estat i la Fiscalia Superior de Catalunya. La Generalitat participa en el tribunal qualificador de les proves i en la comissió de selecció.

4. Les proves dels concursos i les oposicions regulats per aquest article poden fer-se en qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya.

ARTICLE 97. REQUISITS DEL PERSONAL JUDICIAL I DE LA RESTA DEL PERSONAL AL SERVEI DE L'ADMINISTRACIÓ DE JUSTÍCIA A CATALUNYA

1. Per a ocupar una plaça de magistrat, jutge o fiscal a Catalunya, els candidats són admesos en igualtat de drets. Han d'acreditar un coneixement adequat i suficient de la llengua catalana per a fer efectius els drets lingüístics dels ciutadans en la forma i amb l'abast que determini la llei.

2. Els magistrats i els jutges que ocupin una plaça a Catalunya han d'acreditar un coneixement suficient del dret propi de Catalunya en la forma i amb l'abast que determini la llei.

3. En tot cas el coneixement suficient de la llengua i el dret tenen la consideració de requisit per a l'obtenció de plaça en els corresponents concursos de trasllat.

4. Els secretaris judicials i tot el personal al servei de l'Administració de justícia i de la Fiscalia a Catalunya han d'acreditar el coneixement de la llengua catalana que s'exigeix al personal de l'Administració de la Generalitat.

5. Correspon al Consell de Justícia de Catalunya comprovar el compliment de les condicions que estableix aquest article en l'accés a les places dels òrgans judicials, de l'Administració de justícia i de la Fiscalia a Catalunya.

ARTICLE 98. MITJANS PERSONALS

1. Correspon a la Generalitat la competència legislativa sobre el personal no judicial al servei de l'Administració de justícia, inclosos els secretaris judicials i els metges forenses, sense cap altre límit que el respecte de l'estatut d'aquest personal establert directament per la Llei orgànica del poder judicial. Aquesta competència inclou, en tot cas, la regulació de:

- L'organització d'aquest personal en cossos i escales.
- El procés de selecció.
- La promoció interna, la formació inicial i la formació continuada.
- La provisió de destinacions i ascensos.
- Les situacions administratives.
- El règim de retribucions.
- La jornada laboral i l'horari de treball.
- L'ordenació de l'activitat professional i les funcions.
- Les llicències, els permisos, les vacances i les incompatibilitats.

j) El registre de personal.

k) El règim disciplinari.

2. Per llei del Parlament s'han de crear els cossos de funcionaris al servei de l'Administració de justícia, que depenen de la funció pública de la Generalitat.

3. Correspon a la Generalitat la competència executiva i de gestió en matèria de personal no judicial al servei de l'Administració de justícia, inclosos els secretaris judicials i els metges forenses. Aquesta competència inclou en tot cas:

- Aprovar l'oferta d'ocupació pública.
 - Convocar i resoldre tots els processos de selecció, i l'adscripció als llocs de treball.
 - Nomenar els funcionaris que superin els processos selectius.
 - Impartir la formació, prèvia i continuada.
 - Elaborar les relacions de llocs de treball.
 - Convocar i resoldre tots els processos de provisió de llocs de treball.
 - Convocar i resoldre tots els processos de promoció interna.
 - Gestionar el Registre de Personal, coordinat amb l'estatal.
 - Efectuar tota la gestió d'aquest personal, en aplicació del seu règim estatutari i retributiu.
 - Exercir la potestat disciplinària i imposar les sancions que escaigui, inclosa la separació del servei.
 - Exercir totes les altres funcions que siguin necessàries per a garantir una gestió eficaç i eficient dels recursos humans al servei de l'Administració de justícia.
4. Els cossos de personal no judicial al servei de l'Administració de justícia a Catalunya formen part de la funció pública de la Generalitat.
5. La Generalitat disposa de competència exclusiva sobre el personal interí i laboral al servei de l'Administració de justícia.

ARTICLE 99. MITJANS MATERIALS

1. La Generalitat disposa de competència exclusiva sobre els mitjans materials de l'Administració de justícia a Catalunya.

2. Aquesta competència inclou en tot cas:

- La construcció i la reforma dels edificis judicials i de la fiscalia.
- La provisió de béns mobles i materials a les dependències judicials i fiscals.
- La configuració, la implantació i el manteniment de sistemes informàtics i de comunicació.
- La gestió i la custòdia dels arxius, de les peces de convicció i dels efectes intervinguts, en tot allò que no tingui naturalesa jurisdiccional.
- La gestió dels comptes de dipòsits i consignacions judicials i de llurs rendiments.

f) La gestió, la liquidació i la recaptació de les taxes judicials.

ARTICLE 100. OFICINA JUDICIAL I INSTITUCIONS I SERVEIS DE SUPORT

Correspon a la Generalitat determinar la creació, el disseny, l'organització, la dotació i la gestió de les oficines judicials i dels òrgans i serveis de suport als òrgans jurisdiccionals, incloent-hi la regulació de les institucions, els instituts i els serveis de medicina forense i de toxicologia.

ARTICLE 101. JUSTÍCIA GRATUÏTA. PROCEDIMENTS ARBITRALS I DE MEDIACIÓ I CONCILIACIÓ

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva per a ordenar els serveis de justícia gratuïta i d'orientació jurídica gratuïta.

2. La Generalitat pot establir els instruments i els procediments arbitral i de mediació i conciliació en la resolució de conflictes en les matèries de la seva competència.

ARTICLE 102. DEMARCACIÓ, PLANTA I CAPITALITAT JUDICIALS

1. El Govern de la Generalitat, almenys cada cinc anys, amb l'informe previ del Consell de Justícia de Catalunya, proposa al Govern de l'Estat la determinació i la revisió de la demarcació i la planta judicials a Catalunya. Aquesta proposta, que és preceptiva, ha d'incloure's en el projecte de llei que el Govern trameti a les Corts Generals.

2. La creació de seccions i jutjats, així com les modificacions de la planta judicial que no comportin reforma legislativa, corresponen al Govern de la Generalitat, amb l'informe previ del Consell de Justícia de Catalunya.

3. La capitalitat de les demarcacions judicials és fixada per una llei del Parlament.

ARTICLE 103. JUSTÍCIA DE PAU I DE PROXIMITAT

1. La Generalitat té competència sobre la justícia de pau en els termes que estableixi la llei. Aquesta competència, en tot cas, inclou el nomenament dels jutges, mitjançant el Consell de Justícia de Catalunya. També es fa càrrec de llurs indemnitzacions i és la competent per a la provisió dels mitjans necessaris per a l'exercici de llurs funcions. Li correspon també la creació de les secretaries i llur provisió.

2. La Generalitat pot establir per llei, en les poblacions que es determini i d'acord amb el que estableix la Llei orgànica del poder judicial, un sistema de justícia de proximitat que tingui per objectiu resoldre conflictes menors amb celeritat i eficàcia.

ARTICLE 104. CLÀUSULA SUBROGATÒRIA

La Generalitat exerceix, ultra les competències expressament atribuïdes per aquest Estatut, totes les funcions i facultats que la Llei orgànica del poder judicial reco-

negui al Govern de l'Estat amb relació a l'Administració de justícia a Catalunya.

TÍTOL IV. COMPETÈNCIES

CAPÍTOL I. TIPOLOGIA DE LES COMPETÈNCIES

ARTICLE 105. COMPETÈNCIES EXCLUSIVES

En l'àmbit de les seves competències exclusives, correspon a la Generalitat de manera íntegra la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva. En l'exercici d'aquestes competències, la Generalitat pot establir polítiques pròpies.

ARTICLE 106. COMPETÈNCIES COMPARTIDES

En les matèries que l'Estatut atribueix a la Generalitat de forma compartida amb l'Estat, correspon a la Generalitat la potestat legislativa i la integritat de la potestat reglamentària i de la funció executiva, llevat dels casos que estableixen expressament la Constitució i aquest Estatut. En l'exercici d'aquestes competències, la Generalitat pot establir polítiques pròpies en el marc dels principis, els objectius o els estàndards mínims fixats per l'Estat en normes amb rang de llei. El Parlament ha de concretar mitjançant una llei l'efectivitat normativa i el desplegament d'aquestes disposicions estatals.

ARTICLE 107. COMPETÈNCIES EXECUTIVES

En les matèries en què l'Estatut atribueix a la Generalitat la funció executiva, correspon a aquesta la potestat reglamentària, que comprèn l'aprovació de reglaments de desplegament i l'execució de la normativa de l'Estat dictada per a establir l'ordenació general de la matèria, i també la integritat de la funció executiva, que en tot cas inclou la potestat d'organització de la seva pròpia administració, les activitats de planificació i programació, les facultats d'intervenció administrativa, l'activitat registral, les potestats inspectores i sancionadores, l'execució de les subvencions i totes les altres funcions i activitats que l'ordenament atribueix a l'Administració pública.

ARTICLE 108. COMPETÈNCIES DE LA GENERALITAT I NORMATIVA DE LA UNIÓ EUROPEA

Correspon a la Generalitat el desplegament, l'aplicació i l'execució de la normativa de la Unió Europea quan afecti l'àmbit de les seves competències, en els termes que estableix el títol V.

ARTICLE 109. ADMINISTRACIÓ ORDINÀRIA

La Generalitat passa a ésser l'Administració ordinària de l'Estat a Catalunya una vegada li siguin transferides, mitjançant els instruments que correspongui, les funcions executives que compleix l'Administració de l'Estat per mitjà dels seus òrgans territorials a Catalunya.

ARTICLE 110. ACTIVITAT DE FOMENT

1. En les matèries de la seva competència, correspon a la Generalitat l'exercici de l'activitat de foment. Amb

aquesta finalitat, d'acord amb el que disposin les lleis del Parlament, la Generalitat pot atorgar subvencions amb càrrec a fons propis, precisant-ne els objectius, regulant-ne les condicions d'atorgament i gestionant-ne la tramitació i la concessió.

2. En les matèries de competència exclusiva de la Generalitat, correspon a aquesta l'especificació dels objectius als quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries europees, i també la regulació de les condicions d'atorgament i la gestió, incloent-hi la tramitació i la concessió. Els fons estatals s'han de consignar com a ingressos propis de les finances de la Generalitat.

3. En les matèries de competència compartida de la Generalitat, correspon a aquesta precisar normativament els objectius als quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries europees, i també completar la regulació de les condicions d'atorgament i tota la gestió, incloent-hi la tramitació i la concessió.

4. En les matèries de competència executiva de la Generalitat, correspon a aquesta la gestió de les subvencions estatals i comunitàries europees, incloent-hi la tramitació i la concessió.

ARTICLE 111. ABAST TERRITORIAL I EFECTES DE LES COMPETÈNCIES

1. L'àmbit material de les competències de la Generalitat està referit al territori de Catalunya, llevat dels supòsits a què fan referència expressament aquest Estatut i altres disposicions legals que estableixen l'eficàcia jurídica extraterritorial de les disposicions i els actes de la Generalitat.

2. En els casos en què l'objecte de les competències de la Generalitat té un abast territorial superior al del territori de Catalunya, la Generalitat exerceix les seves competències sobre la part d'aquest objecte situada en el seu territori, sens perjudici del que estableix l'Estatut per a cada matèria. En els supòsits en què la fragmentació de l'activitat pública sigui inviable, la Generalitat ha d'establir, d'acord amb els ens territorials amb competències sobre la matèria afectada, els instruments de col·laboració necessaris per a l'exercici de les competències en el territori respectiu. Només quan no sigui possible aquesta col·laboració, l'Estat, amb l'acord de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, pot establir mecanismes de coordinació per a l'exercici de les competències respectives.

CAPÍTOL II. DE LES MATÈRIES

ARTICLE 112. L'ORGANITZACIÓ DE LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES CATALANES

En matèria d'organització, correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre:

- a) L'estructura de les administracions públiques catalanes, la regulació dels seus òrgans i directius públics, el funcionament i l'articulació territorial.
- b) Les diferents modalitats organitzatives i instrumentals per a l'actuació administrativa, incloses les formes de personificació públiques i privades.

ARTICLE 113. EL RÈGIM JURÍDIC, EL PROCEDIMENT, LA CONTRACTACIÓ, L'EXPROPIACIÓ I LA RESPONSABILITAT EN LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES CATALANES

1. En matèria de règim jurídic i procediment, correspon a la Generalitat:

1.1. La competència exclusiva sobre:

- a) Els mitjans necessaris per a exercir les funcions administratives, inclòs el règim dels seus béns de domini públic i patrimonials.
- b) Les potestats de control, inspecció i sanció en tots els àmbits materials de competència de la Generalitat.

1.2. En tot allò no previst en els paràgrafs anteriors, la Generalitat té competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal amb relació al règim jurídic de les administracions públiques i el procediment administratiu comú per tal de garantir el tractament comú dels administrats davant de totes les administracions públiques. En tot cas, aquesta competència inclou l'establiment dels procediments especials per a l'exercici de les diferents potestats administratives.

2. Amb relació als contractes de les administracions públiques de Catalunya, correspon a la Generalitat:

a) La competència exclusiva sobre organització i competències en matèria de contractació dels òrgans de les administracions públiques catalanes, així com sobre les regles d'execució, modificació i extinció dels contractes de l'Administració.

b) La competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal sobre contractació de les administracions públiques en tot allò no previst a l'apartat anterior.

3. En matèria d'expropiació forçosa, la Generalitat té competència executiva en tot cas per a:

a) Definir, regular i determinar els supòsits, les causes i les condicions en què les administracions poden exercir la potestat expropiatòria.

b) Establir les regles de valoració dels béns expropiats segons la naturalesa i la funció social que hagin de complir els béns, d'acord amb els criteris fixats per l'Estat.

c) Crear i regular un òrgan propi per a la determinació del preu just i fixar-ne el procediment.

4. En matèria de responsabilitat administrativa i patrimonial, la Generalitat té competència exclusiva per a determinar el procediment i competència compartida per a establir les causes que poden originar responsabilitat i els criteris d'imputació i d'indemnització aplicables amb relació a les reclamacions adreçades a la Generalitat, dins del sistema de responsabilitat administrativa establert per la legislació estatal.

ARTICLE 114. LA FUNCIO PÚBLICA I EL PERSONAL AL SERVEI DE LES ADMINISTRACIONS CATALANES

En matèria de funció pública, correspon a la Generalitat:

- a) La competència exclusiva sobre el règim estatutari del personal al servei de les administracions catalanes,

sobre l'ordenació i l'organització de la funció pública en tots els sectors materials de prestació dels serveis públics i sobre la formació de tot el personal al servei de les universitats catalanes, inclòs el docent.

b) La competència compartida sobre l'adquisició i la pèrdua de la condició de personal al servei de les administracions públiques, així com sobre els seus drets i deures bàsics.

c) En matèria de personal laboral, la competència exclusiva per a adaptar la relació de treball a les necessitats derivades de l'organització administrativa i sobre la formació d'aquest personal.

ARTICLE 115. AIGÜES I OBRES HIDRÀULIQUES

1. En matèria d'aigües que pertanyin a conques hidrogràfiques intracomunitàries, correspon a la Generalitat:

1.1. La competència exclusiva, que inclou en tot cas:

a) L'ordenació, la planificació i la gestió de les aigües, superficials i subterrànies, dels usos i dels aprofitaments hidràulics, així com de les obres hidràuliques que no estiguin qualificades d'interès general.

b) La planificació i l'establiment de mesures i instruments específics de gestió i protecció dels recursos hídrics i dels ecosistemes aquàtics i terrestres vinculats a l'aigua.

c) Les mesures extraordinàries en cas de necessitat per tal de garantir el subministrament d'aigua.

d) L'organització de l'administració hidràulica de Catalunya, inclosa la participació dels usuaris.

e) La regulació i l'execució de les actuacions relatives a la concentració parcel·lària i les obres de regatge.

1.2. En tot allò no previst a l'apartat anterior, correspon a la Generalitat la competència executiva sobre el domini públic hidràulic, la participació en la planificació i la programació de les obres qualificades d'interès general amb la deliberació i l'informe previs de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, així com l'execució i l'explotació d'aquestes.

2. La Generalitat participa en la planificació hidrològica i en els òrgans de gestió estatals dels recursos hídrics i dels aprofitaments hidràulics que pertanyin a conques hidrogràfiques intercomunitàries. En tot cas, dins del seu àmbit territorial, correspon a la Generalitat la competència executiva amb relació a:

a) Totes les facultats de policia del domini públic hidràulic.

b) L'adopció de mesures de protecció i sanejament dels recursos hídrics i dels ecosistemes aquàtics.

c) L'execució i l'explotació de les obres de titularitat estatal.

d) La gestió de la part dels recursos hídrics i dels aprofitaments hidràulics que passi per Catalunya, d'acord amb el que estableix l'apartat 1.

3. La Generalitat ha d'emetre un informe determinant per a qualsevol proposta de transvasament de conques que impliqui la modificació dels recursos hídrics del seu àmbit territorial.

4. La Generalitat és competent per a executar i regular la planificació hidrològica dels recursos hídrics i dels aprofitaments hidràulics que passin per Catalunya o que hi fineixin provinents de territoris de fora de l'àmbit estatal espanyol, d'acord amb els mecanismes que estableix el títol V.

ARTICLE 116. ASSOCIACIONS I FUNDACIONS

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre el règim jurídic de les associacions i les fundacions que exerceixin les seves funcions majoritàriament en el territori de Catalunya o bé que, malgrat que no exerceixin majoritàriament llur activitat en aquest territori, hi tinguin llur domicili i no exerceixin majoritàriament llur activitat en el territori d'una altra comunitat autònoma.

1.1. Pel que fa a les associacions, aquesta competència inclou en tot cas:

a) La regulació de la denominació, les finalitats, els requisits de constitució, modificació, extinció i liquidació, el contingut mínim dels estatuts, els òrgans de govern, els drets i deures dels associats, les obligacions de les associacions i les associacions de caràcter especial.

b) La determinació i el règim d'aplicació dels beneficis fiscals de les associacions, així com la declaració d'utilitat pública, el contingut i els requisits per a obtenir-la, amb els mateixos efectes que la declaració estatal.

c) El registre d'associacions.

1.2. Pel que fa a les fundacions, aquesta competència inclou en tot cas:

a) La regulació de la denominació, les finalitats i els beneficiaris de la finalitat fundacional, la capacitat per a fundar, els requisits de constitució, modificació, extinció i liquidació, els estatuts, la dotació i el règim de la fundació en procés de formació, el patronat i el protectorat, i el patrimoni i el règim econòmic i financer.

b) La determinació i el règim d'aplicació dels beneficis fiscals de les fundacions.

c) El registre de fundacions.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida per a regular el dret d'associació respectant el desenvolupament directe dels elements essencials del dret.

3. Correspon a la Generalitat la fixació dels criteris, la regulació de les condicions, l'execució i el control dels ajuts públics a les associacions i les fundacions.

ARTICLE 117. CAIXES D'ESTALVIS

1. En matèria de caixes d'estalvis amb domicili a Catalunya, correspon a la Generalitat:

1.1. La competència exclusiva sobre la regulació de l'organització de les caixes d'estalvis amb domicili a Catalunya, que en tot cas inclou:

a) La determinació de llurs òrgans rectors i la forma en què els diferents interessos socials han d'estar representats en aquests òrgans.

b) L'estatut jurídic dels membres dels òrgans rectors i els altres càrrecs de les caixes d'estalvis.

c) El règim jurídic de la creació, la fusió, la liquidació i el registre de les caixes d'estalvis.

d) L'exercici de les potestats administratives amb relació a les fundacions que puguin crear les caixes d'estalvis.

e) La regulació d'agrupacions de caixes d'estalvis que impliqui una caixa o més amb domicili a Catalunya.

f) La supervisió del procés d'emissió i distribució de les quotes participatives de les caixes.

1.2. La competència compartida sobre l'activitat financera dins dels principis i, en aquest cas, les regles que estableix la legislació bàsica sobre ordenació del crèdit i política monetària de l'Estat. Dins d'aquestes bases, les competències de la Generalitat abasten la regulació de la distribució dels excedents de l'obra social de les caixes.

1.3. La competència compartida sobre disciplina, inspecció i sanció de les caixes dins dels principis i, en aquest cas, les regles que estableix la legislació bàsica estatal sobre ordenació del crèdit i la banca. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) La gradació de les infraccions i les sancions establertes per l'Estat.

b) L'establiment d'infraccions addicionals.

2. La Generalitat participa en les activitats d'inspecció i sanció exercides pel Ministeri d'Economia i el Banc d'Espanya sobre les caixes d'estalvis a Catalunya.

3. La Generalitat té competència compartida sobre l'activitat financera, la disciplina, la inspecció i la sanció de les caixes amb domicili a Catalunya quan actuïn fora del territori de Catalunya, dins dels principis i les regles que estableix la legislació bàsica estatal sobre l'ordenació del crèdit, la banca i les assegurances, així com d'acord amb les regles de coordinació que estableixi l'Estat.

ARTICLE 118. COMERÇ I FIRES

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de comerç i fires, que inclou en tot cas:

1.1. L'ordenació administrativa de l'activitat comercial, que inclou en tot cas:

a) La definició de l'activitat, la fixació dels requisits i les condicions administratius necessaris per a exercir-la, així com dels llocs i els establiments on es duguï a terme; la regulació administrativa del comerç electrònic o del comerç a través de qualsevol altre mitjà quan l'empresa, el consumidor o l'usuari del servei o el producte tingui domicili a Catalunya.

b) La regulació de totes les modalitats de venda i formes de prestació de l'activitat comercial, així com les vendes promocionals i la venda a pèrdua.

c) La regulació dels horaris comercials.

d) La classificació i la planificació territorial dels equipaments comercials i la regulació dels requisits i del

règim d'instal·lació, ampliació i canvi d'activitat dels establiments.

e) L'establiment i l'execució de les normes i estàndards de qualitat relacionats amb l'activitat comercial.

f) L'establiment de les mesures de política administrativa amb relació a la disciplina de mercat.

1.2. La regulació de l'activitat firal no internacional.

2. Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria de fires internacionals celebrades a Catalunya, que inclou en tot cas:

a) L'activitat d'autorització i declaració de la fira internacional.

b) La promoció, la gestió i la coordinació.

c) L'activitat inspectora, l'avaluació i la rendició de comptes.

d) L'establiment de la reglamentació interna.

e) El nomenament d'un delegat als òrgans de direcció de cada fira.

3. La Generalitat col·labora amb l'Estat en l'establiment del calendari de fires internacionals.

ARTICLE 119. CONSUM

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de consum, que inclou en tot cas:

a) La defensa dels drets dels consumidors i usuaris, proclamats per l'article 27, i l'establiment i l'aplicació dels procediments administratius de queixa i reclamació.

b) La regulació i el foment de les associacions dels consumidors i usuaris i llur participació en els procediments i assumptes que les afectin.

c) La regulació dels òrgans i els procediments d'arbitratge en matèria de consum.

d) La formació i l'educació en el consum.

e) La definició de consumidor.

f) La regulació de la informació.

ARTICLE 120. COOPERATIVES

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de cooperatives que compleixin majoritàriament llur activitat amb els socis respectius en el territori de Catalunya, o bé que, malgrat que no compleixin majoritàriament llur activitat en aquest territori, hi tinguin llur domicili social i no compleixin majoritàriament llur activitat en el territori d'una altra comunitat autònoma. Aquesta competència comprèn en tot cas:

1.1. L'organització i el funcionament de les cooperatives, que inclou en tot cas:

a) La definició, la denominació i la classificació.

b) Els criteris sobre fixació del domicili.

c) Els criteris rectors d'actuació de les cooperatives.

d) Els requisits de constitució, modificació dels estatuts socials, fusió, escissió, transformació, dissolució i liquidació.

- e) La qualificació, la inscripció i la certificació en el registre corresponent.
 - f) Els drets i els deures dels socis.
 - g) El règim econòmic de les cooperatives, la documentació social i la comptabilitat.
 - h) La conciliació i l'arbitratge.
 - i) Els grups cooperatius i les formes de col·laboració econòmica de les cooperatives.
- 1.2. La regulació i el foment del moviment cooperatiu, que inclou en tot cas:
- a) La regulació de l'associacionisme cooperatiu.
 - b) La prestació d'assistència i assessorament a les cooperatives.
 - c) L'ensenyament i la formació cooperatius.
 - d) La fixació dels criteris, la regulació de les condicions, l'execució i el control dels ajuts públics al món cooperatiu.

ARTICLE 121. CRÈDIT, BANCA, ASSEGURANCES I MUTUALITATS NO INTEGRADES EN EL SISTEMA DE SEGURETAT SOCIAL

1. En matèria d'ordenació del crèdit, la banca, les assegurances i les mutualitats no integrades en el sistema de seguretat social, correspon a la Generalitat:

1.1. La competència exclusiva sobre l'estructura, l'organització i el funcionament de les mutualitats de previsió social, les entitats gestores de plans i fons de pensions i altres mutualitats no integrades en el sistema de seguretat social, amb domicili a Catalunya, amb independència de llur àmbit d'operació i de l'abast del risc assegurat.

1.2. La competència compartida sobre l'estructura, l'organització i el funcionament dels intermediaris financers que no siguin caixes d'estalvis, les cooperatives de crèdit i les entitats físiques i jurídiques que actuen en el mercat assegurador no previstes per l'apartat 1.1, amb domicili a Catalunya i amb independència de llur àmbit d'operació i de l'abast del risc assegurat.

1.3. La competència compartida sobre l'activitat de les entitats previstes als apartats 1.1 i 1.2 que tinguin domicili a Catalunya, dins dels principis i, en aquest cas, les regles que estableix la legislació bàsica sobre ordenació del crèdit, la banca i les assegurances, així com les regles de coordinació establertes per l'Estat respecte de les activitats acomplertes per aquestes entitats fora del territori de Catalunya.

Aquesta competència, en tot cas, inclou:

- a) L'establiment d'obligacions i limitacions addicionals a aquesta activitat.
- b) Els actes d'execució reglats que estableix la legislació estatal.
- 1.4. Respecte de l'activitat acomplerta a Catalunya per les entitats previstes pels apartats 1.1 i 1.2, amb domicili fora de Catalunya, la Generalitat té competència compartida sobre llurs activitats d'acord amb les regles de coordinació establertes per l'Estat.

1.5. La competència compartida sobre disciplina, inspecció i sanció de les entitats previstes pels apartats 1.1 i 1.2, que tinguin el domicili a Catalunya, dins dels principis i, en aquest cas, les regles que estableix la legislació bàsica sobre ordenació del crèdit, la banca i les assegurances, així com les regles de coordinació establertes per l'Estat respecte de les activitats acomplertes per aquestes entitats fora del territori de Catalunya. Aquesta competència, en tot cas, inclou:

- a) La gradació de les infraccions i de les sancions establertes per l'Estat.
- b) La previsió d'infraccions addicionals.
- c) La supervisió i el control de les participacions significatives.

1.6. Respecte de l'activitat realitzada a Catalunya per les entitats previstes pels apartats 1.1 i 1.2, amb domicili fora de Catalunya, la Generalitat té competència compartida en matèria de disciplina, inspecció i sanció d'acord amb les regles de coordinació establertes per l'Estat.

1.7. La concessió d'autoritzacions discrecionals per part de l'Administració General de l'Estat requereix la deliberació i l'informe previs de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

1.8. La Generalitat executa les activitats d'inspecció i sanció corresponents a l'Administració General de l'Estat sobre les entitats que actuen a Catalunya.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de cooperatives de crèdit que compleixin majoritàriament la seva activitat amb els socis respectius en el territori de Catalunya o bé que, malgrat que no compleixin majoritàriament llur activitat en aquest territori, hi tinguin llur domicili i no compleixin majoritàriament llur activitat en el territori d'una altra comunitat autònoma.

ARTICLE 122. DENOMINACIONS I INDICACIONS GEOGRÀFIQUES I DE QUALITAT

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre denominacions d'origen i altres mencions de qualitat, que comprèn en tot cas:

1.1. El règim jurídic de creació i funcionament, que inclou en tot cas:

- a) La determinació dels possibles nivells de protecció dels productes i llur règim i condicions, així com els drets i les obligacions que se'n deriven.
- b) El règim de titularitat de les denominacions.
- c) La regulació de les formes i les condicions de producció i comercialització dels corresponents productes, i el règim sancionador aplicable.
- d) El règim de l'organització administrativa de la denominació d'origen, o menció de qualitat, referida tant a la gestió com al control de la producció i la comercialització.

1.2. El reconeixement de les denominacions o les indicacions, així com l'aprovació de llurs normes fonamentals.

1.3. Totes les facultats administratives de gestió i control sobre l'actuació de les denominacions o les indicacions, especialment les derivades de l'eventual tutela administrativa sobre els òrgans de la denominació i de l'exercici de la potestat sancionadora per infraccions del règim de la denominació.

2. En cas que el territori d'una denominació superi els límits de Catalunya, la Generalitat exerceix les facultats de gestió i control sobre les actuacions dels òrgans de la denominació que es refereixin a terrenys i instal·lacions situats a Catalunya. La determinació del nivell de protecció, la declaració i l'aprovació del reglament i la regulació del règim aplicable a la denominació corresponent ha de tenir lloc per acord entre la Generalitat i les altres administracions afectades, i, en tots els casos, s'ha de garantir la participació de la Generalitat en els corresponents òrgans de la denominació, d'acord amb la proporció de l'afectació al territori de Catalunya.

3. Les obligacions de protecció derivades del reconeixement per la Generalitat d'una denominació d'origen o d'una indicació geogràfica protegida les exerceix la Generalitat sobre el seu territori. La protecció de les denominacions i les indicacions geogràfiques i de qualitat catalanes fora del territori de Catalunya i davant de les corresponents institucions de protecció europees i internacionals ha d'ésser assumida per les corresponents autoritats, autonòmiques i estatal, des del moment del reconeixement efectuat per la Generalitat, sens perjudici del control judicial a què se sotmeti la declaració de reconeixement.

ARTICLE 123. DRET CIVIL

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de dret civil, inclosa la determinació del seu sistema de fonts, amb l'única excepció de les regles relatives a l'aplicació i a l'eficàcia de les normes jurídiques, les relacions jurídicocivils relatives a les formes de matrimoni, l'ordenació dels registres i els instruments públics, les bases de les obligacions contractuals, les normes per a resoldre els conflictes de lleis i la determinació de les fonts del dret de competència estatal.

ARTICLE 124. DRET PROCESSAL

Correspon a la Generalitat dictar les normes processals específiques que es derivin de les particularitats del dret substantiu de Catalunya. Aquesta competència, en tot cas, inclou les normes processals que tinguin per finalitat millorar la protecció dels drets dels ciutadans establerts per aquest Estatut i per la resta de normes autonòmiques, i l'adequada interpretació i aplicació del dret propi pels òrgans jurisdiccionals.

ARTICLE 125. EDUCACIÓ

1. La Generalitat té competència exclusiva en matèria d'educació, que s'estén en tota la seva extensió, nivells, etapes, cicles, graus, modalitats, especialitats i àmbits educatius i en l'exercici de la qual li correspon l'ordenació general del sistema educatiu de Catalunya i de l'activitat docent i educativa, en general. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) L'establiment i l'ordenació dels ensenyaments del sistema educatiu, que inclou la creació, l'ordenació curricular i l'expedició dels títols acadèmics i professionals i dels certificats i les acreditacions corresponents, que han d'ésser homologats per l'Estat.

b) La programació general de l'ensenyament, amb la participació efectiva de tots els sectors afectats, així com la creació de centres docents. Aquesta competència inclou en tot cas:

– La programació dels llocs escolars gratuïts en tot el territori.

– La regulació dels òrgans de participació i consulta dels sectors afectats per la programació general de l'ensenyament.

– L'establiment i la regulació dels criteris i els procediments d'accés i d'escolarització d'alumnat als centres docents públics i als privats sostinguts amb fons públics.

– La regulació de les condicions i els requisits dels centres docents i de llur personal; la creació, l'organització i el règim dels centres docents públics i el règim de llur professorat, i el règim d'autorització dels centres docents privats.

– La regulació de les condicions dels centres docents, entre els quals s'inclouen, en tot cas, aquells en els quals s'imparteixi qualsevol dels ensenyaments que integren el sistema educatiu.

c) L'establiment i la regulació dels òrgans de participació de la comunitat educativa en el control i en la gestió dels centres docents públics i dels privats sostinguts amb fons públics.

d) La regulació, l'organització i l'exercici de la inspecció del sistema educatiu en tots els seus elements, àmbits i aspectes; l'avaluació general del sistema educatiu en tota la seva extensió i amb relació a tots els elements que l'integren i la garantia de la seva qualitat, i la innovació, la investigació i l'experimentació educatives i llur regulació.

e) La regulació del règim de sosteniment amb fons públics dels ensenyaments, així com dels centres privats.

f) El règim estatutari del personal al servei de l'administració educativa catalana i l'ordenació i organització de la funció pública docent de Catalunya, que inclou, en tot cas, la creació i l'ordenació de cossos docents propis de la Generalitat.

g) Les beques i els ajuts a l'estudi, que inclou en tot cas la determinació de llurs objectius, la regulació de les condicions d'atorgament i la gestió, incloses la tramitació i la concessió.

h) L'ordenació i la regulació de la formació al llarg de la vida.

i) La formació i el perfeccionament del professorat i del personal del sistema educatiu.

2. La Generalitat té la competència compartida sobre:

a) Les normes bàsiques fixades per l'Estat per al desenvolupament dels aspectes essencials de l'article 27 de la Constitució espanyola.

b) L'adquisició i la pèrdua de la condició de funcionari docent públic, així com els seus drets i deures bàsics.

3. Correspon a la Generalitat l'activitat de foment en matèria educativa.

ARTICLE 126. ESTADÍSTICA DE CATALUNYA

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre estadística d'interès de la Generalitat, que inclou en tot cas:

- a) La planificació estadística.
 - b) L'organització administrativa.
 - c) La creació d'un sistema estadístic oficial propi de la Generalitat.
2. Correspon a la Generalitat l'obtenció de dades en el territori de Catalunya per a estadístiques amb finalitats estatals o de la Unió Europea.
3. La Generalitat participa i col·labora en l'elaboració d'estadística d'abast supraautonòmic.

ARTICLE 127. HABITATGE

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'habitatge, que inclou en tot cas:

- a) La planificació, l'ordenació, la gestió, la inspecció i el control de l'habitatge a Catalunya d'acord amb les necessitats socials i d'equilibri territorial.
- b) La legislació civil sobre la propietat horitzontal, els arrendaments urbans i les especialitats del tràfic immobiliari en el termes del que estableix l'article 123.
- c) L'establiment de prioritats i objectius de l'activitat de foment de les administracions públiques de Catalunya en matèria d'habitatge i l'adopció de les mesures necessàries per a assolir-los, tant amb relació al sector públic com al privat.
- d) La promoció pública d'habitatges a Catalunya.
- e) La regulació del comerç referit a habitatges i l'establiment de mesures de protecció i disciplinàries en aquest àmbit.
- f) Les normes tècniques, la inspecció i el control sobre la qualitat de la construcció.
- g) Les normes sobre l'habitabilitat dels habitatges.
- h) La innovació tecnològica i la sostenibilitat aplicable als habitatges.
- i) La normativa sobre conservació i manteniment dels habitatges i la seva aplicació.
- j) Les condicions dels edificis per a la instal·lació de les infraestructures comunes de telecomunicacions, radiodifusió, telefonia bàsica i altres serveis per cable.

ARTICLE 128. LLENGUA PRÒPIA

1. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia, que inclou, en tot cas, la determinació de l'abast, els usos i els efectes jurídics de la doble oficialitat i de la llengua pròpia, i també la normalització lingüística del català.

2. Correspon a la Generalitat i també al Consell General d'Aran la competència sobre la normalització lingüística de l'aranès.

ARTICLE 129. MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL I SERVEIS DE CONTINGUT AUDIOVISUAL

1. En matèria de mitjans de comunicació social i serveis de contingut audiovisual correspon a la Generalitat la competència compartida, que, en tot cas, inclou:

- a) La creació, la modificació i la supressió dels mitjans de comunicació social de titularitat de la Generalitat, incloent-hi la capacitat per a establir-ne el règim jurídic en els diferents aspectes i per a determinar-ne les formes de gestió i de control i el règim econòmic i financer.
- b) Els serveis de contingut audiovisual que es prestin per mitjà dels diferents suports disponibles.
- c) Els títols habilitants dels operadors de serveis públics i privats de radiodifusió televisiva i sonora i altres serveis de contingut audiovisual que utilitzin qualsevol dels suports i les tecnologies disponibles.
- d) La definició del servei públic de radiodifusió televisiva i sonora de Catalunya i la seva prestació per mitjà dels diferents suports i les tecnologies disponibles, els principis i les funcions que integren la missió de servei públic per tal d'assolir els objectius d'universalitat, garantia del pluralisme democràtic i informatiu, difusió de valors socials, culturals i educatius, projecció de la identitat, equilibri territorial i desenvolupament de les comunicacions i les indústries audiovisuals catalanes, entre altres.
- e) L'activitat administrativa de control dels serveis de radiodifusió televisiva i sonora i altres serveis de contingut audiovisual, que inclou la inspecció i el règim sancionador.

f) La planificació de les freqüències i els paràmetres tècnics d'acord amb els quals es presten els serveis de radiodifusió televisiva i sonora dins el territori de Catalunya i la planificació de la xarxa que serveix de suport.

2. En tot el que no estableix l'apartat anterior, correspon a la Generalitat la competència compartida dins dels principis establerts en la legislació bàsica estatal sobre mitjans de comunicació social.

3. En matèria de gestió de l'espectre radioelèctric dins del territori de Catalunya, correspon a la Generalitat la competència executiva relativa a l'atribució individualitzada de freqüències per a la prestació dels serveis de radiodifusió televisiva i sonora. La Generalitat pot assumir aquesta competència amb caràcter exclusiu quan l'espectre radioelèctric no tingui la consideració de domini públic estatal.

4. En tots els supòsits previstos en aquest article, les competències de la Generalitat s'estenen als operadors el títol habilitant dels quals abasti únicament el territori de Catalunya, ja sigui parcialment o en la seva totalitat. En el supòsit de la lletra e de l'apartat 1 d'aquest precepte la competència de la Generalitat comprèn també la programació específica per a Catalunya que realitzin

els operadors, amb independència de l'àmbit territorial del seu títol habilitant.

5. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre serveis de comunicació electrònica, que inclou en tot cas aquells serveis de comunicació electrònica que continguin ofertes de text, dades, so o imatge, que es prestin mitjançant internet, de distribució general o sota demanda, sempre que el prestador de serveis tingui residència o domicili social a Catalunya.

6. La Generalitat participa en els procediments d'atorgament, modificació, pròrroga o supressió d'autoritzacions o concessions de serveis de radiodifusió televisiva o sonora de competència estatal que afectin el territori de Catalunya, mitjançant acord previ, per tal de garantir les competències que aquest estatut li confereix especialment en matèria de llengua pròpia i cultura.

7. La Generalitat participa, per mitjà dels seus propis representants o, si escau, en el marc de la representació de l'Estat, en els organismes internacionals competents en les matèries a què es refereixen els apartats anteriors.

8. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya és l'autoritat reguladora independent en l'àmbit de la comunicació audiovisual pública i privada. El Parlament de Catalunya n'elegeix els membres i en regula la composició i les funcions.

ARTICLE 130. NOTARIES, REGISTRES DE LA PROPIETAT I MERCANTILS I REGISTRE CIVIL

En matèria de notaries i registres correspon a la Generalitat de Catalunya:

1. La competència executiva en matèria de notaris i registradors de la propietat i mercantils, que en tot cas inclou:

a) El nomenament, mitjançant concurs i oposició lliure i també la restringida en el cas dels notaris, que ha de regular, convocar i dur a terme la mateixa Generalitat fins a la formalització dels nomenaments. Per a la provisió de les notaries i dels registres, els candidats han d'ésser admesos en igualtat de drets, i han d'acreditar el coneixement de la llengua i del dret catalans en la forma i l'abast que estableixin l'Estatut i les lleis.

b) La inspecció de les notaries, dels registres, del registre d'actes de darrera voluntat i dels col·legis professionals respectius, i també l'exercici de la potestat disciplinària sobre els notaris, els registradors i els seus col·legis i la resolució dels recursos que corresponguin.

c) L'establiment de les demarcacions notariales i registrals, inclosa la determinació dels districtes hipotecaris i dels districtes de competència territorial dels notaris.

d) L'establiment de les especialitats aranzelàries que derivin de les particularitats del dret substantiu de Catalunya.

2. La propietat dels protocols notariales i dels llibres dels registres de la propietat, de béns mobles, mercantils i civils de Catalunya.

3. En matèria de Registre Civil, correspon a la Generalitat de Catalunya la competència executiva, inclòs el

nomenament dels seus encarregats, interins i substituïts, l'exercici amb relació a aquests de la funció disciplinària, i també la provisió dels mitjans humans i materials necessaris per a l'exercici de les funcions. Aquests encarregats han d'acreditar el coneixement de la llengua catalana en la forma i l'abast que estableixin l'Estatut i les lleis.

ARTICLE 131. OBRES PÚBLIQUES

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'obres públiques que es realitzin en el territori de Catalunya i que no hagin estat qualificades d'interès general per llei de l'Estat o no afectin una altra comunitat autònoma. Aquesta competència inclou en tot cas la seva planificació, construcció i finançament.

2.1. La qualificació d'interès general per llei de l'Estat requereix deliberació i informe previs de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, tant si es tracta d'una obra pública de nova construcció com d'una obra ja existent.

2.2. Correspon a la Generalitat la participació en la planificació i la programació de les obres qualificades d'interès general.

3. Correspon a la Generalitat la gestió dels serveis públics de la seva competència als quals quedin afectades o adscrites totes les obres públiques situades en el territori de Catalunya. En el supòsit de les obres qualificades d'interès general o que afectin una altra comunitat autònoma, es podran subscriure convenis de col·laboració per a la seva gestió.

ARTICLE 132. INFRAESTRUCTURES DEL TRANSPORT I LES COMUNICACIONS

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre ports, aeroports, heliports i altres infraestructures del transport en el territori de Catalunya que no tinguin la qualificació d'interès general per llei de l'Estat. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) El règim jurídic, la planificació i la gestió, amb independència de la seva titularitat, de tots els ports i aeroports, instal·lacions portuàries i aeroportuàries, instal·lacions marítimes menors, estacions terminals de càrrega en recintes portuaris i aeroportuaris i altres infraestructures del transport que no tinguin la qualificació d'interès general.

b) La gestió del domini públic necessari per a la prestació del servei i, en especial, l'atorgament d'autoritzacions i concessions dins dels recintes portuaris o aeroportuaris.

c) El règim econòmic dels serveis portuaris i aeroportuaris i, en especial, les potestats tarifària i tributària i la percepció i recaptació de tota classe de tributs i gravàmens relacionats amb la utilització de la infraestructura i del servei que presta.

d) La delimitació de la zona de serveis dels ports o aeroports amb l'informe previ del titular del domini públic, els usos, equipaments i activitats complementàries dins del recinte del port o aeroport o d'altres infraestructures de transport.

2. La Generalitat participa en els organismes d'abast supraautonòmic que tinguin funcions sobre les infraestructures de transport situades a Catalunya de titularitat estatal.

3.1. La qualificació d'interès general d'un port o aeroport situat en el territori de Catalunya per llei de l'Estat requereix deliberació i informe previs de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat i la seva gestió correspon a la Generalitat.

3.2. Correspon a la Generalitat la participació en la planificació i la programació de ports i aeroports d'interès general.

3.3. El Port de Barcelona i el Port de Tarragona tenen un règim especial de funcionament, que s'ha d'acordar de comú acord entre la Generalitat i l'Estat, a proposta de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

3.4. Per llei del Parlament es definirà l'organització i el règim jurídic i econòmic del Port de Barcelona i del Port de Tarragona, que respectarà els principis bàsics de la legislació de l'Estat en matèria de ports d'interès general.

3.5. L'Aeroport de Barcelona té un règim especial de funcionament, que s'ha d'acordar de comú acord entre la Generalitat i l'Estat, a proposta de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

3.6. Per llei del Parlament es definirà l'organització i el règim jurídic i econòmic de l'Aeroport de Barcelona, que respectarà els principis bàsics de la legislació de l'Estat en matèria d'aeroports d'interès general.

4. Correspon a la Generalitat, la competència exclusiva en matèria de xarxa viària en tot l'àmbit territorial de Catalunya, integrada per totes les carreteres, túnels, autopistes i altres vies, amb independència de la seva qualificació, funcionalitat, accessibilitat, connectivitat i titularitat.

Aquesta competència comprèn en tot cas:

a) L'ordenació, planificació i gestió integrada de tota la xarxa viària en el territori de Catalunya amb independència de l'administració titular de la via.

b) El règim jurídic i financer de tots els elements de la xarxa viària dels quals sigui titular la Generalitat.

c) La connectivitat dels elements que integren la xarxa viària de Catalunya entre ells o amb altres infraestructures del transport o altres xarxes.

d) Qualsevol modificació funcional, ampliació o modificació del règim econòmic i financer dels elements que integren la xarxa viària de Catalunya, amb independència de la seva titularitat, requereix l'acord previ de la Generalitat.

5. En matèria de xarxa ferroviària, correspon a la Generalitat la competència exclusiva amb relació a les infraestructures de la seva titularitat i la participació en la planificació i gestió de les infraestructures de titularitat estatal en el territori de Catalunya. La gestió inclou en tot cas la coordinació, explotació, conservació i administració de les infraestructures.

ARTICLE 133. PROTECCIÓ DE DADES DE CARÀCTER PERSONAL

Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria de protecció de dades de caràcter personal, que en tot cas inclou:

a) La regulació, la inscripció i el control dels fitxers o tractaments de dades de caràcter personal creats o gestionats per les institucions públiques de Catalunya, l'Administració de la Generalitat, les administracions locals de Catalunya, les entitats autònomes i altres entitats de dret públic o privat dependents de l'administració autonòmica o de les locals o que realitzen serveis o activitats per compte propi mitjançant qualsevol forma de gestió directa o indirecta, i les universitats que formen part del sistema universitari català.

b) La regulació, la inscripció i el control dels fitxers o tractaments de dades de caràcter personal privats creats o gestionats per persones físiques o jurídiques amb relació a matèries que siguin competència de la Generalitat o dels ens locals de Catalunya quan el tractament s'efectuï en el territori de Catalunya.

c) La inscripció i el control dels fitxers i tractaments de dades creats o gestionats per corporacions de dret públic que desenvolupin exclusivament les seves funcions en l'àmbit territorial de Catalunya.

d) La constitució d'una autoritat independent, designada pel Parlament, que vetlli per la garantia del dret a la protecció de dades personals en l'àmbit de les competències de la Generalitat.

ARTICLE 134. RECERCA, DESENVOLUPAMENT I INNOVACIÓ TECNOLÒGICA

1. En matèria de recerca científica i tècnica, correspon a la Generalitat la competència exclusiva amb relació als centres i estructures de recerca promoguts o participats per la Generalitat i als projectes finançats per aquesta, que comprèn en tot cas:

a) L'establiment de línies pròpies de recerca i el seguiment, control i avaluació dels projectes.

b) L'organització, règim de funcionament, control, seguiment i acreditació dels centres i estructures, incloses les de titularitat privada radicades en el territori de Catalunya.

c) La coordinació dels centres i estructures de recerca de Catalunya.

d) La regulació i gestió de les beques i els ajuts destinats a centres o projectes de competència de la Generalitat.

e) La regulació i la formació professional del personal investigador i de suport a la recerca en centres i projectes de competència de la Generalitat.

f) La difusió de la ciència i la transferència de resultats.

2. En el marc de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, es fixaran els criteris de col·laboració entre l'Estat i la Generalitat en matèria de política de recerca, desenvolupament i innovació. També s'establiran les formes de participació de la Generalitat en la fixació de les polítiques que afectin aquestes matèries en l'àmbit

de la Unió Europea i altres organismes i institucions internacionals.

ARTICLE 135. TREBALL I RELACIONS LABORALS

1. Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria de treball i relacions laborals, que en tot cas inclou:

- a) La determinació d'un marc de relacions laborals propi.
 - b) Les polítiques actives d'ocupació, que inclou la formació dels demandants d'ocupació i dels treballadors en actiu, així com la gestió de les subvencions corresponents. Quan els plans o l'execució de l'activitat de formació superin l'àmbit territorial català, es duran a terme d'acord amb altres comunitats autònomes o amb l'Estat, d'acord amb el que estableix l'article 111.2.
 - c) Les qualificacions professionals a Catalunya.
 - d) La intermediació laboral, que inclou la regulació, autorització i control de les agències de col·locació amb seu a Catalunya.
 - e) El desenvolupament normatiu de la negociació col·lectiva i el registre dels convenis col·lectius de treball de les empreses que desenvolupin les seves activitats a Catalunya.
 - f) Els procediments de regulació d'ocupació i d'actuació administrativa en matèria de trasllats col·lectius en el cas de centres de treball radicats a Catalunya.
 - g) La prevenció de riscos laborals i la seguretat i salut en el treball.
 - h) La potestat sancionadora de totes les infraccions de l'ordre social.
 - i) La determinació dels serveis mínims de les vagues que tinguin lloc a Catalunya.
 - j) El control de legalitat i, si escau, el posterior registre dels convenis col·lectius de treball de les empreses que desenvolupin la seva activitat principalment a Catalunya.
 - k) L'ordenació, el control, la coordinació i el seguiment de la gestió de les mútues d'accidents de treball i malalties professionals.
 - l) La gestió de les polítiques passives, que inclou, en tot cas, la gestió de les prestacions d'atur i el reconeixement i pagament de les prestacions.
 - m) La creació i regulació dels instruments de conciliació, mediació i arbitratge laborals.
 - n) La determinació amb caràcter anual del calendari de dies festius que ha de regir a tot el territori de Catalunya.
2. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva per a la creació i regulació d'una funció pública inspectora en matèria de treball d'acord amb el que estableix l'article 114 d'aquest Estatut.

ARTICLE 136. SISTEMA PENITENCIARI

1. Correspon a la Generalitat la competència executiva de la legislació de l'Estat en matèria penitenciària, que comprèn en tot cas:

- a) La capacitat normativa per a dictar reglaments penitenciaris adaptats a la realitat social de Catalunya.
- b) La totalitat de la gestió de l'activitat penitenciària a Catalunya i, en particular, la direcció, organització, règim, funcionament, planificació i inspecció de les institucions penitenciàries de qualsevol tipus situades en el territori de Catalunya.
- c) La planificació, construcció i reforma dels establiments penitenciaris situats en el territori de Catalunya.
- d) L'administració i gestió patrimonial dels immobles i equipaments adscrits a l'Administració penitenciària catalana, així com de tots els mitjans materials que li siguin assignats.
- e) La planificació i organització del treball remunerat de la població reclusa, així com l'execució de les mesures alternatives a la presó i les activitats de reinserció a Catalunya.

2. La Generalitat podrà emetre informes en el procediment d'atorgament d'indults.

ARTICLE 137. TRANSPORTS

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els transports terrestres de viatgers i mercaderies per carretera, ferrocarril i cable que transcorrin íntegrament dins del territori de Catalunya, amb independència de la titularitat de la infraestructura. Aquesta competència inclou en tot cas:

- a) La regulació, planificació, gestió, coordinació i inspecció dels serveis i activitats en aquesta matèria.
- b) La regulació de la capacitat professional i la intervenció administrativa per a l'exercici de les activitats del transport.
- c) L'establiment de condicions addicionals en la regulació del contracte de transport.
- d) La regulació del transport urbà i dels serveis de transport discrecional de viatgers en vehicles de turisme.
- e) La regulació específica dels transports turístics, escolar o de menors, sanitari, funerari, de mercaderies perilloses o peribles i d'altres que requereixin un règim específic.
- f) La regulació d'un sistema d'arbitratge en matèria de transports.
- g) La potestat tarifària sobre transports terrestres.

2. Correspon a la Generalitat la competència executiva de la legislació de l'Estat en relació amb els transports terrestres que tinguin llur origen i destinació dins el territori de Catalunya, malgrat que no transcorrin íntegrament pel territori de Catalunya, que inclou en tot cas:

- a) La gestió i autorització dels serveis regulars de transport de viatgers per carretera amb itinerari que transcorri parcialment per Catalunya.
- b) La intervenció administrativa per a la prestació de serveis de transport per carretera de mercaderies i de viatgers i les seves activitats auxiliars i complementàries, inclosos els relatius a l'àmbit de la Unió Europea i tercers països.

c) La inspecció, control i sanció del transport per carretera.

d) L'arbitratge.

e) La capacitat professional del transport per carretera, inclòs el de mercaderies perilloses, i les seves activitats auxiliars i complementàries.

f) L'exercici de la potestat de planificació en col·laboració amb l'Estat.

3. La integració de línies o serveis de transport que transcorrin íntegrament pel territori de Catalunya en línies o serveis d'àmbit superior requereix l'acord previ de la Generalitat.

4. La Generalitat participarà en l'establiment dels serveis ferroviaris que garanteixin la comunicació amb altres comunitats autònomes o amb el trànsit internacional i determinarà amb l'Estat les formes de col·laboració pertinents per a la gestió integrada de la xarxa ferroviària a Catalunya, en el marc de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

5. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els centres i operadors de les activitats vinculades a l'organització del transport, logística i distribució localitzades a Catalunya, que comprèn en tot cas la regulació i execució sobre:

a) Els centres d'informació i distribució de càrregues situats en el territori de Catalunya.

b) Les agències de transport, emmagatzemistes, distribuïdors i transitaris domiciliats a Catalunya.

c) Les estacions de transport situades en el territori de Catalunya.

d) L'arrendament de vehicles localitzats en el territori de Catalunya.

6. En matèria de transport aeri, correspon a la Generalitat la competència executiva d'intervenció administrativa.

7. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de transport marítim i fluvial que transcorri íntegrament dins de les aigües continentals o el mar territorial de Catalunya, que inclou en tot cas:

a) La regulació, la planificació i la gestió del transport marítim i fluvial de passatgers.

b) La intervenció administrativa per la prestació dels serveis i activitats relacionades amb el transport marítim i fluvial.

c) Els requisits per a l'exercici de l'activitat.

ARTICLE 138. TURISME

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de turisme, que inclou en tot cas:

a) L'ordenació i planificació del sector turístic.

b) La promoció del turisme, inclosa la subscripció d'acords amb ens estrangers i la creació d'oficines a l'estranger.

c) La regulació i la classificació de les empreses i establiments turístics i la gestió de la xarxa d'establiments

turístics de titularitat pública, inclosa la xarxa de *Paradores Nacionales* a Catalunya.

d) La regulació dels drets i deures específics dels usuaris i prestadors de serveis turístics i dels mitjans alternatius de resolució de conflictes.

e) Els ensenyaments i la formació sobre turisme que no condueixin a l'obtenció d'un títol oficial.

f) La fixació dels criteris, la regulació de les condicions i l'execució i el control de totes les línies públiques d'ajut i promoció de turisme.

ARTICLE 139. UNIVERSITATS

En matèria d'ensenyament universitari correspon a la Generalitat, tot respectant l'autonomia universitària:

1. La competència exclusiva sobre:

a) Programació i coordinació del sistema universitari català.

b) La creació d'universitats públiques i l'autorització de les privades a Catalunya.

c) Règim jurídic de l'organització i funcionament de les universitats públiques, incloent-hi els seus òrgans de govern i representació i l'aprovació dels estatuts de les universitats públiques i de les normes d'organització i funcionament de les universitats privades.

d) Coordinació dels procediments d'accés a les universitats.

e) La definició dels plans d'estudis en tots els cicles.

f) Marc jurídic dels títols propis de les universitats, d'acord amb el principi d'autonomia universitària.

g) Finançament de les universitats i, si escau, la regulació i la gestió dels fons estatals en matèria d'ensenyament universitari.

h) Regulació i gestió de les beques i els ajuts a la formació universitària i, si escau, la regulació i gestió dels fons estatals en aquesta matèria.

i) Règim retributiu del personal docent i investigador contractat de la Generalitat i l'establiment de les retribucions addicionals del personal docent funcionari.

2. La competència compartida en tot allò no especificat en els apartats precedents, que inclou en tot cas:

a) La regulació dels requisits per a la creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris i l'adscripció d'aquests centres a les universitats, així com la creació i supressió d'universitats públiques i el reconeixement i revocació de les universitats privades que desenvolupin majoritàriament les seves activitats a Catalunya.

b) L'adscripció i desadscripció de centres docents públics o privats per a impartir títols universitaris oficials i la creació, modificació i supressió dels centres universitaris en universitats públiques, així com el reconeixement d'aquests centres en universitats privades i la implantació i supressió d'ensenyaments.

c) La regulació del règim d'accés a les universitats.

d) La regulació dels plans d'estudis dins els principis i, en aquest cas, les regles que estableix la legislació estatal.

e) La regulació del règim del professorat docent i investigador contractat i funcionari.

f) L'avaluació i garantia de la qualitat i de l'excel·lència de l'ensenyament universitari, així com del personal docent i investigador.

3. La competència executiva sobre l'homologació i expedició dels títols universitaris oficials.

ARTICLE 140. PLANIFICACIÓ, ORDENACIÓ I PROMOCIÓ DE L'ACTIVITAT ECONÒMICA A CATALUNYA

1. La Generalitat pot establir una planificació de l'activitat econòmica a Catalunya en el marc de les directrius establertes per la planificació general de l'Estat.

2. Correspon a la Generalitat el desenvolupament i la gestió de la planificació general de l'activitat econòmica. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) El desplegament dels plans estatals a Catalunya.

b) La participació en la planificació estatal per mitjà de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

c) Actuar com a administració ordinària en la gestió dels plans, incloent-hi els fons i els recursos d'origen estatal destinats al foment de l'activitat econòmica.

3. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre l'ordenació i la promoció de l'activitat econòmica a Catalunya.

ARTICLE 141. AGRICULTURA, RAMADERIA I APROFITAMENTS FORESTALS

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'agricultura i ramaderia, que inclou en tot cas:

a) La regulació i el desenvolupament de l'agricultura, la ramaderia, el sector agroalimentari i els serveis vinculats.

b) La regulació i l'execució sobre la qualitat, la traçabilitat i les condicions dels productes agrícoles, ramaders i alimentaris que se'n derivin per poder ésser objecte de comerç interior i exterior, i també la lluita contra frauds en l'àmbit de la producció i la comercialització agroalimentàries.

c) La regulació de la participació de les organitzacions agràries i ramaderes i de les cambres agràries en organismes públics.

d) La sanitat vegetal i animal quan no tinguin efectes comprovats sobre la salut humana i la protecció dels animals.

e) Les llavors i els planters i els seus registres, especialment tot allò relacionat amb els organismes genèticament modificats i la protecció de varietats vegetals.

f) La regulació dels processos de producció, explotacions, estructures agràries i el seu règim jurídic.

g) El desenvolupament integral i la protecció del món rural.

h) La regulació i el règim d'intervenció administrativa i d'usos de les forests, dels aprofitaments i els serveis forestals, del sòl agrari i de les vies pecuàries del territori de Catalunya.

i) La recerca, el desenvolupament, la transferència tecnològica, la innovació de les explotacions i les empreses agràries i alimentàries i la formació en aquestes matèries.

j) Les fires i els certàmens agrícoles, forestals i ramaders.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida sobre la planificació de l'agricultura i la ramaderia dins els principis establerts per l'Estat en matèria de planificació general de l'economia.

ARTICLE 142. CAÇA, PESCA, ACTIVITATS MARÍTIMES I ORDENACIÓ DEL SECTOR PESQUER

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de caça i pesca fluvial que es duguin a terme a Catalunya. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) La planificació i la regulació de la caça i la pesca.

b) La regulació del règim d'intervenció administrativa de la caça i la pesca, de la vigilància i dels aprofitaments cinegètics i piscícoles.

c) Les mesures de protecció de les espècies i el règim sancionador.

2. En matèria de pesca i activitats marítimes correspon a la Generalitat:

2.1 La competència exclusiva en matèria de pesca marítima i recreativa en aigües interiors, i també la regulació i la gestió dels recursos pesquers i la delimitació d'espais protegits.

2.2 La competència exclusiva en matèria d'activitats marítimes en aigües interiors i exteriors, que inclou en tot cas:

a) La regulació i la gestió del marisqueig i l'aqüicultura i l'establiment de les condicions per al seu exercici, i també la regulació i la gestió dels recursos.

b) La regulació i la gestió de les instal·lacions destinades a aquestes activitats.

c) El busseig professional.

d) La formació i les titulacions en matèria d'activitats d'esbarjo.

3. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'ordenació del sector pesquer. La competència exclusiva de la Generalitat, en tot cas, inclou l'ordenació i les mesures administratives d'execució relatives a les condicions professionals per a l'exercici de la pesca, la construcció, la seguretat i el registre oficial de vaixells, confraries de pescadors, llotges de contractació i Institut Social de la Marina.

4. Correspon a la Generalitat la competència compartida sobre la planificació de l'ordenació del sector pes-

quer dins els principis establerts per l'Estat en matèria de planificació general de l'economia.

ARTICLE 143. CONSULTES POPULARS

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva per a l'establiment del règim jurídic, les modalitats, el procediment, la realització i la convocatòria d'enquestes, audiències públiques, fòrums de participació i qualsevol altre instrument de consulta popular duts a terme per la Generalitat de Catalunya o pels ens locals en l'àmbit de les seves competències.

ARTICLE 144. CORPORACIONS DE DRET PÚBLIC I PROFESSIONS TITULADES

1. En matèria de col·legis professionals, acadèmies, cambres agràries, cambres de comerç, d'indústria i de navegació i altres corporacions de dret públic representatives d'interessos econòmics i professionals, en correspon a la Generalitat la competència exclusiva, que inclou en tot cas:

- a) La regulació del model organitzatiu, de l'organització interna, del funcionament i del règim econòmic, pressupostari i comptable d'aquestes corporacions, i també del règim de col·legiació i adscripció, dels drets i deures dels seus membres i del règim disciplinari.
- b) La creació i l'atribució de funcions a aquestes corporacions.
- c) La tutela administrativa d'aquestes corporacions.
- d) L'establiment del sistema i el procediment electorals aplicables a l'elecció dels membres de les corporacions.
- e) La determinació del seu àmbit territorial, i també la possible agrupació dins de Catalunya.

2. Les cambres de comerç, indústria i navegació, amb l'acord previ de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, poden desenvolupar funcions de comerç exterior i afectar recursos camerals a aquestes funcions.

3. En matèria de l'exercici de professions titulades, en correspon a la Generalitat la competència exclusiva. Aquesta competència exclusiva inclou en tot cas:

- a) La determinació dels requisits i les condicions d'exercici de les professions titulades i l'accés a l'exercici professional.
- b) L'establiment dels drets i les obligacions dels professionals titulats i del règim d'incompatibilitats.
- c) La regulació del secret professional i de les garanties davant l'intrusisme i les actuacions irregulars, i també de les prestacions professionals de caràcter obligatori.
- d) El règim disciplinari de l'exercici de les professions titulades.

ARTICLE 145. CULTURA

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de cultura, que en tot cas inclou:

1.1 Les activitats artístiques i culturals que es duen a terme a Catalunya, que inclouen en tot cas:

a) La regulació i l'execució de mesures sobre producció, distribució i condicions de venda al públic de llibres i publicacions periòdiques en qualsevol suport, i també la gestió del dipòsit legal i l'atorgament dels codis d'identificació.

b) La regulació i la inspecció de les sales d'exhibició cinematogràfica, les mesures de protecció de la indústria cinematogràfica i el control i la concessió de llicències de doblatge.

c) La qualificació de les pel·lícules i els materials audiovisuals en funció de l'edat i dels valors culturals.

d) La promoció, la planificació, la construcció i la gestió d'equipaments culturals situats a Catalunya, llevat del que disposa l'apartat 4.3 d'aquest article.

e) L'establiment de mesures fiscals d'incentiu a les activitats culturals en els tributs en què la Generalitat tingui competències normatives.

f) La regulació del règim dels espectacles, el circ i les activitats culturals en espais públics.

2. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de patrimoni cultural, artístic i monumental, que inclou en tot cas:

- a) La regulació i l'execució de mesures destinades a garantir l'enriquiment, l'accés i la difusió del patrimoni cultural de Catalunya.
- b) La regulació i l'execució de mesures d'inspecció, inventari i restauració del patrimoni arquitectònic, arqueològic, científic, tècnic, històric, artístic, etnològic i cultural en general.

c) L'establiment del règim jurídic de tota actuació sobre béns mobles i immobles integrants del patrimoni cultural de Catalunya i la determinació del règim jurídic dels béns immobles, i també la declaració i la gestió d'aquests béns.

d) La protecció del patrimoni cultural de Catalunya, que inclou la conservació, la reparació, el règim de vigilància i el control dels béns, llevat de la competència estatal per a la defensa dels béns integrants d'aquest patrimoni contra l'exportació i l'espoliació.

3. En matèria d'arxius, biblioteques, museus i altres centres de dipòsit cultural, correspon a la Generalitat:

3.1 La competència exclusiva sobre arxius, biblioteques, museus i altres centres de dipòsit cultural que no siguin de titularitat estatal, que inclou en tot cas:

- a) La creació, la gestió, la protecció i l'establiment del règim jurídic dels centres que integren el sistema d'arxius, el sistema bibliotecari, els museus i altres centres de dipòsit cultural de Catalunya.
- b) L'establiment del règim jurídic dels béns documentals, bibliogràfics i culturals que s'hi troben dipositats.
- c) La conservació i la recuperació dels béns que integren el patrimoni documental i bibliogràfic català.

3.2 La competència executiva sobre els arxius, les biblioteques, els museus i els centres de dipòsit cultural de titularitat estatal situats a Catalunya, que inclou en tot cas la regulació del funcionament, l'organització i el règim de personal d'aquests centres.

3.3 Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva sobre l'Arxiu Reial de Barcelona i els fons propis de Catalunya situats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Aquests fons s'han d'integrar en el sistema d'arxius de Catalunya. Per a la gestió eficaç de la resta de fons comuns amb altres territoris de la Corona d'Aragó, ha de col·laborar amb el Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, amb les altres comunitats autònomes que hi tenen fons compartits i amb l'Estat per mitjà dels mecanismes que s'estableixin de mutu acord.

4. En matèria de foment de la cultura:

4.1 Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre:

a) El foment i la difusió de la creació i la producció teatrals, musicals, audiovisuals, literàries, de dansa, de circ i d'arts combinades dutes a terme a Catalunya.

b) La promoció i la difusió del patrimoni cultural, artístic i monumental i dels centres de dipòsit cultural de Catalunya.

c) La projecció internacional de la cultura catalana.

4.2 La Generalitat, mitjançant l'acord previ de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, ha de concertar amb l'Estat les actuacions de foment que aquest dugui a terme amb relació a les activitats culturals que es produeixin o es desenvolupin en el territori de Catalunya i amb relació a la projecció internacional de la cultura catalana.

4.3 La Generalitat, mitjançant l'acord previ de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, ha de concertar amb l'Estat les inversions d'aquest en béns i equipaments culturals situats a Catalunya, i també les adquisicions per qualsevol títol determinant el percentatge i els béns que corresponen a la Generalitat.

ARTICLE 146. ESPORT I LLEURE

1. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria d'esport, que inclou en tot cas:

a) El foment, la divulgació, la planificació i la coordinació, l'execució, l'assessorament, la implantació i la projecció de la pràctica de l'activitat física i de l'esport arreu de Catalunya, a tots els nivells socials.

b) El foment de la projecció exterior de l'esport català per garantir el dret de les federacions catalanes a participar en competicions oficials d'àmbit europeu i internacional mitjançant les seves seleccions esportives nacionals.

c) La regulació dels òrgans jurisdiccionals i arbitrals en matèria d'esport.

d) La regulació de la formació esportiva i el foment de la tecnificació i de l'alt rendiment esportiu.

e) L'establiment del règim jurídic dels clubs i federacions esportius de Catalunya, i també de les entitats que promouen i organitzen la pràctica de l'esport i de l'activitat física en l'àmbit de Catalunya i la declaració d'utilitat pública de les entitats esportives.

f) La regulació en matèria de disciplina esportiva, competitiva i electoral de les entitats que promouen i organitzen la pràctica esportiva.

g) El foment i la promoció de l'associacionisme esportiu.

h) El registre de les entitats que promouen i organitzen la pràctica de l'activitat física i esportiva amb seu social a Catalunya.

i) La planificació de la xarxa d'equipaments esportius de Catalunya i la promoció de la seva execució.

j) El control i el seguiment medicoesportiu i de salut dels practicants de l'activitat física i esportiva, i també la regulació del dopatge en l'àmbit de l'esport i de l'activitat física a Catalunya.

k) La regulació en matèria de prevenció i control de la violència en els espectacles públics esportius.

l) Vetllar per la garantia física i la salut dels espectadors i altres persones implicades en l'organització i el desenvolupament de l'activitat física i esportiva, i també per la seguretat i el control sanitaris dels equipaments esportius.

m) Desenvolupar la recerca científica en matèria esportiva.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria d'educació física i esportiva, dins els principis de la legislació bàsica estatal. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) La formació i l'accés a les titulacions oficials dels diferents nivells de tècnics en activitat física i esport.

b) L'exercici de les professions de l'activitat física i l'esport.

3. La Generalitat participa en entitats i organismes d'àmbit estatal, europeu i internacional que tinguin per objecte el desenvolupament de l'esport.

4. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de lleure, que inclou en tot cas el foment i la regulació de les activitats que es realitzin en el territori de Catalunya i el règim jurídic de les entitats, públiques o privades, que tinguin per finalitat la realització d'activitats de lleure.

4.1 La Generalitat participa en entitats i organismes d'àmbit estatal, europeu i internacional que tinguin per objecte el desenvolupament del lleure.

ARTICLE 147. IMMIGRACIÓ

1. En matèria d'immigració correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva en matèria de règim d'acolliment i integració de les persones immigrades, que en tot cas inclou:

a) L'establiment i la regulació de garanties amb relació als drets i els deures de les persones immigrades.

b) L'establiment i la regulació de les mesures necessàries per a la integració social i econòmica de les persones immigrades i llur participació en els afers públics.

c) L'establiment per llei d'un marc de referència per a l'acolliment i la integració de les persones immigrades.

1.2 La Generalitat és competent a Catalunya per a executar la legislació estatal i europea en matèria de treball dels estrangers. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) La tramitació i la resolució dels permisos i les autoritzacions de treball per compte propi o aliè.

b) La tramitació i la resolució dels recursos presentats amb relació a aquests expedients, i també l'emissió dels informes legalment establerts sobre la situació laboral dels estrangers, i l'aplicació del règim d'inspecció i sanció.

1.3 La fixació, en el marc de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, de:

a) L'establiment del nombre, el lloc d'origen i la capacitat professional del contingent de persones immigrants específic de Catalunya, d'acord amb les necessitats i les previsions de treball i desenvolupament econòmic.

b) Les decisions estatals sobre immigració, tant les relatives a les normes sobre estrangeria com els acords internacionals, i dels actes executius d'especial transcendència per a Catalunya.

ARTICLE 148. INDÚSTRIA, ARTESANIA, CONTROL METROLÒGIC I CONTRASTACIÓ DE METALLS

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'indústria, llevat del que especifica l'apartat 2 d'aquest article. La competència exclusiva de la Generalitat en tot cas inclou:

a) L'ordenació dels sectors i els processos industrials a Catalunya.

b) La seguretat de les activitats, les instal·lacions, els equips, els processos i els productes industrials, inclosos els vehicles automòbils, i també el règim jurídic de les entitats que duen a terme en l'àmbit reglamentari activitats de certificació, assaigs, inspecció o auditoria en el territori de Catalunya.

c) La promoció i la regulació de la qualitat, la innovació i la recerca industrials, i també les dels organismes de normalització i de les entitats d'acreditació d'àmbit autonòmic.

d) La regulació i el règim d'intervenció administrativa en les activitats industrials que puguin produir impacte en la seguretat o la salut de les persones.

e) La regulació i el règim d'intervenció administrativa en matèria de l'homologació dels tipus, de les parts i dels components dels vehicles, la realització de les inspeccions de la producció de vehicles i de les seves parts i peces subjectes a homologació.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida sobre la planificació de la indústria dins els principis establerts per l'Estat en matèria de planificació general de l'economia.

3. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'artesanía, que comprèn en tot cas:

a) La regulació i les mesures administratives d'execució relatives a les empreses artesanes, la condició d'artesà, els productes i les zones geogràfiques d'interès artesanal.

b) L'establiment i execució de mesures de foment de la competitivitat, capacitat i desenvolupament de les empreses artesanals a Catalunya, la promoció dels seus productes i la creació de canals de comercialització.

4. Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria de control metrològic, que comprèn en tot cas:

a) L'aprovació del model, la verificació primitiva, la verificació després de reparació o modificació, la verificació periòdica, la vigilància i la inspecció dels models d'instruments, aparells, mitjans i sistemes per pesar, mesurar o comptar.

b) L'habilitació dels laboratoris oficials de verificació metrològica.

c) L'establiment, la regulació i la gestió del Registre de Control Metrològic de Catalunya.

5. Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria de contrastació de metalls.

ARTICLE 149. JOVENTUT

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de joventut, que comprèn en tot cas:

a) El disseny, l'aplicació i l'avaluació de polítiques, plans i programes destinats a la joventut.

b) La promoció de l'associacionisme juvenil, de les iniciatives de participació de la gent jove, de la mobilitat internacional i del turisme juvenil.

c) La regulació, la gestió, la intervenció i la policia administratives d'activitats i instal·lacions destinades a la joventut.

2. Correspon a la Generalitat la subscripció d'acords amb entitats internacionals i la participació en aquestes en col·laboració amb l'Estat o de manera autònoma, quan així ho permeti la normativa de l'entitat corresponent, i en tot cas la tramitació de documents atorgats per entitats internacionals que afectin persones, instal·lacions o entitats amb residència a Catalunya.

ARTICLE 150. MERCATS DE VALORS I CENTRES DE CONTRACTACIÓ

Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de mercats de valors i centres de contractació situats al territori de Catalunya, dins els principis i, en aquest cas, les regles establertes en la normativa bàsica en matèria de mercats de valors. La competència de la Generalitat inclou en tot cas:

a) La creació, la denominació, l'autorització i la supervisió dels mercats de valors i sistemes organitzats de negociació.

b) La regulació i les mesures administratives d'execució sobre organització, funcionament, disciplina i règim sancionador de les societats rectores de mercats de valors.

- c) El control de l'emissió, l'admissió, la suspensió, l'exclusió i l'establiment de requisits addicionals d'admissió dels valors que es negocien exclusivament en aquests establiments, i també la inspecció i el control.
- d) L'acreditació de les persones i entitats per a ésser membres d'aquests mercats.
- e) L'establiment d'un règim d'incompatibilitats addicional amb relació als administradors de les empreses de serveis d'inversió que operin a Catalunya.
- f) L'establiment de mecanismes addicionals de publicitat amb relació a les emissions, els agents i el funcionament dels mercats de valors.
- g) L'establiment de les fiances que han de constituir els membres de les borses de valors en garantia de les operacions pendents de liquidació.
- h) Els actes d'execució reglats previstos en la legislació estatal.

ARTICLE 151. ORDENACIÓ DEL TERRITORI I DEL PAISATGE, DEL LITORAL I URBANISME

1. En matèria d'ordenació del territori i del paisatge correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva, que inclou en tot cas:

- a) L'establiment de les directrius d'ordenació i gestió del territori, del paisatge i de les actuacions que hi incideixen.
- b) L'establiment i la regulació de les figures de planejament territorial, i també del procediment per a la seva tramitació i aprovació.
- c) Les previsions sobre emplaçaments de les infraestructures i els equipaments.
- d) La determinació de mesures específiques de promoció de l'equilibri territorial, demogràfic, socioeconòmic i ambiental.

1.2 La determinació de la ubicació d'infraestructures i equipaments de titularitat estatal que es duguin a terme a Catalunya requereix la deliberació i l'informe previ de Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

2. En matèria d'ordenació del litoral, correspon a la Generalitat:

2.1 La competència exclusiva, que comprèn en tot cas:

- a) L'establiment i la regulació dels instruments de planificació i gestió territorial d'ordenació del litoral i de les normes i plans d'ordenació i utilització de platges on, en tot cas es localitzen les infraestructures i les instal·lacions i es determinen els usos, i també la regulació del procediment de tramitació i aprovació d'aquests instruments, normes i plans.
- b) La regulació de la gestió del domini públic marítim terrestre, especialment l'atorgament d'autoritacions i concessions i, en tot cas, les concessions d'obres fixes al mar.
- c) L'establiment i la gestió del règim econòmic financer del domini públic marítim terrestre.
- d) L'execució d'obres i actuacions al litoral català.

2.2 Correspon a la Generalitat l'execució i la gestió de les obres d'interès general situades al litoral català, d'acord amb el que estableix l'article 131 de l'Estatut.

3. En matèria d'urbanisme correspon a la Generalitat:

3.1 La competència exclusiva, que comprèn en tot cas:

- a) La regulació del règim urbanístic del sòl, que inclou en tot cas la determinació dels criteris sobre els diversos tipus de sòl i els seus usos.
- b) La regulació del règim jurídic de la propietat del sòl tot respectant les condicions bàsiques establertes per l'Estat per garantir la igualtat de l'exercici del dret a la propietat.
- c) L'establiment i la regulació dels instruments de planejament i gestió urbanística, i també del seu procediment de tramitació i aprovació.
- d) La política de sòl i habitatge, la regulació dels patrimonis públics de sòl i habitatge i el règim de la intervenció administrativa en l'edificació, la urbanització i l'ús del sòl i del subsòl.
- e) La protecció de la legalitat urbanística, que inclou en tot cas la inspecció urbanística, les ordres de suspensió d'obres i de llicències, les mesures de restauració de la legalitat física alterada, i també la disciplina urbanística.

3.2 Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de dret de reversió en les expropiacions urbanístiques en el marc de la legislació estatal en matèria d'expropiacions.

ARTICLE 152. PROMOCIÓ I DEFENSA DE LA COMPETÈNCIA

1. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de promoció de la competència en l'exercici de les activitats econòmiques que es duguin a terme de forma majoritària en el territori de Catalunya dins els principis de la legislació bàsica estatal.

2. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència compartida en matèria de defensa de la competència en l'exercici de les activitats econòmiques que es duguin a terme majoritàriament al territori de Catalunya. Aquesta competència, en tot cas, inclou:

- a) La regulació i l'execució relatives al control de les concentracions empresarials.
- b) La regulació i l'execució sobre control dels ajuts públics.
- c) La regulació, la inspecció i l'execució del procediment sancionador.
- d) La garantia de la defensa de la competència en l'exercici de l'activitat comercial.

3. La Generalitat participa en els organismes d'àmbit estatal i europeu que tinguin atribuïdes funcions homòlogues.

4. Correspon a la competència exclusiva de la Generalitat l'establiment i la regulació, com a òrgan independent, d'un organisme de defensa de la competència, amb jurisdicció sobre tot el territori de Catalunya, al

qual correspon en exclusiva conèixer totes les activitats econòmiques, i produïdes majoritàriament en aquest territori i que alterin o puguin alterar la competència. També li correspon l'establiment, la regulació, la tramitació i la resolució dels procediments que se segueixin davant d'aquest organisme.

ARTICLE 153. PROPIETAT INTEL·LECTUAL I INDUSTRIAL

1. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència executiva en matèria de propietat intel·lectual, que inclou, en tot cas:

a) L'establiment i la regulació d'un registre dels drets de propietat intel·lectual generats a Catalunya o dels quals siguin titulars les persones amb residència habitual a Catalunya; l'activitat d'inscripció, modificació o cancel·lació d'aquests drets i l'exercici de l'activitat administrativa necessària per a garantir-ne la protecció a tot el territori de Catalunya. La Generalitat ha de comunicar a l'Estat les inscripcions efectuades en el seu registre per tal que siguin incorporades al registre estatal; ha de col·laborar i facilitar l'intercanvi mutu d'informació.

b) L'autorització i la revocació de les entitats de gestió col·lectiva dels drets de propietat intel·lectual que actuïn majoritàriament a Catalunya o bé hi tinguin el domicili i no actuïn majoritàriament en una altra comunitat autònoma, i també la inspecció i el control de l'activitat de les entitats de gestió col·lectiva d'aquests drets que actuïn a Catalunya.

2. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència executiva en matèria de propietat industrial, que inclou, en tot cas:

a) L'establiment i la regulació d'un registre de drets de propietat industrial de les persones físiques o jurídiques amb domicili o residència habitual a Catalunya; la inscripció, la modificació i la renovació dels drets de propietat industrial; la resolució definitiva de les sol·licituds i l'exercici de l'activitat administrativa de garantia d'aquests drets a tot el territori de Catalunya. La Generalitat ha de dur a terme aquesta activitat en els termes especificats per la lletra a de l'apartat anterior.

b) La defensa jurídica i processal dels topònims de Catalunya aplicats al sector de la indústria.

ARTICLE 154. ORGANITZACIÓ TERRITORIAL

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre organització territorial i població dels ens locals, que inclou en tot cas:

a) La determinació, la creació, la modificació i la supressió de les entitats que configuren l'organització territorial de Catalunya.

b) La creació, la supressió i l'alteració dels termes tant dels municipis com de les entitats locals d'àmbit territorial inferior; la denominació, la capitalitat i els símbols dels municipis i de les altres entitats locals; els topònims i la determinació dels règims especials.

c) L'establiment de procediments de relació entre les entitats locals i la població.

ARTICLE 155. RÈGIM LOCAL

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en règim local, que inclou en tot cas:

a) Les relacions entre les institucions de la Generalitat i els ens locals, i també les tècniques d'organització i de relació per a la cooperació i la col·laboració entre els ens locals, i entre aquests i l'Administració de la Generalitat, incloses les diferents formes associatives, de mancomunació, convencionals i consorcials.

b) La determinació de les competències i les potestats pròpies dels municipis i de les altres entitats locals, i també de les funcions públiques d'existència necessària a totes les entitats locals de Catalunya.

c) El règim dels béns de domini públic, comunals i patrimonials i les modalitats de prestació dels serveis públics.

d) La determinació dels òrgans de govern dels municipis i dels altres ens locals, i també les seves competències, funcionament, règim d'adopció d'acords, relacions entre aquests òrgans i l'estatut dels seus membres.

e) El règim dels òrgans complementaris de l'organització dels ens locals.

f) El procediment d'elaboració i aprovació de les normes locals.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de règim electoral dels municipis sobre eleccions per sufragi universal directe, i també la competència exclusiva en matèria de règim electoral per sufragi indirecte amb relació a les altres entitats locals.

ARTICLE 156. RELACIONS AMB LES ENTITATS RELIGIOSES

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'entitats religioses que desenvolupen llur activitat a Catalunya. Aquesta competència inclou, en tot cas, la regulació i l'establiment de mecanismes de col·laboració i cooperació per al desenvolupament de les seves activitats en l'àmbit de les competències de la Generalitat.

2. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de llibertat religiosa, respectant el desenvolupament directe dels elements essencials del dret. Aquesta competència en tot cas inclou:

a) La gestió del registre estatal d'entitats religioses amb relació a les esglésies, confessions i comunitats religioses que desenvolupin llur activitat a Catalunya. La Generalitat ha de comunicar a l'Estat les inscripcions efectuades en el registre situat al seu territori per tal que siguin incorporades al registre estatal i ha de col·laborar i facilitar l'intercanvi mutu d'informació.

b) L'establiment d'acords i convenis de cooperació amb les esglésies, confessions i comunitats religioses inscrites al registre estatal d'entitats religioses en l'àmbit de competències de la Generalitat.

c) Promoure, desenvolupar i executar en l'àmbit de les competències de la Generalitat els acords i els convenis signats entre l'Estat i les esglésies, confessions i

comunitats religioses inscrites al Registre estatal d'Entitats Religioses.

3. La Generalitat participa en els òrgans d'àmbit estatal que tinguin atribuïdes funcions en matèria d'entitats religioses.

ARTICLE 157. SANITAT, SALUT PÚBLICA, ORDENACIÓ FARMACÈUTICA I PRODUCTES FARMACÈUTICS

1. En matèria de sanitat i salut pública correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva sobre:

a) Organització, funcionament, avaluació, inspecció i control de centres, serveis i establiments sanitaris, i també la titularitat dels béns adscrits als serveis sanitaris públics.

b) L'ordenació farmacèutica.

1.2 En tot allò no previst a l'apartat anterior, la competència compartida dins els principis de la legislació bàsica estatal sobre sanitat en els àmbits següents:

a) L'ordenació, la planificació, la determinació, la regulació i l'execució dels serveis i les prestacions sanitaris, socio-sanitaris i de salut mental de caràcter públic en tots els nivells i per a tota la ciutadania.

b) L'ordenació, la planificació, la determinació, la regulació i l'execució de les mesures i les actuacions destinades a preservar, protegir i promoure la salut pública en tots els àmbits, inclosa la salut laboral, la sanitat animal amb efectes sobre la salut humana, l'alimentària i l'ambiental i la vigilància epidemiològica.

c) La planificació dels recursos sanitaris de cobertura pública i la coordinació de les activitats sanitàries privades amb el sistema sanitari públic.

d) La formació sanitària especialitzada, que inclou l'acreditació i l'avaluació de centres i unitats docents, la planificació de l'oferta de places per a la formació d'especialistes, la gestió de les convocatòries per a l'accés a aquestes i dels programes de formació de les especialitats i les àrees de capacitació específica; el reconeixement professional de títols d'especialistes obtinguts a l'estranger, d'acord amb els supòsits i els procediments establerts normativament, i expedició de diplomes d'àrees de capacitació específica i establiment de requisits d'accés a partir d'uns continguts bàsics.

2. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre el règim estatutari i la formació del personal que presta serveis en el sistema sanitari públic, llevat de la determinació dels seus drets i deures, en els termes especificats per l'article 114. Amb relació als drets i deures, li correspon la competència compartida dins dels principis de la legislació bàsica estatal sobre funció pública.

3. Per mitjà de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, la Generalitat participa de manera efectiva en la fixació de les bases i la planificació i la coordinació estatal en matèria de sanitat i salut pública.

4. Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència executiva de la legislació estatal en matèria de

productes farmacèutics, d'autorització dels centres d'elaboració de productes farmacèutics i sobre la selecció i el registre de medicaments.

ARTICLE 158. SERVEIS SOCIALS, VOLUNTARIAT, MENORS I PROMOCIÓ DE LES FAMÍLIES

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de serveis socials, que en tot cas inclou:

a) La regulació i l'ordenació de l'activitat de serveis socials, les prestacions tècniques i econòmiques no contributives de la Seguretat Social, així com les prestacions econòmiques amb finalitat assistencial o complementàries d'altres sistemes de previsió pública.

b) La regulació i l'ordenació de les entitats, els serveis i els establiments públics i privats que desenvolupen serveis socials a Catalunya.

c) La regulació i l'aprovació dels plans i els programes específics adreçats a persones i col·lectius en situació de pobresa o de necessitat social.

d) La intervenció i el control dels sistemes de protecció social complementària privats.

2. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de voluntariat, que en tot cas inclou la definició de l'activitat així com la regulació i la promoció de les actuacions voluntàries que es realitzin mitjançant organitzacions sense afany de lucre.

3. En matèria de menors correspon a la Generalitat:

a) La competència exclusiva en matèria de protecció de menors, que en tot cas inclou la regulació del règim de la protecció i de les institucions públiques de protecció i tutela dels menors desemparats i en situació de risc.

b) La competència executiva de la legislació estatal en matèria de responsabilitat penal dels menors.

c) La Generalitat participa, per mitjà de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat, en l'elaboració i la reforma de la legislació penal i processal que incideixi en les competències de menors.

4. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de promoció de les famílies i de la infància, que en tot cas inclou les mesures de protecció social de les famílies en llurs diverses modalitats, així com llur execució i control.

ARTICLE 159. ENERGIA I MINES

1. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria d'energia dins dels principis de la legislació bàsica estatal sobre règim energètic i les regles sobre reserves estratègiques i quotes d'importació i exportació. La competència de la Generalitat inclou en tot cas:

a) La regulació de les activitats de producció, emmagatzematge i transport d'energia així com l'atorgament de les autoritzacions de les instal·lacions que transcorrin íntegrament per territori de Catalunya i l'exercici de les activitats d'intervenció, inspecció i control d'aquestes instal·lacions.

b) La regulació de l'activitat de distribució d'energia que es realitzi en el territori de Catalunya, així com l'atorgament de les autoritzacions d'aquestes instal·lacions i l'exercici de les activitats d'intervenció, inspecció i control d'aquestes instal·lacions.

c) L'establiment de normes de qualitat dels serveis de subministrament d'energia.

d) El foment i la gestió de les energies renovables i de l'eficiència energètica.

e) La regulació de la retribució de l'activitat de distribució i del règim econòmic aplicable a la dotació de nous subministraments.

f) La designació del gestor de xarxa de distribució elèctrica.

2. La Generalitat participa mitjançant l'emissió d'un informe preceptiu en el procediment d'atorgament de l'autorització de les instal·lacions de producció i transport d'energia que superin el territori de Catalunya o quan l'energia sigui objecte d'aprofitament fora d'aquest territori.

3. La Generalitat participa en els organismes estatals reguladors del sector energètic i en la planificació d'àmbit estatal que afecti el territori de Catalunya.

4. Correspon a la Generalitat la competència compartida sobre règim miner dins dels principis de la legislació bàsica estatal en aquesta matèria. La competència de la Generalitat inclou, en tot cas, la regulació i el règim d'intervenció administrativa i control de les mines i recursos miners que estiguin situats en el territori de Catalunya i de les activitats extractives que s'hi desenvolupin.

ARTICLE 160. JOC I ESPECTACLES

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de joc, apostes i casinos a Catalunya. Aquesta competència inclou en tot cas:

a) La creació i l'autorització de joc i apostes i llur regulació, així com la de les empreses dedicades a la gestió, l'explotació i la pràctica d'aquestes activitats o que tinguin com a objecte la comercialització i la distribució dels materials relacionats amb el joc en general, incloses les modalitats de joc per mitjans informàtics i telemàtics.

b) La regulació i el control dels locals, les instal·lacions i els equipaments utilitzats per a portar a terme aquestes activitats.

c) La determinació del règim fiscal sobre l'activitat de joc de les empreses que la realitzen.

2. La Generalitat participa en els rendiments dels jocs i les apostes d'àmbit territorial estatal d'acord amb els criteris fixats per la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

3. L'autorització de noves modalitats de joc i apostes d'àmbit estatal o bé la modificació de les ja existents requereix l'acord previ de la Generalitat.

4. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'espectacles i activitats recreatives, que in-

clou, en tot cas, el règim d'intervenció administrativa, com també la seguretat i el control, i l'ordenació dels espectacles amb animals.

ARTICLE 161. MEDI AMBIENT, ESPAIS NATURALS I METEOROLOGIA

1. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de medi ambient d'acord amb els principis de la legislació bàsica estatal, així com la competència per a l'establiment de normes addicionals de protecció. La competència compartida de la Generalitat, en tot cas, inclou:

a) L'establiment i la regulació dels instruments de planificació ambiental, així com del procediment de tramitació i aprovació d'aquests instruments.

b) L'establiment i la regulació de qualsevol figura de protecció d'espais naturals i de corredors biològics.

c) La regulació, la tramitació i la resolució dels procediments d'avaluació ambiental de les obres, les instal·lacions i les activitats situades a Catalunya, així com dels plans i els programes que afectin el seu territori, amb independència de l'administració competent per a autoritzar-les o aprovar-los.

d) L'establiment i la regulació de mesures de sostenibilitat, fiscalitat i recerca ambientals.

e) La regulació dels recursos naturals, de la flora i la fauna, de la biodiversitat, del medi ambient marí i aquàtic quan no tinguin per finalitat exclusiva la preservació dels recursos pesquers marítics.

f) La regulació sobre prevenció en la producció d'envasos i embalatges en tot llur cicle de vida, des que es generen fins que passen a ésser residus.

g) La regulació sobre prevenció i correcció de la generació de residus amb origen o destinació en el territori de Catalunya, així com sobre la gestió i el trasllat d'aquests i llur disposició final.

h) La regulació en la prevenció, el control, la correcció, la recuperació i la compensació de la contaminació de sòl i subsòl.

i) La regulació i la gestió dels abocaments efectuats a les aigües territorials corresponents al litoral de Catalunya, així com dels efectuats a les aigües superficials i subterrànies que no passin per una altra comunitat autònoma. En tot cas, dins del seu àmbit territorial, correspon a la Generalitat la competència executiva sobre la intervenció administrativa dels abocaments a les aigües superficials i subterrànies que passin per una altra comunitat autònoma.

j) La regulació de l'ambient atmosfèric i de qualsevol tipus de contaminació d'aquest, així com la declaració de zones d'atmosfera contaminada i l'establiment d'altres instruments de control de contaminació amb independència de l'administració competent per a autoritzar l'obra, instal·lació o activitat que la produeixi.

k) La regulació del règim d'assignacions de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

l) La regulació i promoció de les qualificacions relatives a productes, activitats, instal·lacions, infraestructu-

res, procediments, processos productius o conductes respectuoses amb el medi.

m) La prevenció, restauració i reparació de danys al medi ambient, així com el corresponent règim sancionador.

2. En matèria d'espais naturals, correspon a la Generalitat:

2.1. La competència exclusiva, que en tot cas inclou la regulació, declaració de qualsevol figura de protecció, delimitació, planificació i gestió d'espais naturals i hàbitats protegits situats totalment o parcialment a Catalunya.

2.2. Quan l'espai natural superi el territori de Catalunya, la Generalitat ha de promoure els instruments de col·laboració amb altres comunitats autònomes per a la creació, delimitació, regulació i gestió d'aquests espais. En tot cas, la gestió de l'espai situat en territori de Catalunya correspon a la Generalitat, llevat que s'hagi acordat la gestió conjunta amb les comunitats confrontants.

2.3. La declaració i delimitació d'espais naturals dotats amb un règim de protecció estatal requereix l'acord previ de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat. Si l'espai està situat íntegrament en territori de Catalunya, la gestió correspon a la Generalitat; si supera aquest territori, s'aplica el que estableix l'incís segon del paràgraf anterior.

3. En matèria de meteorologia i climatologia:

3.1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre el servei meteorològic de Catalunya i climatologia, que en tot cas inclou el subministrament d'informació meteorològica i climàtica, inclosos el pronòstic, el control i el seguiment de les situacions meteorològiques de risc, així com la recerca en aquests àmbits i l'elaboració de la cartografia climàtica.

4. La Generalitat participa en entitats internacionals que tinguin funcions meteorològiques i de protecció ambiental en col·laboració amb l'Estat o de manera autònoma quan així ho permeti la normativa de l'entitat corresponent.

4.1. La Generalitat exerceix les seves competències a través del cos d'agents rurals, competents en la vigilància, control, protecció, prevenció integral i col·laboració en la gestió del medi ambient. Els membres d'aquest cos tenen la condició d'agents de l'autoritat i exerceixen funcions de policia administrativa especial i policia judicial.

ARTICLE 162. POLÍTQUES DE GÈNERE

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de polítiques de gènere, que en tot cas inclou:

a) La planificació, disseny, execució, avaluació i control de normes, plans i directrius generals en matèria de polítiques de dones, així com establir accions positives per a aconseguir eradicar la discriminació per raó de sexe que hagin de ser realitzades amb caràcter unitari per a tot el territori de Catalunya.

b) La promoció de l'associacionisme de dones que realitzen activitats relacionades amb la igualtat i la no-discriminació i de les iniciatives de participació.

c) La regulació de les mesures i els instruments per a la sensibilització, detecció i prevenció de la violència de gènere, així com la regulació de serveis i drets destinats a aconseguir una protecció integral de les dones que han patit o pateixen aquest tipus de violència.

ARTICLE 163. SEGURETAT PÚBLICA

1. En matèria de seguretat pública, correspon a la Generalitat:

1.1. La competència exclusiva sobre:

a) La definició i regulació d'un sistema de seguretat pública propi de Catalunya.

b) La creació, organització i comandament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

c) L'ordenació general i la coordinació de les policies locals.

1.2. La competència executiva en matèria de seguretat ciutadana i ordre públic i la protecció dels drets fonamentals relacionats amb la matèria que es deriva de l'exercici de l'autoritat governativa, que en tot cas inclou:

a) Les funcions governatives sobre l'exercici dels drets de reunió i manifestació.

b) L'expedició de documentació oficial, com ara el passaport i els documents d'identitat.

c) La protecció i lluita contra el frau fiscal.

d) El règim de tinença i ús d'armes, municions i explosius, llur adquisició amb destí als cossos policials de Catalunya, així com l'expedició de les corresponents llicències.

e) El compliment de les disposicions per a la conservació de la natura, del medi ambient i dels recursos hidràulics.

1.3. La Generalitat participa, a través d'una Junta de Seguretat de composició paritària entre la Generalitat i l'Estat i presidida per la Generalitat, en la coordinació de les polítiques de seguretat i de l'activitat dels cossos policials de l'Estat i de Catalunya, així com en l'intercanvi d'informació en l'àmbit internacional i en les relacions de col·laboració i auxili amb les autoritats policials d'altres països. La Generalitat incorporarà representants en els grups de treball de col·laboració amb les policies d'altres països en què participi l'Estat.

1.4. La Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra té com a àmbit d'actuació el conjunt del territori de Catalunya i exerceix totes les funcions pròpies d'un cos de policia general i integral, en els àmbits de la seguretat ciutadana i l'ordre públic, la policia administrativa, inclosa la derivada de la normativa estatal, la policia judicial i la investigació criminal, incloses les diverses formes de crim organitzat i terrorisme i el control i la vigilància del trànsit.

ARTICLE 164. SEGURETAT PRIVADA

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre la seguretat privada, que inclou en tot cas:

- a) La regulació de la seguretat privada, així com el règim d'intervenció administrativa de les empreses de seguretat i del seu personal que actuïn a Catalunya.
- b) La regulació i el règim d'intervenció administrativa de les persones físiques que realitzin funcions de seguretat i investigació privada en el territori de Catalunya.
- c) La regulació dels requisits i les condicions dels establiments i de les persones físiques o jurídiques obligades a adoptar mesures de seguretat.
- d) La regulació de la formació del personal que realitza funcions de seguretat i investigació privada.
- e) La inspecció i el control de les activitats de seguretat privada que es realitzin a Catalunya.
- f) La coordinació dels serveis de seguretat i investigació privada amb els cossos policíacs de les administracions catalanes.

ARTICLE 165. VIDEOVIGILÀNCIA I CONTROL DE SO I GRAVACIONS

Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre ús de la videovigilància i de control de so i gravacions o qualsevol mitjà anàleg a Catalunya, en l'àmbit públic i per qualsevol cos policial, així com per empreses i establiments privats, tot respectant el contingut essencial dels drets fonamentals.

ARTICLE 166. EMERGÈNCIES I PROTECCIÓ CIVIL

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de protecció civil, que inclou, en tot cas, la regulació, planificació i execució de mesures relatives a les emergències i la seguretat civil, així com la direcció i coordinació dels serveis de protecció civil, inclosos els serveis de prevenció i extinció d'incendis, sens perjudici de les facultats en aquesta matèria dels governs locals.
2. En els supòsits d'abast superior a Catalunya, la Generalitat promourà mecanismes de col·laboració amb altres comunitats autònomes i amb l'Estat.
3. Correspon a la Generalitat l'execució de la legislació de l'Estat en matèria de seguretat nuclear i salvament marítim.

ARTICLE 167. SEGURETAT SOCIAL

1. En matèria de seguretat social, correspon a la Generalitat:
 - 1.1. La competència compartida dins dels principis establerts a la legislació bàsica estatal sobre seguretat social. Aquesta competència inclou en tot cas:
 - a) L'ordenació del sistema de la seguretat social a Catalunya.
 - b) L'organització i administració del patrimoni i dels serveis que formen part del sistema de la seguretat social en el territori de Catalunya.

c) L'ordenació i l'exercici de totes les potestats administratives amb relació a les mútues d'accidents de treball i malalties professionals, així com sobre les institucions, empreses i fundacions que col·laboren amb la Seguretat Social.

d) La direcció i inspecció de la gestió i administració de les prestacions econòmiques de la Seguretat Social.

e) L'ordenació de la inscripció d'empreses, afiliacions, altes i baixes i altres actes d'enquadrament dels empleats i treballadors per compte propi i aliè.

1.2. La gestió dels serveis del règim econòmic de la Seguretat Social, que inclou el reconeixement i la gestió de les prestacions econòmiques del sistema de Seguretat Social, així com l'organització d'aquests serveis.

TÍTOL V. DE LES RELACIONS DE LA GENERALITAT AMB L'ESTAT, AMB ALTRES COMUNITATS AUTÒNOMES I AMB LA UNIÓ EUROPEA. DE L'ACCIÓ EXTERIOR DE LA GENERALITAT

CAPÍTOL I. RELACIONS DE LA GENERALITAT AMB L'ESTAT I AMB ALTRES COMUNITATS AUTÒNOMES

ARTICLE 168. DISPOSICIÓ GENERAL

1. Els governs de la Generalitat i de l'Estat s'han de prestar ajuda mútua i han de col·laborar quan sigui necessari per a l'exercici eficaç de llurs competències respectives i per a la defensa de llurs interessos.
2. La Generalitat pot establir amb altres comunitats autònomes relacions de col·laboració per a la fixació de polítiques comunes, per a l'exercici eficaç de les seves competències i per al tractament dels assumptes d'interès comú, especialment quan tinguin un abast supra-territorial. La Generalitat ha de prestar l'ajut necessari a les altres comunitats autònomes per a l'exercici eficaç de llurs competències.
3. La Generalitat participa en les institucions, els organismes i els procediments de presa de decisions de l'Estat que afectin les seves competències d'acord amb el que estableixen aquest Estatut i la legislació orgànica corresponent.

SECCIÓ PRIMERA. COL·LABORACIÓ AMB L'ESTAT I AMB ALTRES COMUNITATS AUTÒNOMES

ARTICLE 169. INSTRUMENTS DE COL·LABORACIÓ ENTRE LA GENERALITAT I L'ESTAT

1. Els governs de la Generalitat i de l'Estat, en l'àmbit de les seves competències respectives, poden subscriure convenis de col·laboració i fer ús dels altres mitjans de col·laboració que considerin adequats per al compliment d'objectius d'interès comú.
2. La Generalitat també pot col·laborar amb l'Estat mitjançant òrgans i procediments multilaterals en els àmbits i els assumptes d'interès comú.

ARTICLE 170. EFECTES DE LA COL·LABORACIÓ ENTRE LA GENERALITAT I L'ESTAT

1. La participació de la Generalitat en els òrgans i els mecanismes bilaterals i multilaterals de col·laboració

amb l'Estat i amb altres comunitats autònomes no altera la titularitat de les competències que li corresponen.

2. La Generalitat no queda vinculada per les decisions adoptades en el marc dels mecanismes multilaterals de col·laboració amb l'Estat i amb altres comunitats autònomes respecte de les quals no hagi manifestat el seu acord.

3. La Generalitat pot fer constar reserves als acords adoptats en el marc dels mecanismes multilaterals de col·laboració quan s'hagin pres sense la seva aprovació.

ARTICLE 171. RÈGIM DELS CONVENIS ENTRE LA GENERALITAT I L'ESTAT

1. El règim jurídic dels convenis signats per la Generalitat, pel que fa a aquesta, ha d'ésser establert per llei del Parlament.

2. Els convenis subscrits entre els governs de la Generalitat i de l'Estat s'han de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* en el termini d'un mes a comptar del dia en què se signen.

ARTICLE 172. CONVENIS I ACORDS AMB ALTRES COMUNITATS AUTÒNOMES

1. La Generalitat pot subscriure amb altres comunitats autònomes convenis de col·laboració i acords de cooperació en assumptes d'interès comú.

2. Els convenis i els acords amb les altres comunitats autònomes poden preveure, entre altres continguts, la creació d'òrgans mixtos i l'establiment de projectes, plans i programes conjunts.

3. La subscripció de convenis i acords només requereix l'aprovació prèvia del Parlament en els casos que n'afectin les facultats legislatives. En els altres casos, el Govern ha d'informar el Parlament de la subscripció en el termini d'un mes a comptar del dia de la signatura.

4. Els convenis de col·laboració subscrits per la Generalitat amb altres comunitats autònomes s'han de comunicar a les Corts Generals i llur vigència comença trenta dies després d'aquesta comunicació, llevat que les Corts Generals, amb l'audiència prèvia de la Generalitat i, si escau, de les comunitats autònomes implicades, decideixin que s'han de qualificar com a acords de cooperació que requereixen l'autorització prèvia a què fa referència l'article 145.2 de la Constitució.

5. Els convenis i els acords subscrits per la Generalitat amb altres comunitats autònomes s'han de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* en el termini de quaranta-cinc dies i d'un mes, respectivament, a comptar del dia en què se signen.

SECCIÓ SEGONA. PARTICIPACIÓ EN INSTITUCIONS I EN PROCEDIMENTS DE PRESA DE DECISIONS ESTATALS

ARTICLE 173. COMPAREIXENÇA DELS SENADORS DE CATALUNYA DAVANT DEL PARLAMENT

Els senadors elegits a Catalunya i els que representen la Generalitat en el Senat poden comparèixer davant del Parlament a petició pròpia o a sol·licitud d'aquest per a informar sobre llur activitat en el Senat, en els termes que estableix el Reglament del Parlament.

ARTICLE 174. DESIGNACIÓ DE MEMBRES DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL I DEL CONSELL GENERAL DEL PODER JUDICIAL

La Generalitat participa en els processos de designació de magistrats del Tribunal Constitucional i de consellers del Consell General del Poder Judicial, i el Parlament formula propostes sobre la designació dels membres d'aquests òrgans constitucionals que correspon de nomenar al Senat, en els termes establerts, respectivament, per la legislació orgànica corresponent i pel Reglament del Senat.

ARTICLE 175. PARTICIPACIÓ EN L'ORDENACIÓ GENERAL DE L'ACTIVITAT ECONÒMICA

La Generalitat participa en l'elaboració de les decisions estatals que afecten l'ordenació general de l'activitat econòmica en el marc dels procediments i els organismes que estableix l'article 131.2 de la Constitució.

ARTICLE 176. DESIGNACIÓ DE REPRESENTANTS EN ELS ORGANISMES ECONÒMICS I SOCIALS

1. La Generalitat designa representants en els òrgans de direcció del Banc d'Espanya, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions i els altres organismes estatals que exercixin funcions d'autoritat reguladora sobre matèries de rellevància econòmica i social relacionades amb competències de la Generalitat, o bé participa en la designació dels membres d'aquests òrgans.

2. La Generalitat designa representants en els òrgans de direcció dels organismes econòmics i energètics, de les institucions financeres i de les empreses públiques de l'Estat la competència de les quals s'estengui al territori de Catalunya i que no siguin objecte de traspàs, o bé participa en la designació dels membres d'aquests òrgans.

3. La Generalitat designa representants en el Tribunal de Comptes, el Consell Econòmic i Social, l'Agència Tributària, la Comissió del Sistema Elèctric, l'Agència de Protecció de Dades, el Consell de Ràdio i Televisió, o bé participa en la designació dels membres d'aquests organismes, en els termes que estableix la legislació aplicable.

4. Les propostes o les designacions a què fan referència els apartats anteriors han d'ésser fetes pel Parlament, o bé amb el seu acord, en el termes que estableix la llei.

5. La Generalitat pot dirigir propostes als organismes a què fan referència els apartats 1 i 2 amb relació a les decisions que hagin de prendre i que afectin les seves competències.

6. Quan la naturalesa de l'ens ho requereixi i la seva seu principal no radiqui a Catalunya, l'Estat ha de crear delegacions territorials dels organismes a què fa referència l'apartat 1. La Generalitat participa en la designació dels membres de les delegacions que s'emplanten en el seu territori.

SECCIÓ TERCERA. LA COMISSIÓ BILATERAL GENERALITAT - ESTAT

ARTICLE 177. FUNCIONS I COMPOSICIÓ DE LA COMISSIÓ BILATERAL GENERALITAT - ESTAT

1. D'acord amb els principis establerts per l'article 3.1 i 168, la Comissió Bilateral Generalitat - Estat constitueix el marc general i permanent de relació entre la Generalitat i l'Estat als efectes següents:

a) La participació i la col·laboració de la Generalitat en l'exercici de les competències estatals que afectin l'autonomia de Catalunya.

b) L'intercanvi d'informació i l'establiment, quan escaigui, de mecanismes de col·laboració en les respectives polítiques públiques i els assumptes d'interès comú.

2. Són funcions de la Comissió les de deliberar, fer propostes i, si escau, adoptar acords en els casos establerts per aquest Estatut i, en general, amb relació als àmbits següents:

a) L'elaboració de projectes normatius de l'Estat que afectin les competències i els interessos de Catalunya, especialment quan es tracti de normes bàsiques o orgàniques i de les que tenen com a funció delimitar les competències, d'acord amb la Constitució i aquest Estatut.

b) La programació de la política econòmica general del Govern de l'Estat en tot allò que afecti els interessos i les competències de la Generalitat i sobre l'aplicació i el desenvolupament d'aquesta política, especialment sobre les decisions estatals que afecten els mercats energètics i el sistema financer.

c) L'impuls de les mesures adequades per a millorar la relació entre l'Estat i la Generalitat i assegurar un exercici més eficaç de les competències respectives en els àmbits d'interès comú.

d) Els conflictes competencials plantejats entre les dues parts i la proposta, si escau, de mesures per a resoldre'ls.

e) L'avaluació del funcionament dels mecanismes de col·laboració que s'hagin establert entre l'Estat i la Generalitat i la proposta de les mesures que permetin millorar-lo.

f) La proposta de la relació d'organismes econòmics, institucions financeres i empreses públiques de l'Estat en els quals la Generalitat pot designar representants, i les modalitats i les formes d'aquesta representació.

g) El seguiment de la política europea per a garantir l'efectivitat de la participació de la Generalitat en els assumptes de la Unió Europea.

h) El seguiment de l'acció exterior de l'Estat que afecti les competències de la Generalitat.

i) Les qüestions d'interès comú que estableixin les lleis o que plantegin les parts.

3. La Comissió és integrada per un nombre igual de representants de l'Estat i de la Generalitat. La seva presidència és exercida de manera alternativa entre les dues parts en torns d'un any. La Comissió disposa d'una secretaria permanent i pot crear les subcomissi-

ons i els comitès que cregui convenients. La Comissió elabora una memòria anual, que trasllada als governs de l'Estat i de la Generalitat i al Parlament de Catalunya.

4. La Comissió es reuneix en sessió plenària almenys dues vegades l'any i sempre que ho demani una de les dues parts.

5. La Comissió adopta el seu reglament intern i de funcionament per acord de les dues parts.

CAPÍTOL II. RELACIONS DE LA GENERALITAT AMB LA UNIÓ EUROPEA

ARTICLE 178. DISPOSICIÓ GENERAL

La Generalitat participa, en els termes que estableix aquest Estatut, en els afers relacionats amb la Unió Europea que afectin les competències o els interessos de Catalunya.

ARTICLE 179. PARTICIPACIÓ EN ELS TRACTATS ORIGINARIS

1. La Generalitat ha d'ésser informada pel Govern de l'Estat de les iniciatives de revisió dels tractats originaris i fundacionals de la Unió Europea i dels processos de negociació i aprovació subsegüents. El Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya han de dirigir al Govern de l'Estat i a les Corts Generals les observacions que estimin pertinents a aquest efecte, que són determinants en el cas de les competències exclusives.

2. El Govern de l'Estat incorpora representants de la Generalitat a les delegacions espanyoles que participin en els processos de revisió dels tractats originaris i en els d'adopció de nous tractats.

ARTICLE 180. PARTICIPACIÓ EN LA FORMACIÓ DE LES POSICIONS DE L'ESTAT

1. La Generalitat participa en la formació de les posicions de l'Estat davant de les institucions i els organismes de la Unió Europea, especialment el Consell de Ministres, en els assumptes relatius a les competències o als interessos de Catalunya, en els termes que estableixen aquest Estatut, la legislació sobre la matèria i els acords subscrits entre l'Estat i la Generalitat.

2. La Generalitat participa de manera bilateral en la formació de les posicions de l'Estat en els afers europeus que l'afecten directament o exclusivament, o bé, si aquesta participació no és possible, mitjançant procediments generals. Altrament, la participació es fa en el marc dels procediments multilaterals que s'estableixin.

3. La posició expressada per la Generalitat és determinant per a la formació de la posició estatal quan afecta les seves competències exclusives i compartides. En els altres casos, aquesta posició ha d'ésser escoltada per l'Estat.

La posició expressada per la Generalitat ha d'ésser especialment rellevant per a l'Estat quan de la proposta o de la iniciativa europea puguin derivar per a Catalunya conseqüències financeres o administratives.

4. La Generalitat ha d'ésser informada regularment, en tots els casos, de manera completa i actualitzada, sobre les iniciatives i les propostes de les institucions i els organismes europeus d'interès per a Catalunya, i també sobre el curs de les negociacions i de la tramitació d'aquelles. El Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya han de dirigir al Govern de l'Estat i a les Corts Generals, segons que correspongui, les observacions i les propostes que estimin pertinents a aquest efecte.

ARTICLE 181. PARTICIPACIÓ EN INSTITUCIONS I ORGANISMES EUROPEUS

1. Representants de la Generalitat participen directament en les delegacions espanyoles davant de les institucions europees quan tracten assumptes de la seva competència o que afecten l'interès de Catalunya, i especialment davant del Consell de Ministres i dels òrgans consultius i preparatoris del Consell i de la Comissió.

2. La Generalitat, en l'àmbit de les seves competències exclusives, pot exercir la representació de l'Estat i, quan escaigui, la presidència d'aquestes institucions i d'aquests òrgans, d'acord amb la normativa aplicable.

3. La Generalitat, d'acord amb l'Estat, pot designar representants en el marc de la representació permanent d'aquest en les institucions i els organismes de la Unió Europea.

4. El Parlament de Catalunya pot establir relacions amb el Parlament Europeu en àmbits d'interès comú.

ARTICLE 182. PARTICIPACIÓ EN EL CONTROL DELS PRINCIPIS DE SUBSIDIARIETAT I DE PROPORCIONALITAT

El Parlament de Catalunya ha d'ésser consultat prèviament a l'emissió del dictamen de les Corts Generals sobre les propostes legislatives europees, en el marc del procediment de control dels principis de subsidiarietat i de proporcionalitat que estableix el dret comunitari.

ARTICLE 183. DESENVOLUPAMENT I APLICACIÓ DEL DRET EUROPEU

1. La Generalitat aplica directament el dret europeu al territori de Catalunya, el transposa i el desenvolupa en l'àmbit de les seves competències.

2. Quan l'execució del dret europeu requereixi l'adopció de mesures internes d'abast superior al territori de Catalunya que les comunitats autònomes competents no puguin adoptar mitjançant mecanismes de col·laboració o coordinació, la Generalitat ha d'ésser consultada per l'Estat sobre aquestes circumstàncies abans que s'adoptin.

La Generalitat ha de participar en els òrgans que adoptin aquestes mesures o, quan aquesta participació no sigui possible, ha d'emetre un informe previ.

3. En cas que la Unió Europea estableixi una legislació sobre matèries respecte de les quals l'Estat disposi a Catalunya de competència per a dictar-ne les bases, la Generalitat pot adoptar directament la legislació de desenvolupament a partir de les normes europees.

ARTICLE 184. GESTIÓ DE FONDS EUROPEUS

1. Correspon a la Generalitat la gestió dels fons europeus en matèries de la seva competència.

2. La gestió dels fons, en l'àmbit de les competències legislatives de la Generalitat, inclou les facultats de decidir la destinació concreta, les condicions de concessió, la regulació del procediment d'atorgament, la tramitació, el pagament i el control i la inspecció.

En l'àmbit de les competències només executives de la Generalitat, la gestió dels fons inclou, si més no, la regulació del procediment d'atorgament, la tramitació, el pagament i el control i la inspecció.

3. En cas que els fons europeus no es puguin territorialitzar, l'Estat ha de motivar i fonamentar en dret aquesta circumstància, i la Generalitat ha de participar en els òrgans o en el procediment de distribució. La seva participació té caràcter determinant per a l'Estat en cas que els fons afectin l'exercici de competències exclusives. Corresponen, en tots els casos, a la Generalitat les facultats de tramitació, pagament, control i inspecció.

ARTICLE 185. ACCIONS DAVANT DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA

1. La Generalitat té accés directe al Tribunal de Justícia de la Unió Europea en els termes que estableixi la normativa europea.

2. El Govern de la Generalitat pot instar el Govern de l'Estat i el Comitè de les Regions a iniciar accions davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea en defensa dels legítims interessos i competències de la Generalitat. La Generalitat dirigeix la defensa jurídica de les seves posicions en el procediment.

3. La negativa del Govern de l'Estat a exercir les accions sol·licitades només es pot produir en cas de greus perjudicis per a la política d'integració, ha d'ésser motivada i comporta la convocatòria automàtica de la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

ARTICLE 186. DELEGACIÓ DE LA GENERALITAT DAVANT DE LA UNIÓ EUROPEA

1. La Generalitat ha d'establir una delegació davant de les institucions de la Unió Europea.

2. El personal de la delegació de la Generalitat davant de la Unió Europea té un estatut assimilat al del personal de les representacions de l'Estat davant de la Unió Europea.

ARTICLE 187. CIRCUMSCRIPCIÓ ELECTORAL PER AL PARLAMENT EUROPEU

El territori de Catalunya és una circumscripció per a les eleccions al Parlament Europeu. La llei orgànica electoral ha de concretar aquesta determinació.

CAPÍTOL III. L'ACCIÓ EXTERIOR DE LA GENERALITAT

ARTICLE 188. DISPOSICIÓ GENERAL

1. La Generalitat impulsa la projecció de Catalunya a l'exterior i promou els seus interessos en aquest àmbit.

2. Les competències de la Generalitat inclouen la capacitat per a portar a terme les accions exteriors que són inherents a cadascuna d'aquelles, directament o, si escau, per mitjà de l'Estat.

ARTICLE 189. DELEGACIONS A L'EXTERIOR

1. La Generalitat, per a la promoció dels interessos de Catalunya, pot establir delegacions o oficines de representació a l'exterior.

2. El personal de les delegacions de la Generalitat a l'exterior té l'estatut necessari per a exercir les seves funcions.

ARTICLE 190. ACORDS DE COL·LABORACIÓ

La Generalitat, per a la promoció dels interessos de Catalunya, pot subscriure acords de col·laboració en l'àmbit de les seves competències.

ARTICLE 191. TRACTATS I CONVENIS INTERNACIONALS

1. La Generalitat ha d'ésser informada prèviament pel Govern de l'Estat sobre els processos de negociació de tractats i convenis internacionals, quan afectin les competències o els interessos de Catalunya. El Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya poden dirigir al Govern de l'Estat i a les Corts Generals les observacions que considerin pertinents sobre aquesta qüestió.

2. La Generalitat ha de participar en el procés de negociació dels tractats i els convenis internacionals que afectin les seves competències. Aquesta participació comporta, en tots els casos, la incorporació d'una representació de la Generalitat a la delegació negociadora i l'informe determinant del Parlament quan es tracti de competències exclusives.

3. La Generalitat pot sol·licitar al Govern de l'Estat la subscripció de convenis i tractats internacionals, o que aquest demani l'autorització de les Corts Generals per a subscriure'ls, sobre matèries d'interès per a Catalunya. En el cas de les competències exclusives, la Generalitat pot concloure preacords internacionals, que requereixen l'autorització de l'Estat.

4. La Generalitat pot sol·licitar l'autorització de l'Estat per a signar, en nom del Govern, tractats i convenis internacionals en l'àmbit de les seves competències.

5. La Generalitat adopta les mesures necessàries per a executar les obligacions derivades dels tractats i els convenis internacionals ratificats per Espanya o que vinculin l'Estat, en l'àmbit de les seves competències.

ARTICLE 192. COOPERACIÓ TRANSFRONTERERA, INTERREGIONAL I AL DESENVOLUPAMENT

1. La Generalitat ha de promoure la cooperació amb les regions europees amb què comparteix interessos econòmics, socials i culturals, i hi ha d'establir les relacions que corresponguin.

2. La Generalitat ha de promoure la cooperació amb altres territoris en els termes que estableix l'apartat anterior.

3. La Generalitat ha de promoure programes de cooperació al desenvolupament.

ARTICLE 193. PARTICIPACIÓ EN ORGANISMES INTERNACIONALS

La Generalitat participa en els organismes internacionals competents en matèries d'interès rellevant per a Catalunya, especialment la UNESCO i altres organismes de caràcter cultural, de manera autònoma, quan ho permeti la normativa corresponent, o bé formant part de la delegació espanyola.

ARTICLE 194. COORDINACIÓ DE LES ACCIONS EXTERIORS

La Generalitat impulsa i coordina, en l'àmbit de les seves competències, les accions exteriors dels ens locals i dels organismes i altres ens públics de Catalunya, sens perjudici de l'autonomia que tinguin.

ARTICLE 195. PROJECCIÓ INTERNACIONAL DE LES ORGANITZACIONS CATALANES

La Generalitat ha de promoure la projecció internacional de les organitzacions socials, culturals i esportives de Catalunya i, si escau, llur afiliació a les entitats afins d'àmbit internacional, en el marc del compliment dels seus objectius.

TÍTOL VI. FINANÇAMENT

CAPÍTOL I. LA HISENDA DE LA GENERALITAT

ARTICLE 196. PRINCIPIS RECTORS

El finançament de la Generalitat es regeix pels principis d'autonomia financera, coordinació, solidaritat i transparència en les relacions fiscals i financeres entre les administracions públiques, així com pels de suficiència de recursos, responsabilitat fiscal, equitat i lleialtat institucional entre les esmentades administracions.

ARTICLE 197. RECURSOS DE LA GENERALITAT

Els recursos de la hisenda de la Generalitat són constituïts per:

- a) Els rendiments dels seus impostos, taxes, contribucions especials i altres tributs propis.
- b) El rendiment dels tributs cedits totalment o parcialment per l'Estat.
- c) Els recàrrecs sobre els tributs estatals i les participacions en els ingressos de l'Estat.
- d) Les transferències de l'Estat.
- e) Les transferències de la Unió Europea i d'altres administracions públiques.
- f) L'emissió de deute públic i el recurs al crèdit.
- g) Els ingressos per la percepció dels seus preus públics.
- h) El rendiment del seu patrimoni i d'altres ingressos de dret privat.

i) Les multes i les sancions imposades en l'exercici de les seves competències.

ARTICLE 198. AUTONOMIA I COMPETÈNCIES FINANCERES

1. La Generalitat té capacitat per a determinar el volum i la composició dels seus ingressos en l'àmbit de les seves competències financeres, així com per a fixar l'afectació dels seus recursos a les finalitats de despesa que decideixi lliurement.

2. La Generalitat té la capacitat normativa i la responsabilitat fiscal sobre tots i cadascun dels impostos estatals suportats a Catalunya, així com la participació en els seus rendiments, sens perjudici de les competències que corresponen a les Corts Generals i a les institucions europees. Aquests impostos tenen la consideració de tributs cedits totalment o parcialment.

3. L'exercici de la capacitat normativa a què fa referència l'apartat anterior comporta, en tot cas, la potestat d'intervenir en la fixació dels elements essencials dels tributs i, especialment, en la determinació del seu tipus efectiu.

4. La Generalitat té la competència exclusiva per a establir els seus tributs propis, mitjançant llei del Parlament.

5. L'exercici de la capacitat normativa en l'àmbit tributari per part de la Generalitat es basa en els principis d'equitat i d'eficiència. En la seva actuació tributària, la Generalitat promou la cohesió i el benestar socials, el progrés econòmic i la sostenibilitat mediambiental.

ARTICLE 199. L'AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

L'Agència Tributària de Catalunya és la responsable de la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció de la totalitat dels tributs propis i dels cedits. L'Estat i la Generalitat han d'establir els instruments de coordinació o consorciació que es considerin pertinents entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'Administració tributària de l'Estat.

ARTICLE 200. PARTICIPACIÓ EN ELS IMPOSTOS CEDITS

Una part del rendiment dels impostos cedits a Catalunya s'atribueix a l'Estat per al finançament dels seus serveis i les seves competències, determinada segons el procediment que estableix l'article 205.2. A aquest efecte, s'ha d'establir el percentatge de participació que correspongui a l'Estat en els diferents impostos cedits parcialment. Aquest percentatge no ha d'ésser en cap cas superior al 50%.

ARTICLE 201. TRACTAMENT FISCAL

La Generalitat gaudeix del tractament fiscal que la llei estableixi per a l'Estat en els impostos estatals.

ARTICLE 202. SOLIDARITAT I MECANISMES D'ANIVELLAMENT

1. La Generalitat contribueix a la solidaritat amb les altres comunitats autònomes, a fi que els serveis prestats pels diferents governs autonòmics als seus ciutadans

dans puguin assolir nivells similars sempre que realitzin un esforç fiscal també similar. A aquest efecte, la Generalitat aporta recursos als mecanismes de solidaritat que estableix la Constitució i, si escau, en rep.

2. Els acords per al desenvolupament i l'aplicació dels principis continguts en l'apartat anterior han d'establir els mecanismes financers d'anivellament adequats, d'acord amb el principi de transparència i sobre les bases següents:

a) Els recursos aportats o rebuts per la Generalitat a aquesta solidaritat s'han d'establir atenent les seves necessitats de despesa i la seva capacitat fiscal, determinada en relació amb la mitjana de les comunitats autònomes i amb el grau de progressivitat que es determini.

b) El major esforç fiscal eventualment realitzat pels ciutadans de Catalunya, calculat a partir de la diferència entre els impostos suportats a Catalunya i la mitjana de les comunitats autònomes, ha de traduir-se en una major capacitat financera i uns majors ingressos per a la Generalitat, dins dels marges que es determini. Per a calcular l'esforç fiscal, s'ha de tenir en compte el conjunt de preus privats per serveis públics ja suportat a Catalunya.

3. L'aplicació dels mecanismes d'anivellament en cap cas pot alterar la posició de Catalunya en l'ordenació de rendes per càpita entre les comunitats autònomes abans de l'anivellament.

4. El resultat dels mecanismes de solidaritat ha d'ésser avaluat quinquennalment per tal de verificar-ne els efectes.

ARTICLE 203. ACTUALITZACIÓ DEL FINANÇAMENT

L'Estat i la Generalitat han d'establir un mecanisme d'actualització quinquennal del sistema de finançament, tenint en compte l'evolució del conjunt de recursos públics disponibles i la de les necessitats de despesa de les diferents administracions. Aquest mecanisme s'ha d'aplicar sens perjudici del seguiment i l'actualització dels recursos proporcionats pel sistema de finançament durant el quinquenni. Per acord entre l'Estat i la Generalitat es pot dur a terme l'actualització esmentada abans de la finalització del període quinquennal.

ARTICLE 204. LLEIALTAT INSTITUCIONAL

D'acord amb el principi de lleialtat institucional, l'Estat ha de garantir la suficiència de recursos de la hisenda de la Generalitat en els supòsits en què les disposicions generals aprovades per l'Estat impliquin un increment de les necessitats de despesa o una disminució de la capacitat fiscal de la Generalitat.

ARTICLE 205. COMISSIÓ MIXTA DE RELACIONS FISCALS I FINANCERES ESTAT - GENERALITAT

1. La Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat és l'òrgan bilateral de relació entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat de Catalunya en l'àmbit del finançament autonòmic. Li correspon la concreció, el desenvolupament, l'actualització i el se-

guiment del sistema de finançament, així com la canalització del conjunt de relacions fiscals i financeres de la Generalitat amb l'Estat. És integrada per igual nombre de representants de l'Estat i de la Generalitat. La presidència d'aquesta Comissió Mixta és exercida de forma rotatòria entre les dues parts en torns d'un any. La Comissió adopta el seu reglament intern i de funcionament per acord entre les dues delegacions. La Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat exerceix les seves funcions sens perjudici dels acords subscrits pel Govern de Catalunya en el si del Consell de Política Fiscal i Financera.

2. Correspon a la Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat:

a) Valorar quinquennalment, amb una antelació mínima de tres mesos respecte a l'actualització del sistema de finançament, els serveis i les competències exercides per l'Estat, esmentades en l'article 200.

b) Aplicar els mecanismes d'actualització que estableix l'article 203.

c) Acordar els mecanismes de finançament de les despeses impròpies esmentades en l'article 214.5.

d) Acordar la valoració dels traspassos de serveis de l'Estat a la Generalitat.

3. La part catalana de la Comissió Mixta ret comptes al Parlament sobre el compliment dels preceptes continguts en aquest capítol.

CAPÍTOL II. EL PRESSUPOST DE LA GENERALITAT

ARTICLE 206. COMPETÈNCIES DE LA GENERALITAT

La Generalitat té competència exclusiva per a l'ordenació i la regulació de les seves pròpies finances.

ARTICLE 207. PRESSUPOST DE LA GENERALITAT

El pressupost de la Generalitat té caràcter anual, és únic i inclou la totalitat de les seves despeses i ingressos, així com els dels organismes, les institucions i les empreses que en depenguin. Correspon al Govern de la Generalitat la seva elaboració i execució, i al Parlament de Catalunya el seu examen, esmena, aprovació i control. La llei de pressupostos no pot crear tributs. Pot modificar-ne si una llei tributària substantiva ho estableix.

ARTICLE 208. RECURS A L'ENDEUTAMENT

1. La Generalitat pot recórrer a l'endeutament i emetre deute públic per a finançar despeses d'inversió dins els límits que ella mateixa determini i respectant els principis generals establerts per l'Estat.

2. Els títols emesos tenen a tots els efectes la consideració de fons públics i gaudeixen dels mateixos beneficis i condicions que els que emeti l'Estat.

ARTICLE 209. ESTABILITAT PRESSUPOSTÀRIA

Correspon a la Generalitat l'establiment dels límits i les condicions per a assolir els objectius d'estabilitat pressupostària dins dels principis bàsics establerts per l'Estat i la normativa de la Unió Europea.

ARTICLE 210. PATRIMONI DE LA GENERALITAT

1. El patrimoni de la Generalitat és integrat pels béns i drets dels quals és titular i pels que adquireixi per qualsevol títol jurídic.

2. Una llei del Parlament de Catalunya ha de regular l'administració, la defensa i la conservació del patrimoni de la Generalitat.

ARTICLE 211. EMPRESES PÚBLIQUES

La Generalitat pot constituir empreses públiques per a realitzar les funcions que siguin de la seva competència, d'acord amb el que estableix la llei del Parlament.

CAPÍTOL III. LA HISENDA DELS GOVERNOS LOCALS

ARTICLE 212. PRINCIPIS RECTORS

La hisenda local es regeix pels principis de suficiència de recursos, equitat, autonomia i responsabilitat fiscal. La Generalitat vetlla pel compliment d'aquests principis.

ARTICLE 213. AUTONOMIA I COMPETÈNCIES FINANCERES

1. Els governs locals disposen d'autonomia pressupostària i de despesa en l'aplicació dels seus recursos, incloent-hi les participacions que percebin a càrrec dels pressupostos d'altres administracions públiques, dels quals poden disposar lliurement en l'exercici de les seves competències.

2. En el marc establert en la Constitució, la Generalitat té la competència legislativa per a l'establiment i regulació dels tributs propis dels governs locals.

3. Els governs locals disposen de capacitat per a regular les seves pròpies finances en el marc de la llei. Aquesta capacitat inclou la potestat de fixar la quota o el tipus dels tributs locals, així com les bonificacions i les exempcions, dins els límits establerts per la llei.

4. Correspon als governs locals de Catalunya, en el marc que estableixi la normativa reguladora del sistema tributari local, la competència per a la gestió, la recaptació i la inspecció dels seus tributs, sens perjudici de la possibilitat de la seva delegació a la Generalitat i de la seva participació en l'Agència Tributària de Catalunya.

5. Correspon a la Generalitat l'exercici exclusiu de la tutela financera sobre els governs locals, respectant l'autonomia que els reconeix la Constitució.

ARTICLE 214. SUFICIÈNCIA DE RECURSOS

1. La Generalitat ha d'establir un fons de cooperació local destinat als governs locals de Catalunya. El fons, de caràcter incondicionat, s'ha de dotar a partir de tots els ingressos tributaris de la Generalitat i s'ha de regular mitjançant una llei del Parlament. Addicionalment, pot establir programes de col·laboració financera específica per a matèries concretes.

2. Els ingressos dels governs locals de Catalunya consistents en participacions en tributs i en subvencions incondicionades estatals són percebuts a través de la

Generalitat, que els distribueix d'acord amb els criteris que s'estableixin per a les esmentades participacions.

3. Les modificacions del marc normatiu que disminueixin els ingressos tributaris locals han de preveure la compensació d'aquesta disminució.

4. Es garanteixen als governs locals de Catalunya els recursos suficients per a fer front a la prestació dels serveis, la titularitat o la gestió dels quals se'ls traspassi. Qualsevol nova atribució de competències ha d'anar acompanyada de l'assignació dels recursos suplementaris necessaris per al seu correcte finançament, de manera que es tingui en compte el finançament del cost total i efectiu dels serveis traspassats. El compliment d'aquest principi és condició necessària per a l'entrada en vigor de la transferència o delegació de la competència. A aquest efecte, es poden establir diverses formes de finançament, incloent-hi la participació en els recursos de la hisenda de la Generalitat o, si escau, de l'Estat.

5. S'han d'establir els mecanismes financers apropiats per tal de compensar els governs locals pel finançament de despeses que les lleis no els atribueixen de forma específica, que responen a necessitats socials consolidades i no ateses per altres administracions. Pel que fa a les despeses impròpies corresponents a l'Estat, aquests mecanismes són acordats en el marc que estableix l'article 205.2.

6. La distribució de recursos procedents de subvencions incondicionades o de participacions genèriques en impostos s'ha de realitzar tenint en compte la capacitat fiscal i les necessitats de despesa dels governs locals i garantint en tot cas la seva suficiència.

7. La distribució dels recursos entre els governs locals no pot comportar en cap cas una minoració dels recursos obtinguts per cadascun d'aquests, segons els criteris utilitzats en l'exercici anterior a l'entrada en vigor dels preceptes continguts en aquest Estatut.

ARTICLE 215. LLEI D'HISENDES LOCALS

1. Per tal de desenvolupar els principis i les disposicions establertes en aquest capítol, el Parlament de Catalunya ha d'aprovar la seva pròpia llei d'hisendes locals.

2. Les facultats en matèria d'hisenda local atribuïdes a la Generalitat d'acord amb els preceptes precedents s'han d'exercir amb respecte a l'autonomia local i amb la recerca del consens dels governs locals.

ARTICLE 216. CADASTRE

Correspon a la Generalitat, en el seu àmbit territorial, la competència d'ordenació i gestió del cadastre, sens perjudici de la funció coordinadora de l'Estat en els termes que estableix la Constitució. Per a gestionar-lo, la Generalitat pot subscriure convenis amb els governs locals.

TÍTOL VII. REFORMA DE L'ESTATUT

ARTICLE 217. REFORMA DELS TÍTOLS QUE NO AFECTEN LES RELACIONS AMB L'ESTAT

1. La reforma dels títols I i II de l'Estatut s'ha d'ajustar al procediment següent:

a) La iniciativa de la reforma correspon al Parlament de Catalunya, a proposta d'una cinquena part dels seus diputats, i al Govern de la Generalitat.

b) L'aprovació de la reforma requereix el vot favorable de les dues tercers parts dels membres del Parlament de Catalunya, la ratificació de les Corts mitjançant una llei orgànica i el referèndum positiu dels electors de Catalunya.

c) Una vegada ratificada la reforma per les Corts Generals, la Generalitat l'ha de sotmetre a referèndum.

2. Si la proposta de reforma no és aprovada pel Parlament de Catalunya o pel cos electoral, no pot ésser sotmesa novament al debat i votació del Parlament fins que hagi transcorregut un any.

ARTICLE 218. REFORMA DE LA RESTA DELS TÍTOLS DE L'ESTATUT

1. La reforma dels títols no inclosos a l'article anterior s'ha d'ajustar al següent procediment:

a) La iniciativa de reforma correspon al Parlament de Catalunya, al Govern de la Generalitat i a les Corts Generals.

b) L'aprovació de la reforma requereix el vot favorable de les dues tercers parts dels membres del Parlament de Catalunya, l'aprovació de les Corts Generals mitjançant una llei orgànica i, finalment, el referèndum positiu dels electors.

c) Una vegada aprovada la proposta de reforma de l'Estatut, el Parlament de Catalunya l'ha de trametre al Congrés dels Diputats

d) La proposta de reforma pot ser sotmesa a un vot de ratificació del Congrés i del Senat d'acord amb el procediment que estableixen els reglaments parlamentaris respectius. El Parlament de Catalunya ha de nomenar una delegació de cinc diputats com a màxim per a presentar la proposta de reforma de l'Estatut davant el Congrés i el Senat. Si el Congrés dels Diputats i el Senat ratifiquen la proposta de reforma de l'Estatut, es considera aprovada la llei orgànica corresponent.

e) Si no s'aplica el procediment establert a l'apartat anterior o si la proposta d'Estatut no és ratificada, s'ha de constituir una comissió mixta paritària, formada per membres de la comissió competent del Congrés dels Diputats i una delegació del Parlament de Catalunya amb representació proporcional dels grups parlamentaris, per tal de formular de comú acord, i pel procediment que estableix el reglament del Congrés dels Diputats, una proposta conjunta en el termini de dos mesos.

f) La tramitació de la proposta de reforma de l'Estatut al Senat ha de seguir un procediment anàleg al de l'apartat anterior en els termes establerts en el reglament parlamentari. En aquest cas, la delegació del Parlament de Catalunya, amb les adaptacions corresponents, ha de constituir, conjuntament amb membres de la comissió competent del Senat, una comissió mixta paritària per tal de formular de comú acord una proposta conjunta.

g) La delegació del Parlament de Catalunya ha de prendre els seus acords per majoria de dos terços.

h) Si la comissió mixta paritària no arriba a formular una proposta conjunta, la proposta de reforma de l'Estatut s'ha de tramitar d'acord amb el procediment ordinari establert pels respectius reglaments parlamentaris.

i) El Parlament de Catalunya, per majoria de les dues terceres parts dels seus membres, pot retirar les propostes de reforma que hagi aprovat en qualsevol moment de la tramitació a les Corts Generals abans de la seva aprovació definitiva. La retirada de la proposta de reforma no comporta en cap cas l'aplicació de l'apartat 2 d'aquest article.

j) L'aprovació de la reforma per les Corts Generals mitjançant una llei orgànica comporta la convocatòria per part de la Generalitat en el termini màxim de sis mesos del referèndum al qual es refereix l'apartat 1.b.

2. Si la proposta de reforma no és aprovada pel Parlament de Catalunya, per les Corts Generals o pel cos electoral, no pot ésser sotmesa novament al debat i votació del Parlament fins que hagi transcorregut un any.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

PRIMERA

1. Correspon al Parlament de Catalunya de designar els senadors que representen la Generalitat al Senat, en els termes que estableix una llei aprovada per la majoria absoluta del Ple del Parlament en una votació final sobre el conjunt del text. La designació s'ha de fer en convocatòria específica i en proporció al nombre de diputats de cada grup parlamentari.

2. El Parlament, per llei aprovada en una votació final sobre el conjunt del text per majoria absoluta, ha d'adequar les normes relatives a l'elecció dels senadors a la reforma constitucional del Senat en allò que correspongui.

SEGONA

1. La Generalitat, en els termes que s'estableixen a l'apartat 2, exercirà competències en les matèries següents:

a) Les facultats de gestió en matèria de ports d'interès general situats a Catalunya, que en tot cas inclouen: l'execució de la legislació i de la política portuària estatal, la direcció, coordinació, explotació, conservació i administració dels ports d'interès general a Catalunya i dels serveis que s'hi desenvolupen.

b) Les facultats estatals de gestió dels aeroports d'interès general situats a Catalunya, que inclouen en tot cas l'execució de la legislació i de la política aeroportuària estatal, l'ordenació, direcció, coordinació, explotació, conservació i administració dels aeroports d'interès general a Catalunya i dels serveis que s'hi desenvolupen.

c) Les facultats de gestió de les infraestructures de telecomunicacions situades a Catalunya, inclosa la gestió del domini públic radioelèctric.

d) Les facultats estatals en matèria d'activitats marítimes, que inclouen en tot cas l'ordenació i control de la flota civil, el registre i la matriculació de bucs, i la inspecció tècnica i operativa.

e) L'autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum, llevat de les modalitats de referèndum previstes a la Constitució i les convocatòries reservades expressament per la Constitució al cap de l'Estat.

f) Les facultats d'execució de la legislació estatal sobre règim d'estada i de residència dels estrangers, que en tot cas inclouen la tramitació i resolució dels permisos i dels recursos que es presentin en relació amb aquests expedients.

g) Les facultats d'execució de la legislació estatal en matèria de règim sancionador d'estrangeria, que inclou la tramitació, resolució i execució de tots els processos sancionadors previstos a la normativa d'estrangeria, llevat dels relatius al control de fronteres.

h) La selecció de treballadors estrangers en els seus països d'origen amb destinació a Catalunya.

i) Els serveis meteorològics de l'Estat situats a Catalunya.

j) L'execució de la legislació estatal en matèria de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària a Catalunya. Aquesta competència inclou, a banda de les facultats ja transferides per la Llei orgànica 6/1997, del 15 de desembre, les següents:

La facultat d'expedir, revisar i bescanviar els permisos i llicències per conduir vehicles a motor i ciclomotors, així com la seva anul·lació, intervenció, revocació i, si escau, suspensió, derivada d'expedients de sanció o en via cautelar; la matriculació i l'expedició dels permisos o llicències de circulació, així com l'anul·lació, intervenció i revocació dels esmentats permisos o llicències, i en conseqüència, l'autorització de transferències, duplicats i baixes de vehicles a motor i ciclomotors, així com l'expedició de permisos temporals; les facultats sancionadores per les infraccions comeses contra la normativa de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària; la realització de proves tendents a verificar que es reuneixen els requisits, aptituds i coneixements per obtenir el permís de conduir i la llicència de conducció de ciclomotors; les autoritzacions de transports especials, urgents i d'altres autoritzacions especials que tinguin origen o destí a Catalunya.

k) L'execució de la legislació de l'Estat sobre la vigilància i el control d'entrada i sortida del territori de l'Estat de persones i béns; la vigilància i control de les costes, ports i aeroports de trànsit internacional; l'aplicació del règim general d'estrangeria, extradició i expulsió, emigració i immigració; la prevenció, investigació i persecució dels delictes relacionats amb el crim organitzat i el terrorisme, així com de la resta de delictes d'abast superior a Catalunya, que s'ha de fer de manera coordinada amb l'Estat.

l) La regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals.

2. L'assumpció efectiva de les competències establertes a l'apartat anterior es portarà a terme mitjançant una llei orgànica de transferència de les que estableix l'article 150.2 de la Constitució.

TERCERA

Correspon al Tribunal Constitucional la resolució dels desacords en el si de la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat mitjançant el procediment que estableixi la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional.

QUARTA

Si l'Estatut estableix que la posició del Govern de la Generalitat és determinant per a conformar un acord amb el Govern de l'Estat i aquest no l'acull, el Govern de l'Estat ho ha de motivar i automàticament s'ha de reunir la Comissió Bilateral Generalitat - Estat.

CINQUENA

1. La inversió en infraestructures de l'Estat a Catalunya ha de tendir a equiparar-se a la participació relativa del producte interior brut de Catalunya amb relació al producte interior brut de l'Estat, tenint en compte la compensació pels dèficits acumulats. El còmput s'ha de fer amb caràcter plurianual.

2. Una comissió, integrada per les administracions estatal, autonòmica i local, i presidida per la Generalitat, ha de programar les inversions estatals en infraestructures, amb una antelació mínima d'un mes a la presentació a les Corts dels pressupostos generals de l'Estat i ha de vetllar pel compliment dels acords adoptats.

SISENA

L'aplicació dels criteris establerts en aquest Estatut per a la regulació de la hisenda de la Generalitat ha de permetre avançar progressivament en la reducció del dèficit fiscal de Catalunya amb l'Estat, de manera que en el termini de deu anys s'equipari al de territoris de nivell de renda relativa similar en altres països de la Unió Europea. La Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat ha de concretar els criteris per a arribar a aquest objectiu i ha de fer el seguiment del compliment d'aquesta disposició.

SETENA

La capacitat de finançament per habitant de la Generalitat ha d'equiparar-se gradualment, en un termini no superior a quinze anys, a l'obtingut en aplicació dels sistemes de concert i conveni vigents a les comunitats autònomes forals.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

PRIMERA

1. Les lleis del Parlament i les normes amb rang de llei del Govern vigents en el moment de l'entrada en vigor d'aquest Estatut que eventualment puguin resultar incompatibles amb els drets reconeguts en el títol I mantenen la seva vigència per un termini màxim de dos anys, en el qual han d'ésser adaptades a la regulació establerta per aquest Estatut.

2. En el termini establert a l'apartat 1, els grups parlamentaris, els membres del Parlament, el Govern i el Síndic de Greuges poden sol·licitar dictamen al Consell

de Garanties Estatutàries, en els termes que estableix la llei, sobre la compatibilitat amb l'Estatut de les lleis del Parlament o de les normes amb rang de llei dictades pel Govern abans de l'entrada en vigor d'aquest. El dictamen no té valor vinculant i pot fer recomanacions al Parlament o al Govern per a modificar o derogar les normes que consideri incompatibles.

SEGONA

Les disposicions transitòries tercera, quarta, sisena i setena de la Llei orgànica 4/1979, del 18 de desembre, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, mantenen, en el que correspon, la seva vigència com a regulació transitòria.

TERCERA

1. El personal al servei de l'Administració de justícia que sigui transferit a la Generalitat en aplicació de l'article 98 continua pertanyent també al seu cos i escala d'origen i té els mateixos drets econòmics, de carrera i professionals que corresponen als funcionaris d'aquests cossos i escales.

2. En el cas que s'incorporin a llocs corresponents als cossos d'origen, mantenen, d'acord amb la regulació que els sigui aplicable, l'antiguitat i els drets de carrera i econòmics guanyats mentre ocupin destinacions a Catalunya.

QUARTA

1. El personal al servei de les entitats locals que pertanyi a cossos d'habilitació nacional i sigui transferit a l'entitat local continuarà pertanyent també al seu cos i escala d'origen i tindrà els mateixos drets econòmics, de carrera i professionals que corresponen als funcionaris d'aquests cossos i escales.

2. En el cas que s'incorporin a llocs corresponents als cossos d'origen mantindran, d'acord amb la regulació que els sigui aplicable, l'antiguitat i els drets de carrera i econòmics guanyats mentre ocupin destinacions a Catalunya.

DISPOSICIONS FINALS

PRIMERA

1. En el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, la Generalitat i l'Estat han d'acordar, a partir dels preceptes continguts en aquest Estatut, el sistema de finançament de la Generalitat. Així mateix, han d'acordar la compensació financera que ha de rebre la Generalitat per les insuficiències produïdes pels sistemes de finançament aplicats fins a aquest moment.

2. L'aplicació d'aquest sistema de finançament es pot realitzar de forma gradual atenent la seva viabilitat financera. En tot cas, aquesta aplicació ha de ser plenament efectiva en el termini de cinc anys.

SEGONA

En el sistema de finançament que s'ha d'establir d'acord amb la disposició final primera, per a determinar les necessitats a què fa referència l'article 202.2.a, s'ha

de tenir en compte, com a variable bàsica, la població, rectificada pels costos diferencials, pel nivell efectiu de requeriments de despesa i pels factors demogràfics. Així mateix, s'han de tenir en compte la densitat de població, la població immigrant, la dimensió dels nuclis urbans i el nombre de persones en situació d'exclusió, així com el diferencial de despesa social amb països d'un nivell de desenvolupament similar.

TERCERA

L'Agència Tributària de Catalunya a què es refereix l'article 199 d'aquest Estatut l'ha de crear una llei del Parlament en el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquest Estatut. Mentre no es constitueixi l'Agència, les seves funcions són exercides per l'Agència Estatal d'Administració Tributària i per l'Administració tributària de la Generalitat.

QUARTA

La Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat que estableix l'article 205 s'ha de crear en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Estatut. Mentre no es constitueixi, la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat n'assumeix les competències. La constitució de la Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat comporta la immediata extinció de la Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat.

CINQUENA

En el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, la Comissió Mixta de Relacions Fiscals i Financeres Estat - Generalitat ha de determinar la relació de les entitats a què fa referència l'article d'aquest Estatut.

Vots particulars presentats pels grups parlamentaris
Reg. 25438, 25439, 25458, 25459-25523, 25460, 25461 i 25462

VOTS PARTICULARS PRESENTATS PEL GRUP PARLAMENTARI D'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS - ESQUERRA ALTERNATIVA (REG. 25438 I 25439)

REG. 25438

A LA MESA DEL PARLAMENT

Joan Boada i Masoliver, Jaume Bosch i Mestres, Dolors Comas d'Argemir i Cendra, Jordi Miralles i Conte, membres de la Ponència de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en representació del Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, d'acord amb allò que preveu l'article 98 del Reglament de la Cambra, formulen el següent vot particular al text de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

1

VOT PARTICULAR NÚMERO 1

G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa

ADDICIÓN D'UN PREÀMBUL

«Amb aquest Estatut d'Autonomia la nació catalana expressa la voluntat de ser i d'avançar en el reconeixement de la seva identitat col·lectiva, tal com ja va manifestar el Parlament de Catalunya l'any 1989 i el 1998 en ratificar "el dret del poble català a determinar lliurement el seu futur com a poble, en pau, democràcia i solidaritat." Aquesta aspiració ja era present al Projecte "d'Estatut de Núria" de l'any 1931, a l'Estatut de 1932, en la lluita per les llibertats durant la dictadura franquista, en la recuperació l'any 1977 de les Institucions de la Generalitat republicana i en l'Estatut de 1979, en el preàmbul del qual es diu: "En el procés de recuperació de les llibertats democràtiques, el poble de Catalunya recobra les seves institucions d'autogovern. (...) En aquesta hora solemne (...) cal retre homenatge a tots els homes i dones que han contribuït a fer-ho possible. (...) La llibertat col·lectiva de Catalunya troba en les institucions de la Generalitat el lligam amb una història d'afirmació i respecte dels drets fonamentals i de les llibertats públiques de la persona i dels pobles; història que els homes i dones de Catalunya volen prosseguir per tal de fer possible la construcció d'una societat democràtica avançada»

»La democràcia i l'autonomia han significat, efectivament, un pas històric en el recobriment dels drets i de les llibertats. Una societat civil veritablement democràtica implica la llibertat, la igualtat, la justícia i la fraternitat per a tothom, per tal que siguin possibles la felicitat i el benestar de les persones sense discriminació ni dominació de cap mena. El pluralisme és el fonament de tota decisió política col·lectiva en la vida democràtica. La participació, la representació i la responsabilitat del poders públics en són les vies del bon govern.

»Catalunya vol atènyer mitjançant aquest Estatut cap a una democràcia i autogovern de més qualitat. És així que els esmentats valors orienten l'acció dels poders públics de Catalunya, els quals estan al servei de l'interès general i dels drets dels ciutadans i ciutadanes. En un món interdependent aquests valors es concreten en l'equitat de gènere, en la protecció del medi ambient, en l'assoliment del benestar social, i en l'avanç cap a una societat sostenible, en el respecte a la diversitat cultural i en l'impuls d'una idea de progrés que suposi coneixement i diàleg des de l'acceptació de la diferència.

»Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya participen de la necessitat d'impulsar una cultura de pau al Món, de fomentar la convivència pacífica i solidària, de promoure la instauració d'un estat de dret internacional que es basi en els drets inviolables que són inherents a la dignitat i al lliure desenvolupament de totes les persones, i que preservi i garanteixi els drets en relació a les accions il·legals contràries a la dignitat, a la seguretat i a la llibertat de persones i pobles.

»En aquesta nova etapa que s'inicia, la nació catalana vol refermar el seu reconeixement col·lectiu en el marc

de l'Estat plurinacional espanyol i de la Unió Europea, tot volent aprofundir particularment en la cooperació amb els altres països de parla catalana. La nació catalana, mitjançant el pacte amb l'Estat espanyol que expressa aquest Estatut, accedeix a un millor autogovern amb més mitjans per assolir majors nivells de llibertat i d'equitat entre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Alhora, Catalunya expressa la seva voluntat que l'Estat espanyol avanci cap a una federació multicultural i plurilingüística dins del procés de construcció política plurinacional i federal europea.

»Per fidelitat a aquests principis i per fer realitat el dret inalienable de Catalunya a l'autogovern s'aprova el present Estatut.»

Palau del Parlament, 8 de juliol de 2005

Jaume Bosch i Mestres, diputat; Dolors Comas d'Argemir i Cendra, diputada; Joan Boada i Masoliver, diputat; Jordi Miralles i Conte, diputat

REG. 25439

A LA MESA DEL PARLAMENT

Joan Boada i Masoliver, Jaume Bosch i Mestres, Dolors Comas d'Argemir i Cendra, Jordi Miralles i Conte, membres de la Ponència de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en representació del Grup parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, d'acord amb allò que preveu l'article 98 del Reglament de la Cambra, formulen el següent vot particular al text de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

2

VOT PARTICULAR NÚMERO 2
G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa

A) REGULACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ LOCAL

– *Competències locals. Addició a l'article 38 bis (Títol Institucions)*

L'Estatut garanteix a municipis i vegueries un nucli de competències pròpies que seran exercides per aquestes entitats amb plena autonomia subjecte només a control de constitucionalitat i legalitat.

Els governs locals de Catalunya tenen en tot cas competències propis en les matèries següents:

a) Ordenació i gestió del territori i urbanisme i de la disciplina urbanística en la mesura que no s'afectin interessos supralocals; l'aprofitament i gestió dels parcs i espais naturals, i la qualitat ambiental del territori, i la defensa, conservació i manteniment dels bens de domini públic local.

b) La planificació, la programació i la gestió d'habitatge públic i la participació en plans d'habitatge de protecció oficial edificat en sòl de patrimoni municipal, així com el desenvolupament reglamentari dels requeriments d'habitabilitat dels habitatges.

c) Ordenació i prestació de serveis bàsics a la comunitat: aquesta competència inclou en tot cas facultats d'ordenació i gestió, de participacions en plans i programes supramunicipals, en les matèries següents: energia, aigua, neteja i residus, cementiris i serveis funeraris i salut pública.

d) La regulació i gestió dels equipaments culturals i promoció i foment d'activitats culturals així com la custòdia i preservació dels bens de valor i interès històric, arquitectònic, arqueològic, científic i similars de la localitat.

e) La regulació de les condicions de seguretat en activitats organitzades en llocs públics i en els locals de pública concurrència, i en espais públics, la coordinació mitjançant la Junta de seguretat dels diversos cosos i forces presents en el municipi.

f) Protecció civil i prevenció d'incendis així com l'adopció de mesures d'urgència en cas de catàstrofe o infortuni en el terme municipal.

g) La planificació, ordenació i gestió de l'educació infantil; la participació en el procés de matriculació en els centres públics i concertats radicats en el terme municipal, el manteniment dels centres públics i l'aprofitament d'ús fora de l'horari i calendari escolar.

h) Circulació i serveis de mobilitat així com l'ordenació i gestió dels aparcaments públics i l'establiment i gestió de transport de viatgers municipal i comarcal.

i) La regulació de l'establiment d'autoritzacions i promocions de tot tipus d'activitats econòmiques, especialment les de caràcter comercial, artesanal i turístic així com el foment de l'ocupació i cogestió de les oficines de col·locació.

j) La formulació i gestió de polítiques per a la protecció del medi ambient i el desenvolupament sostenible de la comunitat, l'ordenació, control i disciplina del soroll.

k) La regulació i gestió dels equipaments esportius o d'oci municipal i la promoció i gestió d'activitats.

l) La regulació de l'establiment d'infraestructures de telecomunicacions; l'explotació de xarxes o prestacions de serveis de telecomunicacions, així com el foment de l'accés dels veïns a la societat de la informació.

m) La regulació i prestació dels serveis socials públics d'assistència primària així com els especialitzats, l'organització de la prestació de serveis d'atenció a la dependència, així com activitats i serveis de protecció i reinserció; el foment de les polítiques d'igualtat de gènere i acollida als immigrants.

2. En aquestes matèries, la distribució de les responsabilitats administratives entre les diverses administracions locals ha de tenir en compte la seva capacitat de gestió i es regeix per les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, pel principi de subsidiarietat, d'acord amb allò que estableix la Carta europea de l'autonomia local, pel principi de diferenciació, d'acord amb les característiques que presenta la realitat municipal i pel principi de suficiència financera. La Generalitat de Catalunya haurà de preveure i fixar els mecanismes pel fi-

naixement dels nous serveis derivats de l'ampliació de l'espai competencial dels Governos locals.

– *Addició: Nou Article 38 quinquies (Títol Institucions). Consell de Governos Locals.*

– El Consell de Governos Locals es l'òrgan de representació de municipis i vegueries en les institucions de la Generalitat. El Consell ha de ser escoltat en la tramitació parlamentària de les iniciatives legislatives que afecten de manera específica les administracions locals i en la tramitació de plans i normes reglamentàries d'ídic caracter.

– La llei regula la composició, l'organització i funcions del Consell de Governos Locals garantint la presència de tots els presidents dels consells de vegueria i una representació plural d'alcaldes escollits en funció dels diferents territoris i de la diversitat demogràfica dels municipis.

– *Règim Local. Article 14 bis. (Títol Competències)*

En el títol relatiu a competències cal fixar la relació taxada de les matèries de règim local en les que la Generalitat disposa de competència exclusiva. Alhora caldrà atendre les recomanacions de l'Institut d'Estudis Autònoms per a fer-ho en consonància amb la competència que atorga a l'Estat l'article 149.1.18 de la Constitució.

B) CONSTITUCIONALITAT I APLICACIÓ DE L'ARTICLE 150.2 DE LA CONSTITUCIÓ.

1. Tots els grups parlamentaris han expressat la seva voluntat d'aprovar el nou Estatut dins el marc constitucional, interpretat des la perspectiva més favorable a l'autogovern de Catalunya. En conseqüència es necessari atendre els comentaris formulats per l'Institut d'Estudis Autònoms alertant de la possible inconstitucionalitat d'alguns dels preceptes inclosos en l'informe de la Ponència. L'adequació a la Constitució no afebleix el nivell d'autogovern que el nou Estatut vol assolir i en canvi, reforça políticament el text que ha d'aprovar el ple del Parlament.

2. Una disposició addicional ha de incloure el llistat de transferències o delegacions de competències en aplicació de l'article 150.2 CE. El fet que l'Estatut inclogui aquest mecanisme és plenament constitucional però cal concentrar-ne la utilització a casos políticament rellevants com la gestió dels ports i aeroports d'interès general situats a Catalunya, la gestió de les infraestructures de telecomunicacions, la immigració, les consultes populars per via de referèndum, o l'ampliació de les competències de trànsit. La decisió a adoptar és política: cal utilitzar aquesta possibilitat de forma que permeti assegurar l'èxit en les matèries essencials. En d'altres casos, la utilització de l'article 150.2 sempre serà possible encara que no figure a l'Estatut.

C) ADDICIÓ D'UNA DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA SOBRE EL PROCEDIMENT PER A LES ELECCIONS AL PARLAMENT.

Caldrà incloure una disposició transitòria que reguli el procediment per a les eleccions al Parlament, fins l'aprovació de la Llei Electoral de Catalunya. La disposició s'haurà de basar en els punts següents:

Establir un sistema electoral que respecti els principis d'igualtat de vot de tots els electors i electores, de proporcionalitat entre els vots i els escons obtinguts per cadascuna de les candidatures, una representació equitativa en matèria de gènere i l'expressió de la diversitat territorial de Catalunya. L'atribució del totals dels escons entre les diferents candidatures es farà a partir d'un càlcul a nivell nacional. Posteriorment, al si de cada candidatura es procedirà a assignar territorialment cadascun dels escons obtinguts.

D) ADDICIÓ DE LA PARTICIPACIÓ DELS AJUNTAMENTS I CIUTADANS I CIUTADANES EN LA INICIATIVA DE REFORMA DE L'ESTATUT.

ARTICLE 1-1-B) (TÍTOL DE REFORMA DE L'ESTATUT)

Els ajuntaments de Catalunya poden proposar l'exercici de la iniciativa de reforma per part del Parlament quan així ho demanin un mínim del 20% dels plens municipals, que representin un mínim del 20% de la població de Catalunya.

També poden proposar la iniciativa de reforma 300.000 signatures acreditades dels titulars del dret de vot al Parlament de Catalunya. El Parlament ha de regular ambdós procediments de proposta de la iniciativa de reforma.

ARTICLE 2-1-B) (TÍTOL DE REFORMA DE L'ESTATUT)

Els ajuntaments de Catalunya i els titulars del dret de vot al Parlament de Catalunya poden proposar l'exercici de la iniciativa de reforma en els termes establerts a l'*apartat 1.b de l'article precedent*.

E) ADDICIÓ A LA REGULACIÓ DE LES RELACIONS GENERALITAT I CONSELH GENERAU D'ARAN

El nou Estatut ha d'atorgar a l'Aran un règim jurídic especial que posi fi al deficient reconeixement institucional derivat de l'Estatut de 1979, que a més fou indegudament i insuficientment desenvolupat per la Llei 16/1990, de 13 de juliol, sobre règim especial de la Vall d'Aran que en no tenir en compte les seves peculiaritats històriques va circumscriure el seu règim al de un ens local, establint la seva relació amb la Generalitat mitjançant el Departament de Governació com si es tractes d'un Consell comarcal.

Per això caldrà afegir a la nova regulació de l'Aran que inclou l'informe de la Ponència el següent punt:

El Govern de la Generalitat i el Conselh Generau d'Aran establiran els mecanismes de relació al més alt nivell, és a dir, de la Presidència de la Generalitat i del Síndic d'Aran.

Palau del Parlament, 8 de juliol de 2005

Jaume Bosch i Mestres, diputat; Dolors Comas d'Argemir i Cendra, diputada; Joan Boada i Masoliver, diputat, Jordi Miralles i Conte, diputat

**VOTS PARTICULARS PRESENTATS PEL GRUP
PARLAMENTARI DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ
(REG. 25458, 25459-25523 I 25460)**

REG. 25458

A LA MESA DEL PARLAMENT

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català i Francesc Homs i Molist, membres de la Ponència de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb allò que preveu l'article 98 del Reglament de la Cambra, formulen el següent vot particular *sobre els Fonaments del nou Estatut* al text de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Palau del Parlament, 11 de juliol de 2005.

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català, Francesc Homs i Molist

1

VOT PARTICULAR NÚMERO 1
Grup Parlamentari de Convergència i Unió

FONAMENTS DEL NOU ESTATUT

A) CONSIDERACIONS GENERALS

1. UNA EINA AL SERVEI DE LES PERSONES: UN PROJECTE DE PAÍS

El catalanisme, al llarg del segle XX, ha esdevingut l'expressió política i democràtica que ha liderat a Catalunya el progrés social, el canvi i la renovació constant davant dels nous reptes i situacions emergents. Ara, a l'inici d'un nou segle, s'obra també una nova etapa que demana noves respostes, noves solucions i nous marcs de relacions.

Catalunya ha de poder continuar essent –preservant la seva identitat, la seva cultura i la seva llengua– alhora que ha de tenir l'ambició de situar-se entre els millors, entre els països més avançats en nivells de benestar i de progrés econòmic. És en aquest sentit que CiU planteja una Catalunya sense límits, sense més límits que els que vinguin determinats per les condicions d'un món i d'unes societats cada cop més interdependents i interconnectades. Un món, en altres paraules, de sobiranes compartides.

El punt de partida és bo. S'ha construït un model propi de convivència i de pau, de progrés i de benestar, al mateix temps que s'ha pogut defensar la cultura, la llengua i la identitat catalanes. S'han pogut recuperar les institucions d'autogovern i s'ha pogut començar a exercir una notable autonomia política.

Val a dir que el nou Estatut no pot representar, en cap cas, una retallada dels drets i deures vigents a Catalunya. La proposta que manté la proposició de llei de reforma de l'Estatut d'Autonomia sobre educació és un exemple de retrocés del tot inacceptable i una agressió clara a la llibertat d'ensenyament i al dret de les famílies a la lliure elecció de l'educació dels seus fills, tal i com s'explica més endavant a l'apartat de *consideraci-*

ons particulars. O un altre exemple, el cas de la supressió de la comarca com a institució de referència del territori, també explicat a l'apartat de *consideracions particulars*.

És sobre aquest fonament i sobre l'experiència viscuda en aquests últims 25 anys, però especialment sobre la necessitat de poder dur a terme un nou projecte de país per l'esdevenidor, que CiU defensa la necessitat d'articular un nou estatut nacional per a Catalunya.

No s'entén doncs com un objectiu per ell mateix. Ni tampoc s'entén com una mera reforma o una simple actualització o revisió. La proposta de nou estatut s'ha d'interpretar com un intent de superar el marc actual i respon a la voluntat de promoure un nou estatus polític i jurídic per a Catalunya, que permeti el seu desenvolupament futur al servei d'un ambiciós projecte col·lectiu i que basteixi un nou marc de relacions amb l'Estat espanyol, amb inclusió de la dimensió europea.

Finalment, cal subratllar que la defensa d'un veritable nou Estatut respon a una vocació constructiva i positiva, alhora que amb la ferma, decidida i irrenunciable determinació de dur-la a terme. Això sí, tot incorporant la llavor del pacte i de l'entesa, en la millor tradició del catalanisme polític.

2. UNA PROPOSTA DEMOCRÀTICA I CONSTITUCIONAL

CiU defensa una proposta política que la Constitució empara, en la mesura que reconeix el dret bàsic a la lliure i democràtica formulació de projectes polítics, amb l'única condició que siguin expressats de manera pacífica i respectant els drets i les llibertats fonamentals de les persones.

És en aquest sentit que convé recordar que l'expressió democràtica del poble de Catalunya recollida a les eleccions del mes de novembre de 2003 s'inclinà majoritàriament per una visió clarament catalanista i nacionalista, tal i com de manera reiterada i constant ha passat des de 1980.

A més, és necessari recordar que el dret a l'autonomia –que la mateixa Constitució reconeix– troba el seu fonament en el consens polític aconseguit l'any 1978 per superar l'antic règim i donar lloc a un nou model d'Estat articulat sobre el principi democràtic i el reconeixement del dret a l'autogovern dels diferents pobles que l'integren. L'autonomia no es va assumir a la Constitució com un mer desig de descentralitzar l'Estat, sinó amb la clara i inequívoca voluntat política de reconèixer i de garantir l'autonomia de les nacionalitats històriques.

Aquesta voluntat és fruit d'un pacte polític d'abast ampli i es reflecteix en un tractament constitucional de l'autogovern que evidencia trets molt singulars respecte d'altres models. El mateix preàmbul de la Constitució parteix de la base objectiva que l'Estat l'integren diversos pobles, l'article 2 defineix l'autonomia com un dret d'aquests pobles i, per últim, diverses previsions constitucionals al·ludeixen als antecedents històrics de l'autogovern, tant pel que fa al seu procediment de constitució, com al seu contingut.

És oportú, des d'aquesta perspectiva, recordar que la visió federal de l'Estat espanyol no és constitucional,

en la mesura que la Carta Magna opta per un model d'Estat de vocació asimètrica i de reconeixement de la seva plurinacionalitat, tal i com s'acaba de manifestar.

Aquesta lògica constitucional s'acaba de perfilar amb la remissió a una norma especial, l'Estatut, com a instrument que reconeix l'autonomia de forma particular i concreta. Tots aquests elements constitucionals configuren un model que s'assenta en dos principis bàsics: el reconeixement d'un dret a l'autonomia, del qual en són factor essencial les seves arrels històriques, i la seva concreció en el marc jurídic específic que significa un estatut particular. Ens trobem, per tant, davant una solució més pròpia d'un procés devolutiu, almenys pel que fa a les nacionalitats històriques, que no pas d'una organització territorial plantejada amb finalitat descentralitzadora o federalitzant.

Els trets singularitzadors de l'autogovern que s'acaben d'exposar s'enforteixen encara més quan observem el seu procés aplicatiu en l'Estatut. L'Estatut de Catalunya de 1979 té el seu precedent en l'Estatut de 1932 i en el restabliment de la Generalitat provisional de 1977, que constitueixen els seus antecedents directes i, alhora, un reflex de la dimensió històrica de l'autogovern més propera en el temps. Però, a banda de destacar-ne aquest fet, l'Estatut vigent encarna de forma ben visible el caràcter transcendent de Catalunya per sobre del propi marc jurídic formal, en la mesura que el seu propi preàmbul legitima l'autogovern en la mateixa existència d'un poble i d'una identitat col·lectiva. Per mitjà de l'Estatut, el poble de Catalunya recobra les seves institucions d'autogovern i el mateix Estatut és l'expressió de la identitat nacional i col·lectiva de Catalunya.

Certament, l'Estatut de 1979 ha permès el restabliment de les institucions pròpies d'autogovern i prendre des de Catalunya importants decisions en el marc de diverses i significatives competències legislatives i administratives. Però també és cert que han confluït diversos factors limitatius que avui obliguen a ser molt crítics sobre la forma en què l'Estat ha interpretat i aplicat la Constitució i l'Estatut.

De totes maneres, el pacte constitucional encara continua sent vàlid i cal aprofitar-ne totes les seves potencialitats. El desplegament de l'autonomia que s'ha produït fins ara no es pot considerar com una aplicació necessàriament obligada de la Constitució. Aquesta aplicació ha estat fruit d'una orientació política marcadament limitadora del potencial constitucional, que no és l'única possible ni, evidentment, la més favorable a un concepte ampli de l'autogovern de Catalunya. Queda un espai important per aprofundir en una aplicació constitucional que permetria donar una nova dimensió a l'autogovern, tant pel que fa al seu contingut, com a la vertebració d'un Estat veritablement plurinacional, confirmant un nou context polític i jurídic en el marc del qual Catalunya ha de poder desenvolupar les seves aspiracions com a poble.

Aquest potencial constitueix, doncs, una base legítima i sòlida per reformular un nou estatus de Catalunya, aprofitant de manera especial el caràcter obert que té la Constitució pel que fa a l'autogovern. Cal subratllar en aquest sentit que la Constitució no determina directament el contingut i l'abast de l'autogovern, sinó que

estableix un mecanisme de remissió a l'Estatut, el qual realitza una veritable funció constitucional de desenvolupament i concreció de l'autogovern. Això dona un protagonisme fonamental a l'Estatut ja que és ell, en definitiva, el que reconeix i configura el mateix autogovern.

3. UN NOU PACTE PER A L'AUTOGOVERN DE CATALUNYA

CiU continua defensant el mateix que va proposar quan era al Govern de la Generalitat i que consisteix en un nou pacte polític per l'autogovern de Catalunya, fonamentat en tres pilars: el component de pacte que comporta el mateix procés de reforma, el reconeixement i l'actualització dels drets històrics i la utilització de les vies constitucionals previstes per incrementar la capacitat d'autogovern.

El component de pacte

L'elaboració d'un nou Estatut té una especial transcendència en el pla polític i jurídic pel component de pacte entre l'Estat i Catalunya que és inherent a ell.

Tot i que formalment l'Estatut és una llei orgànica de l'Estat, el seu valor material és més ampli, tal i com resulta del procediment establert per a la seva elaboració i reforma. Aquest procediment requereix un suport ampli del Parlament de Catalunya, una posterior negociació de la proposta a les Corts Generals i, per últim, la confirmació mitjançant referèndum del poble català. Tots aquests elements permeten considerar l'Estatut com una llei fruit d'un pacte, en el qual la posició de Catalunya —institucional i social— es presenta com una part diferenciada respecte de la resta de l'Estat. En conseqüència, l'elaboració d'un nou Estatut obre un escenari en el qual es pot tornar a expressar en tota la seva amplitud la voluntat de Catalunya per establir lliurement un nou marc de relacions amb l'Estat.

Aquest component de pacte no esgota els seus efectes en la definició d'un nou règim d'autogovern. L'Estatut, com a norma particular i constitutiva de l'autogovern, és al mateix temps element de garantia de la intangibilitat d'aquest. I ho és, pel propi pacte que expressa —que obliga a les dues parts a respectar-lo— i perquè la seva modificació no pot ser acordada, directa o indirectament, sense replantejar aquest pacte inicial.

Per últim, no hem d'oblidar que la singularitat que presenta l'Estatut com a instrument per al reconeixement de l'autogovern no és casual, sinó que reflecteix el component asimètric amb el qual la Constitució enfoca l'autogovern territorial. És aquí on adquireix tota la seva transcendència la referència als pobles d'Espanya i a les diverses llengües i cultures en el preàmbul de la Constitució o la diferenciació entre nacionalitats i regions que fa l'article 2. Aquests elements de diversitat poden tenir la màxima expressió en un règim d'autogovern que es construeix a partir d'un Estatut específic, que esdevé així l'instrument idoni per reconèixer i garantir, en les seves diverses vessants i projeccions, el caràcter nacional de Catalunya.

El reconeixement i l'actualització dels drets històrics

La condició de nacionalitat històrica permet aplicar a Catalunya la clàusula de reconeixement dels drets his-

tòrics que estableix la Constitució i que remet precisament a l'Estatut la seva actualització. L'aplicació d'aquesta clàusula més enllà dels territoris històrics del País Basc i de Navarra, com és el cas d'Aragó o de l'actual proposta de reforma d'Estatut del País Valencià, permet superar una lectura restrictiva en quant a l'àmbit de la seva aplicació. D'altra banda, hi ha una jurisprudència clara en el sentit que els drets històrics han de permetre un major aprofundiment i singularització de l'autogovern.

En aquest sentit convindria considerar la reflexió que els lletrats de la ponència parlamentària van aportar als treballs de redacció del nou Estatut, en el marc del document de primera lectura del mes de maig de 2005. Concretament els lletrats del Parlament feien constar que *«fins al moment la proposta de reforma estatutària elaborada per la Ponència no conté cap invocació concreta de l'actualització dels drets històrics, a diferència, per exemple, dels articles 16 i 17 del vigent Estatut del País Basc»* i, en el context de les competències sobre trànsit, feien notar també que *«si ara aquestes competències es volen recollir o ampliar en ocasió de la reforma estatutària, cal també vincular-les a l'aplicació de l'article 150.2 CE, llevat que es volgués incorporar la competència a l'articulat de l'Estatut amb una invocació als drets històrics en uns termes similars als de l'Estatut basc i als de l'Estatut de Navarra»*.

Tenint en compte aquesta perspectiva, des del grup parlamentari de CiU es consideraria convenient que per reforçar la constitucionalitat de determinats preceptes s'invoquessin els drets històrics en matèries com la llengua, la cultura, el dret civil, el règim local, la seguretat, l'ensenyament o, especialment, el finançament. També seria convenient per reforçar la constitucionalitat a l'hora de recollir a l'Estatut la participació de Catalunya en òrgans centrals de l'Estat.

Purament a tall d'exemple, convé recordar en aquest context que l'actual President de la Generalitat és el president número 127, essent el seu primer antecessor Berenguer de Cruïlles, que ho fou entre els anys 1359 i 1362. I, encara més, és oportú recordar també en aquest context que el nucli original de la Generalitat –aleshores Diputació del General– fou la *comissió econòmica* elegida en la Cort de Cervera per a administrar el donatiu concedit al rei per a la defensa del país.

Finalment, i d'acord amb el que estableix el Tribunal Constitucional a les Sentències 123/1984 i 94/1985, cal tenir present que és l'Estatut el marc idoni per a l'actualització dels drets històrics, ja que la disposició addicional primera de la CE no es pot considerar un títol autònom. I encara té més força aquesta posició si es pren en consideració el que el mateix Tribunal manifesta a les sentències 11/1984, 76/1988 i, molt especialment, a la 159/1993, on manté que la dificultat teòrica d'establir límits constitucionals disminueix notablement si *«es el Estatuto de Autonomia el elemento decisivo de actualización»*.

En darrer lloc, i en aquesta línia de recuperació i actualització dels drets històrics, en el mateix text del nou Estatut caldria fer una expressa derogació, amb voluntat simbòlica però prou important, dels decrets de nova

planta de 1716 mitjançant el quals van ser abolides les institucions jurídiques i polítiques pròpies de Catalunya.

Vies complementàries d'increment de l'autogovern

De forma semblant en quant al resultat, l'Estatut pot eixamplar el seu nucli d'acció incorporant la transferència de competències estatals que permet l'article 150.2 de la Constitució. Tot i que aquesta transferència no pot quedar afectada per la concurrència de voluntats que implica la reforma de l'Estatut, res impedeix que pugui donar-se en el marc de l'Estatut –com a llei orgànica que és– reservant-se a l'Estat la facultat de recuperar les seves competències en el futur. Però malgrat això, no hi ha dubte que una solució com aquesta tindria l'efecte directe d'obrir un ventall de possibilitats extraordinari, amb el valor afegit d'incorporar-se a la renovació del pacte per l'autogovern que implica l'Estatut.

D'altra banda, el nou l'Estatut, com a nou pacte per a l'autogovern, també pot incorporar com a element addicional la modificació de les lleis orgàniques que desenvolupen una funció constitucional que incideix sobre la distribució de les competències o altres aspectes de l'autogovern (les lleis orgàniques del poder judicial, del Tribunal Constitucional, dels cossos i forces de seguretat, del finançament autonòmic, electoral general, entre d'altres). D'aquesta forma s'assegura un espai més gran d'aprofitament de l'autogovern, amb la reducció de límits que no deriven necessàriament de la Constitució.

4. PRINCIPIS INSPIRADORS PER A UN NOU ESTATUT

Reforçament del poder polític de Catalunya

La dimensió política de l'autogovern s'articula essencialment en la «qualitat» del poder que s'exerceix, que té la seva màxima expressió en la potestat d'elaborar i aprovar lleis, establint així polítiques pròpies.

En el vot particular segon, s'explicita i es concreta l'aposta de CiU per assegurar el reforçament del poder polític de Catalunya, especialment en allò relatiu a l'àmbit competencial i a la seva seguretat jurídica.

En paral·lel i de manera coherent amb el que s'acaba d'expressar, és evident que situar a l'Estatut aspectes d'ordre intern equival a renunciar a la capacitat de decidir de manera plena sobre els mateixos. En aquest sentit, CiU manifesta la necessitat de remetre a un *Estatut Interior*, aprovat únicament per iniciativa i decisió del Parlament de Catalunya, tots aquells aspectes de regulació i organització institucional i territorial del nostre sistema d'autogovern. Considerem que les Corts espanyoles no és la institució adequada per decidir sobre l'organització interna de la Generalitat, sobre l'organització territorial o sobre el desenvolupament del règim electoral de Catalunya.

La dimensió estatal de la Generalitat i la bilateralitat

L'experiència aplicativa de l'Estatut posa de relleu dèficits importants en els mecanismes d'articulació entre l'Estat i Catalunya. L'Estatut de 1979 té una dimensió essencialment competencial amb una escassa regulació dels elements que també permetrien atribuir a la Generalitat una funció estatal, mitjançant la seva participa-

ció activa en les institucions constitucionals i en la mateixa política estatal. Amb tot, no hem d'oblidar en aquest sentit que la Constitució i l'Estatut de 1979 atribueixen al President de la Generalitat la representació ordinària de l'Estat a Catalunya, que és ja una manifestació d'aquesta dimensió.

Malgrat que en aquest terreny la Constitució posa alguns límits degut a la regulació força precisa de les institucions generals, és evident que existeix no obstant això un marge important perquè un nou Estatut contempli aquest camp i estableixi mecanismes directes o, en el seu cas, indirectes, de participació. Aquest espai és més gran quan es tracta de garantir la intervenció de la Generalitat en les decisions que han de continuar sent competència de l'Estat, però que poden tenir transcendència per a Catalunya. En aquest context poden definir-se diverses solucions participatives, de major o menor intensitat, que poden, a més, confluïr en un marc institucional de relacions bilaterals Estat - Generalitat. Cal, en tot cas, incorporar solucions jurídiques que garanteixin a la Generalitat una participació més enllà del testimoniatge, tal i com consta ara en l'esborrany de nou Estatut.

Una administració més propera als ciutadans: l'administració única

Si abans hem destacat la importància del poder legislatiu per ressaltar el contingut polític de l'autogovern, no podem oblidar que aquest s'exerceix també mitjançant les funcions que realitza l'Administració que són, en definitiva, les que enllacen l'acció dels poders públics amb la ciutadania.

En aquest terreny l'experiència també demostra que no ha estat possible articular un sistema administratiu coherent i dependent en exclusiva de la Generalitat. Ans el contrari, es pot constatar com els mecanismes d'actuació directa de l'Estat a Catalunya s'han incrementat enlloc de reduir-se. Un nou Estatut pot capgirar aquesta situació i convertir la Generalitat en l'Administració única a Catalunya, sens perjudici de les funcions que han de realitzar els municipis i les comarques en desenvolupament de la seva pròpia autonomia.

Els efectes d'una mesura com aquesta no es redueixen a l'increment del poder polític de la Generalitat, sinó que també signifiquen una major racionalització de les estructures administratives i transparència envers els ciutadans.

La solució de l'Administració única o ordinària encara es pot acompanyar de dues altres opcions per potenciar aquests resultats. En primer lloc, el reconeixement a la Generalitat d'una competència àmplia i plena sobre l'organització territorial de Catalunya, que faci possible disposar d'un sistema administratiu propi i molt més coherent que l'actual. En segon lloc, l'adaptació de l'Administració de justícia al propi marc de l'autogovern de Catalunya; partint sempre de la garantia de la independència del poder judicial, les funcions jurisdiccionals es poden adaptar molt més a la realitat que representa Catalunya com a territori, i de forma semblant les estructures de govern de la justícia i les funcions administratives que en aquest àmbit s'han de produir.

En qualsevol cas i des d'una visió de servei públic és clar que el nou Estatut és una eina especialment útil per actuar a fons i en el sentit més ampli sobre les estructures administratives, ocasió que també es pot aprofitar per modernitzar-les i adaptar-les a les exigències que demanda la nostra societat.

La participació europea i la projecció exterior

La garantia de l'autogovern passa ineludiblement per l'existència de canals participatius, com una conseqüència lògica de l'afectació de les pròpies competències per part de les polítiques establertes per la Unió Europea. Malauradament i a diferència d'altres estats compostos, no ha estat possible fins ara articular a fons aquests mecanismes de participació, tot i que no hi ha cap impediment constitucional per fer-ho. El nou Estatut és una ocasió perfecte per preveure'ls, ja que es disposaria del factor addicional de garantia i estabilitat que implica la norma estatutària.

Més enllà del context de la Unió Europea, també seria possible reconèixer dins l'Estatut una capacitat d'actuació de Catalunya en el pla internacional, amb fórmules que permetin garantir una acció exterior en els àmbits relacionats amb el seu autogovern. Aquesta projecció es podria accentuar encara més sobre els elements que singularitzen la identitat de Catalunya com a nació, mitjançant fórmules que garanteixin la seva presència en els fóruns internacionals relacionats amb la llengua i la cultura.

Un finançament estable i garantit

L'exercici de l'autogovern precisa dels recursos suficients per complir els objectius polítics i socials que deriven d'aquell i que són, en definitiva, els que estableix la pròpia societat catalana en base al principi representatiu i democràtic en què s'assenta el sistema institucional. S'estableix així una estreta vinculació entre les demandes socials i l'actuació dels poders públics, de forma que resulta vital assegurar l'existència de fonts d'ingressos suficients per a satisfer-les.

Tot i que en aquest terreny s'han produït avenços significatius al llarg d'aquest primer període d'autonomia, és important destacar que l'Estatut vigent no estableix un règim plenament definit que garanteixi aquesta suficiència, ja que depèn de factors externs. Cal doncs que el nou Estatut superi l'actual situació donant estabilitat i garantia al finançament mitjançant una fórmula més definida que asseguri directament la disponibilitat dels propis recursos.

No hem d'oblidar que en aquest camp la Constitució no predetermina directament cap fórmula concreta, amb la qual cosa el paper de l'Estatut és crucial, ja que li permet dissenyar un model propi i específic per Catalunya, amb la possibilitat que la Generalitat pugui esdevenir l'administració tributària única a Catalunya, sens perjudici de les fórmules d'aportació que es puguin pactar amb l'Estat i que també s'incorporin a l'Estatut.

En el vot particular tercer es concreta la proposta alternativa en matèria de finançament que CiU defensarà a la tramitació parlamentària.

B) CONSIDERACIONS PARTICULARS

1. SOBRE ELS DRETS I DEURES EN L'ÀMBIT DE L'EDUCACIÓ.

L'Estatut ha de garantir el dret de tothom a l'educació i el coneixement i a l'accés al servei públic d'ensenyament en les seves diverses modalitats en condicions d'igualtat.

Convé respectar escrupolosament el dret a la llibertat de creació de centres docents establert a l'article 27 de la Constitució i als tractats internacionals subscrits per l'Estat en matèria d'educació.

Convé, també, recordar que el dret a la llibertat de creació de centres junt amb la jurisprudència constitucional el fan confluïr en dos aspectes: el dret dels ciutadans –pares i mares– a escollir el tipus d'educació que desitgin pels seus fills i el dret dels centres a tenir un projecte propi, una identitat, un ideari.

El nou text estatutari no pot rebaixar aquests plantejaments ja assolits i que conformen un model de societat. Ni tampoc pot traspuar una desconfiança ridícula i injustificada vers l'escola concertada. De fet, el nou Estatut ha de mantenir i garantir el paper que correspon als pares i mares sobre l'educació dels seus fills, i no pot imposar, en cap cas, un model educatiu únic amb formes de laïcisme exclouent.

En aquest context resulta oportú recordar que en els treballs elaborats en el marc català del *Pacte Nacional d'Educació*, impulsat per l'actual Govern de la Generalitat, hi ha propostes com la «*superació*» de la divisió entre escola pública i privada concertada amb la creació d'un servei públic d'educació que integraria els centres públics i els concertats amb voluntat social, que hauria de garantir la igualtat d'oportunitats en un marc de llibertat d'ensenyament. Val a dir que en cap dels documents d'aquest *Pacte* es parla de l'ensenyament laic.

Volem fer constar que la proposta articulada a la proposició de llei de Reforma de l'Estatut no respecta aquest model, que no és altre que el del país i el que expressa el conjunt de la comunitat educativa.

2. SOBRE LA IGUALTAT I EL PRINCIPI DEMOCRÀTIC DE L'EQUILIBRI TERRITORIAL.

Catalunya s'organitza territorialment i s'estructura institucionalment sobre la base d'una realitat històrica, geogràfica, econòmica, social i política inqüestionable que són els municipis i els Ajuntaments.

Des de l'exercici de l'autonomia local i aplicant el principi de subsidiarietat, en els darrers anys, a més dels municipis i de les institucions provincials, les comarques, com a ens necessaris d'acord amb l'Estatut vigent, han contribuït al desenvolupament i al progrés del nostre país i sobretot, a l'equilibri territorial.

Les comarques i la seva representació política, els Consells Comarcals, compleixen una doble funció al nostre país, difícilment substituïble.

D'una banda, la POLÍTICA; de representació dels municipis en el plenari i en el Consell d'alcaldes, participant

d'aquesta manera en la presa de decisió de tots els afers supramunicipals, vetllant a l'hora per la defensa dels interessos del conjunt de la comarca.

És evident que les capitals comarcals des de fa molts anys, han contribuït amb un paper de representació, aglutinador, de lideratge socioeconòmic que ha representat en part aquesta funció supramunicipal. Però només amb aquesta capitalitat, el centralisme, l'acumulació de representativitat i poder polític en un sol municipi són elements negatius que només es poden matitzar amb l'existència d'institucions supramunicipals.

En els Consells Comarcals és on els petits municipis poden exercir el poder polític supramunicipal que, d'altra manera, només exercirien les capitals comarcals, les Diputacions provincials i la Generalitat.

I, poder polític per a què?

Per poder fer sentir la veu de TOT el territori en la presa de decisions polítiques.

En segon terme, les comarques a través dels Consells Comarcals compleixen i han complert una funció fonamental per a millorar la GESTIÓ municipal i supramunicipal. Mancomunar i consorciar serveis i equipaments de tot tipus ha contribuït a que dos dels objectius bàsics de la gestió dels recursos públics, l'eficàcia i l'eficiència hagin millorat notablement, i que la comarca com a àmbit territorial hagi esdevingut àmbit de referència per l'organització de serveis públics i l'impuls de veritables polítiques de promoció econòmica i social comarcal.

Aquestes dues vessants, la política i la de gestió, es necessiten mútuament; l'una sense l'altra no tenen sentit.

Una comarca sense una estructura política fixa, creant mecanismes de consorci i mancomunant ad-hoc per a cada servei, deixa orfe a la comarca i sense veu a la majoria de municipis de Catalunya en les decisions supramunicipals; a més, no garanteix l'eficàcia i l'eficiència en la gestió pública, generant espais de confrontació política entre institucions polítiques i de gestió.

Alhora, representació política sense eines de gestió, competències i recursos, és impensable.

Quant al marc competencial, també els Consells Comarcals s'han de regir pel principi de subsidiarietat; tot allò que puguin i vulguin fer d'una manera propera i eficaç els municipis, que no ho facin els Consells Comarcals i el que puguin fer els Consells, que no ho facin les vegueries.

La vegueria té sentit com a ens supracomarcal i també com a marc per a la organització de la descentralització del Govern de la Generalitat. A nivell competencial, cooperació local i serveis supracomarcal. Políticament, pel seu abast, i per ser administracions que no són d'elecció directe del ciutadà i, per tant, els seus membres, representants d'altres electes i menys legítims en la presa de decisions. Per tant, aquesta vessant, la política, hauria de ser de menys importància que la de gestió.

Catalunya és un país petit; no pot ser una suma de municipis, de Consells Comarcals, de vegueries o de

Diputacions. Amb les vegueries, no podem generar una estructura en paral·lel a la de la Generalitat. No és el nostre model. No podem convertir el país en una suma de 40 o 50 grans municipis amb qualitat de serveis i equipaments i 7 vegueries fortes...on és el país? Qui vetllarà per Catalunya? Quin paper juguen els petits i mitjans municipis amb el model de grans ciutats? Que la Generalitat organitzi les seves funcions i departaments comptant amb la organització territorial i geogràfica de la vegueria, és lògic, però no en l'estructura política.

Finalment, l'experiència d'aquests anys ens demostra que el model municipal i supramunicipal ha de ser asimètric. Aquesta asimetria ha de ser voluntària tant en la vessant política com en la gestió. Les parcel·les de decisió política i de gestió a que es renunciï des dels municipis, les comarques o les vegueries han d'ésser des de la voluntarietat de qui té la legitimitat per a renunciar-hi.

En aquest sentit, com més petit sigui l'Ajuntament, més lògica és la gestió conjunta però encara més que no deixi de participar en les decisions polítiques.

També, els Consells Comarcals, a menys densitat de població, són més necessaris.

Quant a les vegueries, a més densitat de població, més necessaris per a la gestió comuna.

Quant a la llei electoral, la vegueria és un bon marc per a la circumscripció electoral. Un model basat en la proporcionalitat i la territorialitat, principis que consagra l'actual Estatut i la mateixa Constitució. Els habitants de cadascuna d'aquestes vegueries han d'escollir els seus propis representants amb els seus vots i el número total de diputats de les circumscripcions no pot ser menor que l'actual representativitat al Parlament.

A més de sentir-se representats, els ciutadans reclamen cada vegada més la proximitat de l'electe. Els districtes electorals coincidint amb les comarques, aconseguirien poder triar una part dels diputats directament com a representants de la comarca i districte i retre comptes de la seva representació territorial, independentment de la seva adscripció política.

Amb aquesta proposta, la correcció de la proporcionalitat amb la variable territorial, segueix col·locant el model català com un dels més proporcionals a nivell estatal i europeu; alhora, la tria directe de diputats aconseguix acostar l'elector a l'electe i obliga en aquest a una major proximitat durant tota la legislatura.

En tot cas, en la mesura que l'Estatut no és l'espai jurídic adequat per alterar el règim electoral, convindria mantenir els principis i les referències vigents a expenses d'una futura llei electoral.

3. VAL D'ARAN

Degut a la singularitat de la Val d'Aran, el grup de CiU proposa la inclusió de l'articulat següent:

Pel que fa al *Títol preliminar*:

1. A l'empara de la Constitució Espanyola i d'aquest Estatut d'Autonomia de Catalunya, l'Aran territori de

llengua i cultura occitana i comunitat de persones unides per uns vincles lingüístics i culturals diferenciats i diferenciadors de la resta del Principat, té el dret a constituir-se com a entitat territorial singular, única, i privativa dins de Catalunya, i tanmateix, a promoure, d'acord amb l'ordenament jurídic, la seva plenitud autònoma.

2. El poble aranès exerceix l'autogovern mitjançant aquest Estatut, la legislació especial d'Aran, el Conselh Generau, i les altres institucions pròpies de l'Aran.

3. Els ciutadans de Catalunya i les seves institucions polítiques reconeixen l'Aran com una identitat nacional occitana fonamentada en la seva singularitat lingüística, cultural i històrica defensada pels aranesos al llarg dels segles. Aquest Estatut reconeix, empara i respecta aquesta singularitat, la qual és objecte d'una particular i privativa acceptació i potenciació mitjançant un règim jurídic especial, i sens perjudici de llur creixement autòmic sense més limitacions que el propi ordenament constitucional. En virtut d'aquell reconeixement l'Aran no pot restar inclosa en cap divisió territorial pròpia de Catalunya que no sigui ella mateixa.

Pel que fa al *Règim institucional propi de l'Aran*:

1. L'Aran disposa d'un règim institucional propi establert per llei del Parlament. Mitjançant aquest règim es reconeix la singularitat i privacitat de l'organització administrativa interna de l'Aran, i es garanteix la seva autonomia per ordenar, reglamentar i gestionar els assumptes públics sobre els quals es projecta la diversitat cultural, lingüística, social, política i econòmica d'aquesta comunitat.

2. Les institucions pròpies de Govern de l'Aran estan integrades pel Conselh Generau i el Sindic que, a l'Aran, són i representen la Generalitat. El Sindic és la més alta representació, i l'ordinari del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya. El Conselh Generau es relaciona amb el Govern de la Generalitat de Catalunya sota el principi informador de la bilateralitat.

3. Es reconeix el dret dels aranesos a obtenir per via de legislació ordinària el traspàs de totes les competències de la Generalitat de Catalunya que puguin i vulguin ésser assumides pel Conselh Generau, sense més excepcions que les fixades a l'ordenament legal. Aquest traspàs inclou totes les potestats administratives, com també la capacitat reglamentària, exhaurint-se la via de reclamació governativa en les pròpies institucions de l'Aran.

4. La institució de govern de l'Aran és elegida mitjançant sufragi universal igual, lliure, directe i secret, en la forma establerta per la llei. La legislació electoral catalana respectarà que l'Aran sigui circumscripció territorial, i tingui un diputat al parlament de Catalunya.

5. L'Aran, per mitjà de la seva Institució representativa ha de participar en l'elaboració de les iniciatives legislatives que afectin l'interès general del territori i de llurs ciutadans i ciutadanes, i se li reconeix expressament la iniciativa legislativa, tramitada a través de la seva Institució representativa, pel que fa a llur règim legal especial i dret civil propi.

6. Es reconeix el dret de l'Aran a les finances i economia pròpies i suficients, a fi d'obtenir l'òptima prestació dels serveis transferits. La llei regularà les peculiaritats pròpies d'aquest règim jurídic econòmic-financer.

7. El govern i l'administració d'Aran es regeixen per les lleis especials d'Aran i d'acord amb la legislació de l'Estat i la legislació autonòmica catalana.

8. Es reconeixen els símbols de l'Aran –escut, bandera i himne– que hauran de ser regulats per llei a proposta del Conselh Generau.

9. Es reconeix al Conselh Generau a relacionar-se directament amb la resta dels territoris d'occitània en matèria lingüística i cultural.

10. La Generalitat de Catalunya col·laborarà en la projecció exterior de l'Aran, la tindrà en compte en els seus projectes de cooperació transfronterera, i vetllarà pel reconeixement internacional de l'aranès-occità d'Aran.

I pel que fa a les *disposicions addicionals*:

Primera. El Parlament de Catalunya legislarà en el termini màxim de dos anys la llei especial d'Aran que desplegui el sostre competencial a proposar pel Conselh Generau, i aquella altra normativa que faci innecessària com a supletòria la legislació local de Catalunya, sens perjudici d'aquesta legislació local que seguirà vigent pels Ajuntaments de l'Aran.

REG. 25459-25523

A LA MESA DEL PARLAMENT

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català i Francesc Homs i Molist, membres de la Ponència de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb allò que preveu l'article 98 del Reglament de la Cambra, formulen el següent vot particular *sobre la tipologia de competències* al text de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en el que acullen, fan pròpies i donen suport a les posicions doctrinals exposades per l'Institut d'Estudis Autonòmics en el text que va trametre a la ponència que elabora la Proposta de Reforma de l'Estatut el 10 de desembre de 2004, referides al *títol de competències de la Generalitat, primera part*, que es reproduïen literalment i íntegra en el document annex.

Palau del Parlament, 11 de juliol de 2005

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català, Francesc Homs i Molist

2

VOT PARTICULAR NÚMERO 2
Grup Parlamentari de Convergència i Unió

«I. MEMÒRIA EXPLICATIVA

»1. FINALITAT

»En aquest títol es tracta de fixar les competències que corresponen a la Generalitat. Les tres idees fonamentals

que el guien són: en primer lloc, la d'assolir el màxim de competències possibles dins del marc constitucional vigent; en segon lloc, ampliar al màxim l'àmbit de les competències exclusives; i, finalment, garantir, dins les possibilitats que permet el Dret, la integritat o, si es vol dir així, l'estabilitat del contingut de les competències assumides en front de futures interpretacions i aplicacions «reduccionistes».

»Per assolir aquests tres objectius, d'una banda, s'ha redefinit l'abast de les funcions corresponents als diversos tipus de competència (exclusives, compartides i executives) i, de l'altra, dins de cada matèria s'han especificat submatèries concretes tot precisant, respecte de cadascuna d'elles el corresponent règim competencial, és a dir, el seu caràcter exclusiu, compartit o executiu.

»El resultat d'aquesta operació és una regulació detallada i fins i tot prolixa, però és difícil albirar una altra tècnica que ens permetés arribar amb el mateix grau de seguretat als resultats proposats. Cal destacar, a més, que actualment aquesta tècnica s'aplica o es promou la seva aplicació en diversos ordenaments europeus –com és el cas de la recent Constitució Suïssa de 1999 o de la Comissió sobre federalisme encarregada de proposar la reforma de la Llei fonamental de Bonn–. Per altra banda, cal tenir en compte que la distribució de competències constitueix, amb tota seguretat, el nucli o uns dels nuclis cabdals de l'Estatut, de manera que la seva extensió resulta justificada.

»En qualsevol cas, és l'experiència d'aquests darrers 25 anys la que ens força a recórrer a aquests tipus de plantejament, sens dubte poc vistós des d'un punt de vista formal.

»També cal destacar que, malgrat el que pugui semblar, l'esquema proposat és flexible, en el sentit que es tracta d'una estructura que admet molt diverses concrecions quant al seu contingut, és a dir, deixa oberta la seva concreció en funció del que resulti de la negociació política que ha d'acabar de definir el contingut de les diverses matèries. Més endavant tornarem sobre aquesta qüestió.

»2. CONTINGUT I SISTEMÀTICA DEL TÍTOL

»El títol està format per tres capítols. No s'estructura, com a la actualitat, a partir dels diversos tipus de competència (exclusives, compartides i executives), ja que a la proposta en el sí de quasi totes les matèries hi conviuen els tres tipus de competència esmentats. Concretament:

»En el primer capítol es precisen –i amplien respecte de la situació actual– les funcions pròpies dels tres tipus de competència. Així, les exclusives es configuren com a excloents; les compartides tenen com a únic límit els principis generals, els objectius a assolir i els estàndards mínims establerts en *lleis estatals*. A més es precisa que l'efectivitat normativa d'aquests principis, objectius i estàndards la concreta la legislació autonòmica; finalment, les executives inclouen –encara que no de forma exclusiva– la potestat reglamentària *ad extra*. En aquest capítol es regula també l'activitat defonent amb l'ob-

jectiu primordial d'acotar indirectament, en funció del tipus de competència de la Generalitat, l'activitat de foment estatal.

»Per últim, també es regula l'abast territorial de les competències autonòmiques. Concretament, s'obre, també indirectament, la possibilitat de realitzar actuacions «extraterritorials» i, sobre tot, s'intenta evitar que l'abast supraautonòmic dels objectes de les competències de la Generalitat comporti el trasllat de la competència a l'Estat.

»En una disposició transitòria es regula el règim aplicable mentre l'Estat no estableixi per a Catalunya o per a totes les CCAA els principis bàsics en la forma prevista al nou Estatut.

»En el segon capítol es concreta l'abast material i funcional de les competències que s'atribueixen a la Generalitat. En aquest document es regulen 25 de les 46 competències reservades a la Generalitat. Les matèries s'ordenen provisionalment per ordre alfabètic; quan la Ponència disposi de totes les competències podrà decidir si s'agrupen en seccions en funció, sempre discutible, de les afinitats del seu contingut, o es manté la relació per ordre alfabètic.

»Pel que fa a l'estructura de les diverses competències la proposta es basa, com ja s'ha dit, en detallar les submatèries que componen els diversos àmbits materials, precedides per la clàusula «en tot cas» per donar a entendre que no són relacions exhaustives. S'ha optat per detallar les submatèries de forma bastant minuciosa i per ampliar al màxim l'àmbit d'exclusivitat, fins i tot en àmbits materials que avui s'inclouen en matèries en les quals la Constitució reserva les bases a l'Estat. Tanmateix, com també hem dit, els continguts concrets de la proposta poden modificar-se sense que es posi en crisi la seva estructura bàsica. Així, d'una banda, si es considera que la relació de submatèries és massa prolixa, es pot reduir, especificant tan sols les que es considerin més rellevants o hagin resultat més problemàtiques, l'incís «en tot cas» permet aquesta reducció. D'altra banda, en la negociació política també es pot alterar la «categoria competencial» de les diverses submatèries, per exemple, les incloses en l'àmbit exclusiu poden passar a ser compartides i, fins i tot, simplement executives. De fet, si a la redacció final de l'Estatut s'incorporen com exclusives totes o la majoria de les competències que a la proposta es configuren d'aquesta manera, la limitació de les bases a simples principis podria flexibilitzar-se.

»Respecte de les matèries en les que hi ha un ampli consens polític sobre la necessitat que la Generalitat assumeixi competències que la Constitució reserva expressament a l'Estat s'ha proposat la utilització de l'article 150.2 CE.

»Els casos en els quals caldria recórrer a aquesta fórmula són relativament poc nombrosos (determinats aspectes relatius a immigració, ports i aeroports d'interès general, telecomunicacions, serveis meteorològics i, eventualment, consultes populars). La tècnica que es proposa és la d'incloure a l'Estatut la transferència estatal de la competència. Per tal que aquesta fórmula s'ajusti a la Constitució cal preveure que la reforma

futura d'aquests articles no seguirà els mecanismes de reforma estatutària ordinària, sinó que la seva modificació correspon a l'Estat i, en segon lloc, cal deixar oberta la possibilitat que l'Estat estableixi els mecanismes de control que estimi oportuns. (vid. art. 150.2 CE).

»Amb aquesta finalitat caldrà introduir una disposició addicional, que tindria el caràcter d'una proposició de llei orgànica, en la que es preveïessin aquests mecanismes de control que correspon establir a l'Estat. Com alternativa a aquesta solució podria pensar-se en un mandat al legislador estatal per tal que dicti la corresponent llei orgànica de transferència o, més simplement, la tramitació en paral·lel de la reforma estatutària i les lleis de transferències.

»Malgrat que la opció proposada comporta l'existència a l'Estatut de preceptes de naturalesa diferent, té menys inconvenients teòrics i pràctics que les altres dues.

»El tercer capítol, ja lliurat al Parlament, fa referència a l'acció exterior que es considera inherent a totes les competències autonòmiques.

»En el present document s'inclou, doncs, el capítol primer i 25 de les 46 matèries que componen el capítol segon. Les 21 que resten són: 1. Agricultura i ramaderia; 2. Borsa, mercat de valors, centres de contractació de mercaderies; 3. Caça, pesca i sector pesquer; 4. Consultes populars; 5. Corporacions de dret públic, col·legis professionals, professions titulades i cambres; 6. Cultura, patrimoni, béns i equipaments culturals; 7. Entitats religioses; 8. Esport, lleure i espectacle; 9. Immigració; 10. Indústria, artesanía, pesos i mesures; 11. Joc; 12. Menors i joventut; 13. Ordenació del territori i del litoral, urbanisme i paisatge; 14. Polítiques mediambientals (paisatge); 15. Propietat intel·lectual i industrial; 16. Règim local i organització territorial; 17. Règim miner i energètic; 18. Sanitat, higiene i ordenació farmacèutica; 19. Seguretat pública i protecció civil. Policia autonòmica; 20. Seguretat social; 21. Serveis socials, dona i família.

»3. LÍMITS CONSTITUCIONALS

»En la proposta s'ha partit de la premissa que l'Estatut pot no solament fer el llistat de les competències que assumeix la Generalitat, sinó també concretar l'abast funcional i material d'aquestes competències, en tots àmbits o aspectes que la Constitució ha deixat oberts i admeten, per tant, diverses concrecions.

»Certament, concretar no vol dir dissenyar lliurement les competències al marge del que estableix la Constitució, però el Text constitucional deixa espais amplis per a la concessió, com per exemple, el que fa al concepte i abast de les bases. La manca de reserva de Constitució en aquesta matèria i la funció de complement constitucional que és pròpia del Text estatutari permeten aquesta concreció estatutària, que, de fet, si no fa l'Estatut, l'acaben fent les lleis estatals.

»Totes les propostes són, al nostre parer, respectuoses amb els límits constitucionals. Pel que fa a la jurisprudència del Tribunal Constitucional s'ha partit de la base que la seva doctrina, llevat de supòsits molt concrets, no constitueix un límit constitucional per el legislador es-

tatutari. Quan el Tribunal ha declarat que una determinada activitat pública podia enquadrar-se en una concreta competència estatal –sobre tot en el cas de les bases o d'altres títols «horitzontals»–, no ha negat la possibilitat que es poguessin produir d'altres concrecions dels preceptes constitucionals, especialment per part d'un estatut d'autonomia que té constitucionalment reconeguda la funció de completar la Constitució en aquest àmbit. Llevat dels casos excepcionals en els quals el Tribunal ha declarat de manera inequívoca que una determinada activitat pública forma part del contingut únic d'una competència estatal recollida a la Constitució, la doctrina del Tribunal no limita el legislador estatutari, entre d'altres raons, perquè aquesta jurisprudència s'ha dictat en aplicació d'uns paràmetres que la pròpia reforma estatutària modifica.

»II. ESBORRANY DE TEXT NORMATIU

»TÍTOL CINQUÈ (?): COMPETÈNCIES

»CAPÍTOL PRIMER: TIPOLOGIA DE LES COMPETÈNCIES

»ARTICLE (1). COMPETÈNCIES EXCLUSIVES

»1. En les matèries que l'Estatut atribueix en exclusiva a la Generalitat correspon a aquesta la fixació de polítiques pròpies o, quan així ho decideixi lliurement, la fixació de polítiques comunes amb altres comunitats autònomes o amb l'Estat. En aquest tipus de competència corresponen a la Generalitat de manera íntegra i exclouent (la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva), (totes les potestats públiques).

»2. També li correspon la participació en la presa de les decisions de la Unió Europea que afecten a aquestes matèries en els termes previstos en el capítol... d'aquest Estatut.

»ARTICLE (2). COMPETÈNCIES COMPARTIDES

»1. En les matèries que l'Estatut atribueix a la Generalitat de forma compartida amb l'Estat correspon a la Generalitat la fixació de polítiques pròpies o, quan així ho decideixi lliurement, la fixació de polítiques comunes, dins del marc dels principis, objectius o estàndards mínims fixats per l'Estat en normes amb rang de llei, desenvolupant-los i concretant la seva efectivitat normativa. En aquest tipus de competència correspon a la Generalitat la potestat legislativa, i la integritat de la potestat reglamentària i de la funció executiva, llevat dels casos expressament previstos en (els articles... d') aquest Estatut.

»2. També li correspon la participació en la presa de les decisions de la Unió Europea que afecten aquestes matèries en els termes previstos en el capítol... d'aquest Estatut.

»ARTICLE (3). COMPETÈNCIES EXECUTIVES

»En les matèries en les que l'Estatut atribueix a la Generalitat la funció executiva correspon a aquesta la potestat reglamentària, que comprèn l'aprovació de reglaments de desenvolupament i execució de la legislació de l'Estat dictada per establir l'ordenació general de la

matèria, així com la integritat de la funció executiva que en tot cas inclou la potestat d'organització de la seva pròpia administració, les activitats de planificació i programació, les facultats d'intervenció administrativa, l'activitat registral, les potestats inspectores i sancionadores, l'execució de les subvencions i totes les altres funcions i activitats que l'ordenament atribueix a l'Administració Pública.

»ARTICLE (4). ACTIVITAT DE FOMENT

»1. En les matèries de la seva competència correspon a la Generalitat l'exercici de l'activitat de foment. Amb aquesta finalitat pot atorgar subvencions amb càrrec a fons propis, precisant els seus objectius, regulant les condicions d'atorgament i gestionant la seva tramitació i concessió.

»2. En les matèries de competència exclusiva de la Generalitat correspon a aquesta la especificació dels objectius als quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries europees, així com la regulació de les condicions d'atorgament i la seva gestió, inclosa la tramitació i concessió. Els fons estatals es consignaran com a ingressos propis de la Hisenda de la Generalitat.

»3. En les matèries de competència compartida de la Generalitat correspon a aquesta precisar normativament els objectius als quals es destinen les subvencions estatals i comunitàries europees, així com completar la regulació de les condicions d'atorgament i tota la gestió, inclosa la seva tramitació i concessió.

»4. En les matèries de competència executiva de la Generalitat correspon a aquesta la gestió de les subvencions estatals i comunitàries europees, inclosa la seva tramitació i concessió.

»ARTICLE (5). ABAST TERRITORIAL DE LES COMPETÈNCIES

»1. Llevat dels supòsits previstos expressament en aquest Estatut i en d'altres disposicions legals, l'àmbit material de les competències de la Generalitat està referit al territori de Catalunya¹.

»2. En els casos en els que l'objecte de les competències de la Generalitat té un abast territorial superior al del territori de Catalunya, la Generalitat exerceix les seves competències sobre la part d'aquest objecte radicada en el seu territori. En els supòsits en els que la fragmentació de l'activitat pública sigui inviable, la Generalitat establirà, d'acord amb els ens territorials amb competències sobre la matèria afectada, els instruments de col·laboració necessaris per l'exercici de les competències en el territori respectiu. Només en els supòsits en els que la col·laboració resulti manifestament inviable, l'Estat, previ acord (informe) de la Comissió bilateral Estat - Generalitat, podrà establir mecanismes de coordinació per l'exercici de les respectives competències.

1. El fet que l'objecte de les competències de la Generalitat es refereix, en principi, al territori de Catalunya no comporta que les seves disposicions i actes no produeixin efectes jurídics fora d'aquest territori. Tanmateix, la qüestió de l'eficàcia territorial d'aquestes disposicions i actes es regula en el títol preliminar, on ha de quedar clara aquesta possibilitat d'extraterritorialitat.

»DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA N

»En relació amb les competències compartides, mentre l'Estat no dicti la legislació bàsica en forma de principis, objectius o estàndards mínims, la Generalitat els deduirà de la normativa bàsica vigent.»

(Institut d'Estudis Autònoms:
Competències de la Generalitat (1a part)
Barcelona, 10 de desembre de 2004)

REG. 25460

A LA MESA DEL PARLAMENT

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català i Francesc Homs i Molist, membres de la Ponència de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb allò que preveu l'article 98 del Reglament de la Cambra, formulen el següent vot particular *sobre el Finançament de Catalunya* al text de la Reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Palau del Parlament, 11 de juliol de 2005.

Ramon Camp i Batalla, Núria de Gispert i Català, Francesc Homs i Molist

3

VOT PARTICULAR NÚMERO 3
Grup Parlamentari de Convergència i Unió

TÍTOL SOBRE EL FINANÇAMENT DE CATALUNYA

ART. 1. DISPOSICIONS GENERALS

1. La Generalitat de Catalunya disposa d'una Hisenda autònoma i dels recursos financers suficients per fer front a l'adequat exercici del seu autogovern.
2. Les relacions fiscals i financeres entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat es regulen pel sistema d'Acord Econòmic previst en el present Estatut.
3. La Generalitat de Catalunya gaudeix de plena autonomia de despesa per tal de poder aplicar lliurement els seus recursos d'acord amb les directrius polítiques i socials determinades per les seves institucions d'autogovern.
4. La Generalitat de Catalunya disposa de potestat normativa en relació a la regulació del règim tributari, d'acord amb el que s'estableix en aquest Estatut.
5. La Generalitat de Catalunya disposa d'un sistema i d'una administració tributària pròpies.
6. L'exercici de les competències fiscals i financeres reconegudes en aquest Estatut no poden ser limitades per cap llei o norma de l'Estat.

CAPÍTOL PRIMER. EL RÈGIM D'ACORD ECONÒMIC

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

El règim d'Acord Econòmic entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat estableix les bases de les relacions de caràcter fiscal entre ambdues administracions, i es

desenvoluparà de manera bilateral mitjançant una llei paccionada.

ARTICLE 2. PRINCIPIS DE L'ACORD ECONÒMIC

L'Acord Econòmic s'articula entorn dels principis següents:

- a) La Generalitat de Catalunya estableix el seu propi règim tributari respectant el principi de solidaritat fixat a la Constitució Espanyola, l'estructura general impositiva de l'Estat i les normes de coordinació, harmonització fiscal i col·laboració amb l'administració tributària de l'Estat, que s'estableixin en aquest Estatut.
- b) Correspon exclusivament al Parlament de Catalunya la potestat pròpia de la Generalitat, d'establir i exigir els impostos, taxes i contribucions especials, així com la fixació de recàrrecs.
- c) La gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els tributs dins del territori de Catalunya correspon a la Generalitat, sens perjudici de les competències que en aquesta matèria s'atribueixin als ens locals.
- d) L'aportació econòmica de Catalunya a l'Estat es fixa a través de la Quota de Contribució regulada en el present Estatut.
- e) La Generalitat de Catalunya gaudeix del mateix tractament fiscal que la llei estableixi per a l'Estat.

ARTICLE 3. LA QUOTA DE CONTRIBUCIÓ

1. Catalunya aporta anualment a l'Estat una quota global de contribució integrada per la suma de les quantitats que, d'acord amb el que es decideixi en el marc de la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals, cobreixin:

- a) La part proporcional de les càrregues reals de l'Estat que corresponguin a la provisió de serveis o a l'exercici de competències no assumides de manera efectiva per la Generalitat de Catalunya.

Com a norma general, el càlcul de la proporcionalitat es realitza atenent a criteris de població.

- b) La quantitat que es determini per tal de donar un adequat compliment al principi de solidaritat interterritorial previst a la Constitució.

Aquesta quantitat es justifica només en la mesura que la renda per càpita a Catalunya sigui superior a la de la resta de l'Estat. En conseqüència, la seva determinació s'haurà de fer en funció de l'evolució de les dues rendes per càpita comparades.

2. La quota global de contribució inicial, acordada per la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals, s'aprovarà per llei paccionada. Igualment s'aprovarà per llei, cada cinc anys i previ acord de la Comissió mixta, la metodologia de determinació de les successives quotes de contribució, els criteris d'actualització periòdics i la quota del primer any del quinquenni, d'acord amb els principis generals recollits en aquest Estatut i en la llei paccionada que desenvolupi el sistema d'Acord Econòmic.

3. La part de la Quota de Contribució vinculada a donar compliment al principi de solidaritat interterritorial no pot ser superior, en cap cas, a una quantitat equivalent al -% del producte interior brut de Catalunya.

CAPÍTOL SEGON. L'ADMINISTRACIÓ TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

ARTICLE 1. L'AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

1. La gestió, la liquidació, la recaptació i la inspecció de tots els tributs meritats a Catalunya correspon a l'Agència Tributària de Catalunya, sens perjudici de les competències que en aquesta matèria s'atribueixin als ens locals.

2. L'Agència es crearà per llei del Parlament de Catalunya i disposarà de plena capacitat i atribucions per a l'organització i l'exercici de les funcions esmentades en l'apartat anterior, sens perjudici de la col·laboració que pugui acordar amb l'Administració tributària de l'Estat.

3. L'Agència Tributària de Catalunya pot exercir per delegació dels municipis les funcions de gestió tributària atribuïdes als ens locals.

ARTICLE 2. ÒRGANS ECONOMICoadministratius

La Generalitat de Catalunya assumeix, mitjançant els seus propis òrgans economicoadministratius, la revisió en via administrativa de les reclamacions que els contribuents puguin interposar contra els actes de gestió tributària dictats per l'administració tributària de Catalunya.

CAPÍTOL TERCER. COMISSIÓ MIXTA D'ASSUMPTES ECONÒMICS I FISCALS

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

Correspon a una Comissió Mixta integrada, en igual nombre, per representants de la Generalitat i de l'Administració General de l'Estat:

- L'establiment dels mecanismes de compensació dels efectes negatius que sobre la Hisenda de la Generalitat poden suposar les actuacions de l'Estat o de la Unió Europea, en tant que legisladors en matèria tributària, o l'adopció de mesures d'interès general que puguin fer recaure sobre Catalunya obligacions no previstes en el moment d'aprovar el Règim d'Acord Econòmic.
- La determinació de la metodologia per fixar la Quota de Contribució així com la seva quantificació inicial. En aquest sentit, promourà l'elaboració de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat.
- La resolució de les discrepàncies que, en matèria d'interpretació de les normes tributàries, resultessin de l'aplicació del règim d'Acord Econòmic.
- Proposar les modificacions del Règim d'Acord Econòmic.
- La determinació del percentatge de participació de Catalunya en la distribució dels fons estructurals europeus i de la resta de recursos provinents de la Unió Europea.
- Qualsevol altra que li atribueixi la seva llei de creació.

CAPÍTOL QUART. HISENDA, PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT, ENDEUTAMENT

ARTICLE 1. LA HISENDA DE LA GENERALITAT

La Hisenda de la Generalitat de Catalunya es constitueix amb:

- Els rendiments procedents del seu propi règim tributari.
- Els ingressos procedents del Fons de Compensació Interterritorial i d'altres assignacions previstes a la Constitució, si s'escau.
- Altres transferències i assignacions amb càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat.
- Els rendiments del patrimoni de la Generalitat.
- Els ingressos de dret privat.
- El producte d'emissió de deute i de les operacions de crèdit.
- Els ingressos procedents de multes i sancions en l'àmbit de les seves competències.
- Els recursos procedents de la Unió Europea i de programes comunitaris.
- Qualsevol altre recurs que pugui establir-se en virtut del que es disposa en aquest Estatut i en la Constitució.

ARTICLE 2. ELS PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT

1. Correspon al Consell Executiu l'elaboració i aplicació del pressupost de la Generalitat, i al Parlament el seu examen, esmena, aprovació i control.

2. El pressupost de la Generalitat de Catalunya té caràcter anual i inclou la totalitat de les despeses i les previsions d'ingressos de la Generalitat i dels organismes, institucions i empreses que en depenguin.

També s'hi consigna l'import dels beneficis fiscals que afectin els tributs recaptats a Catalunya.

3. Si la Llei de pressupostos no està aprovada abans del primer dia de l'exercici econòmic corresponent, els pressupostos de l'exercici anterior restaran prorrogats automàticament fins que s'aprovin els nous.

4. La Llei de pressupostos no pot crear tributs. Podrà modificar-los si una llei tributària substantiva ho va preveure.

5. La col·laboració i coordinació de la política pressupostària de Catalunya amb la de l'estat, a l'efecte de garantir l'estabilitat econòmica i pressupostària, es duu a terme de manera bilateral i els conflictes i discrepàncies que es puguin plantejar seran resolts per la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals.

ARTICLE 3. L'ENDEUTAMENT

1. La Generalitat pot emetre deute públic i contraure crèdit amb l'autorització prèvia d'una llei del Parlament.

2. La Generalitat té plena autonomia per a l'adopció de les decisions a què es refereix l'apartat anterior respectant, en el seu cas, els mateixos límits materials establerts per a l'estat en aquest àmbit.

3. Els títols emesos per la Generalitat tenen la condició de fons públics a tots els efectes i gaudeixen dels mateixos beneficis i condicions que el deute públic de l'estat.

ARTICLE 4. TRACTAMENT FISCAL DE LA GENERALITAT

La Generalitat de Catalunya i els seus organismes, institucions, ens i empreses gaudeixen del mateix tractament fiscal que la llei estableix per a l'estat.

ARTICLE 5. EL CADASTRE

Correspon a la Generalitat la formació, conservació, renovació i revisió del cadastre immobiliari a Catalunya, així com la direcció de les tasques de gestió cadastral que li son atribuïdes.

CAPÍTOL CINQUÈ. EL PATRIMONI DE LA GENERALITAT

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

1. El patrimoni de la Generalitat està integrat per:

a. Els béns de domini públic i patrimonials que integren el patrimoni de la Generalitat en el moment d'aprovar-se l'Estatut

b. Els béns de domini públic i patrimonials que li siguin traspassats per l'Estat com a conseqüència de les competències assumides en virtut del present Estatut i d'altres normes complementàries

c. Els béns que la Generalitat adquireixi per qualsevol títol jurídic vàlid

2. La Generalitat té competència exclusiva per a establir el règim jurídic del seu patrimoni i per a realitzar totes les actuacions d'administració, conservació i defensa.

CAPÍTOL SISÈ. FINANÇAMENT LOCAL

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

1. La Generalitat té competència exclusiva en matèria de finançament local. Aquesta competència inclou, en tot cas, la regulació dels tributs locals i dels criteris de distribució de les participacions a càrrec del pressupost de la Generalitat.

2. La Generalitat garanteix la suficiència financera dels municipis i de les altres entitats locals de Catalunya.

3. Els municipis i les altres entitats locals de Catalunya disposen d'autonomia financera i de capacitat tributària pròpia en els termes establerts per la Carta europea de l'autonomia local, per la llei que desenvolupa el règim d'Acord Econòmic i les lleis del Parlament de Catalunya.

4. Els ingressos dels municipis i de les altres entitats locals consistents en participacions en el ingressos de la Generalitat han de tenir caràcter incondicionat, llevat dels casos excepcionals que determini una llei.

5. Correspon a la Generalitat de Catalunya la tutela financera sobre els ens locals, tot respectant l'autonomia que els reconeix la Constitució i el present Estatut d'Autonomia.

6. És competència dels municipis i, en el seu cas, de les altres entitats locals, la gestió, la liquidació, la recaptació i la inspecció dels tributs la competència dels quals tinguin atribuïts, sens perjudici de la seva delegació en l'Agència Tributària de Catalunya d'acord amb el que preveu aquest Estatut.

7. El municipi de Barcelona ha de tenir un règim econòmic i fiscal especial establert per llei del Parlament.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

PRIMERA

Un cop aprovat i publicat el present Estatut, s'estableix un període màxim de tres mesos per a que es constitueixi i es reuneixi la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals.

SEGONA

La determinació de la Quota de Contribució inicial s'haurà de produir en un termini no superior als sis mesos després de l'entrada en vigor del present Estatut.

UNA PROPOSTA CONSTITUCIONAL

ACORD ECONÒMIC:

EL MODEL DE FINANÇAMENT PER AL NOU ESTATUT DE CATALUNYA

1. EL MODEL DE FINANÇAMENT QUE PROPOSA EL GRUP PARLAMENTARI DE CONVERGÈNCIA I UNIÓ: CARACTERÍSTIQUES BÀSIQUES QUE EL DEFINEIXEN

1.1 El document parlamentari *Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Treball de la Ponència redactora. Primera lectura (maig 2005)* reproduïx els tres documents presentats a la Ponència en matèria de finançament que corresponen, respectivament i per aquest ordre, al Grup Parlamentari de CIU, al tripartit i al Grup Parlamentari del PP.

1.2 Pel que fa al document presentat pel Grup Parlamentari de CIU cal destacar, em primer lloc, la voluntat de definir de forma completa a l'Estatut el futur model de finançament de la Generalitat, voluntat que es fa essencialment palesa en el grau de detall i precisió de la regulació, en el caràcter bilateral del propi model i en la clàusula de tancament que suposa la incorporació a l'Estatut del principi segons el qual l'exercici de les competències fiscals i financeres reconegudes estatutàriament «no pot ser limitat per cap llei o norma de l'Estat». Cal destacar des d'ara que aquest principi contrasta amb la declaració que conté l'Estatut vigent (disposició addicional setena) segons el qual «l'exercici de les competències reconegudes per aquest Estatut a la Generalitat s'ajustarà a allò que estableixi la Llei orgànica a la qual es refereix l'apartat 3 de l'article 157 de la Constitució».

Com és conegut, això ha comportat que el règim de finançament de la Generalitat hagi quedat integrat dins l'anomenat «règim comú», supeditat per tant a les determinacions de la Llei orgànica de finançament de les

comunitats autònomes (LOFCA). Com veurem tot seguit, la proposta de CIU té com a objectiu modificar aquesta situació mitjançant la definició d'un model propi dissenyat per l'Estatut i inspirat en el caràcter bilateral de la relació entre la Generalitat i l'Estat que deriva del pacte per l'autogovern que incorpora el mateix Estatut.

1.3 Les característiques més rellevants del model proposat poden sintetitzar-se en els principis següents:

a) La fonamentació de les relacions fiscals i financeres entre la Generalitat i l'Estat sobre un *sistema d'acord econòmic* que es desenvolupa de manera bilateral mitjançant una llei paccionada.

b) El reconeixement de la capacitat que té la Generalitat per *establir el seu propi règim tributari i fiscal* dins el marc de l'Estatut i de la llei que aprova l'acord econòmic, respectant en tot cas el principi de solidaritat fixat per la Constitució, l'estructura impositiva general de l'Estat i les normes de coordinació i harmonització fiscal previstes en l'Estatut.

c) L'atribució a la Generalitat de la *gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els tributs* dins el territori de Catalunya, sens perjudici de les competències que en aquesta matèria corresponen als ens locals. Aquesta previsió comporta la creació de l'*Agència Tributària de Catalunya* com a òrgan encarregat de l'exercici de les funcions pròpies de la gestió tributària.

d) L'establiment d'una *quota de contribució* en funció de la qual Catalunya aporta anualment a l'Estat una quantitat que correspon a la part proporcional de les càrregues reals de l'Estat per raó de la prestació de serveis o l'exercici de competències no assumides per la Generalitat i a l'import que es determini per tal de donar compliment al principi de solidaritat interterritorial que estableix la Constitució.

e) La creació d'un *òrgan bilateral (Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals)*, com a òrgan de proposta i resolució en l'aplicació del règim de finançament, especialment en allò que fa referència al contingut de l'acord econòmic i a la determinació de la metodologia per fixar la quota de contribució que Catalunya ha de fer a l'Estat.

La consideració conjunta de tots aquests principis confirma l'apreciació feta anteriorment en el sentit que la proposta presentada pel Grup Parlamentari de CIU té com a objectiu establir un model de finançament *definit i tancat* en el mateix Estatut. Aquest grau de definició s'aconsegueix per via directa a través de les determinacions estatutàries o per via indirecta o complementària mitjançant la remissió a lleis paccionades entre l'Estat i la Generalitat (les que aproven l'acord econòmic i fixen la quota de contribució) i el «*blindatge*» que significa la prohibició que cap altra llei de l'Estat pugui condicionar o limitar les competències fiscals i financeres reconegudes per l'Estatut.

1.4 A tall comparatiu, el model que resulta de la proposta del Grup Parlamentari de CIU té una gran similitud amb els sistemes especials de finançament que configuren el règim de Concert i de Conveni Econòmic

aplicables, respectivament, al País Basc i a la Comunitat Foral de Navarra. Com és conegut, aquests règims resten separats del model LOFCA (règim comú) i es fonamenten en el caràcter pactat de les relacions fiscals i financeres i en la recaptació pròpia dels tributs. Tot i així cal destacar la diferència important que es produeix entorn del component «solidaritat» de la quota de contribució que recull la proposta del Grup Parlamentari de CIU que, com a tal, no és contemplada en les formes contributives que estableixen l'Estatut basc i la Llei de reintegració i millora del fur de Navarra (LORAFNA).

En relació amb aquests règims especials, cal destacar la seva autonomia respecte del sistema LOFCA, que queda clarament reconeguda en les disposicions addicionals primera i segona d'aquesta llei, segons les quals el País Basc i Navarra es regeixen únicament pel seu propi règim de Concert i de Conveni Econòmic. I també convé recordar que la doctrina i el Tribunal Constitucional¹ han assumit plenament el component «paccionat» en el qual es basa el sistema d'acord econòmic entre l'Estat i el corresponent territori autònom, entenent que si bé la seva aprovació es formalitza en un acte legislatiu final de les Corts Generals, això no impedeix considerarlo en el fons com un *text pactat* en la mesura que el contingut i els límits de les potestats tributàries autònomes es fixen a partir d'una *negociació i un acord bilaterals*.

1.5 La separació del règim comú del model proposat pel Grup Parlamentari de CIU i la seva similitud amb el règim de concert i Conveni Econòmic aplicable al País Basc i Navarra podria suscitar dubtes sobre la seva viabilitat constitucional, especialment quan s'han formulat opinions jurídiques que situen necessàriament els règims fiscals especials dins el concepte de «*foralitat*» que empara la disposició addicional primera de la Constitució.

En aquest sentit s'assenyala que sense la cobertura d'aquesta disposició i, per tant, només en fonament en el reconeixement d'uns «*drets històrics*» territorials, és possible establir un règim de finançament *estatutari especial* que no pugui ser considerat com un privilegi econòmic prohibit expressament per l'article 138.2 CE.

Tanmateix, com a continuació veurem, existeixen arguments prou sòlids i concloents com per contrarestar aquesta hipòtesi i, en darrera instància, també plantejar la possibilitat que Catalunya pugui veure reconeguts i actualitzats en el nou Estatut els drets històrics que li són inherents per raó de les seves característiques nacionals.

2. FLEXIBILITAT I OBERTURA DEL MODEL CONSTITUCIONAL D'AUTONOMIA TERRITORIAL

2.1 Si hi ha un element que caracteritza i diferencia el model constitucional d'autonomia territorial respecte d'altres models federals o regionals comparats, és el grau d'obertura –i en gran part d'indeterminació– que presenta el marc constitucional a l'hora de definir i concretar els seus trets. Només cal pensar en aquest

1. STC 76/1988 en relació amb el Concert basc i 179/1989 en relació amb el Conveni Econòmic navarrès, entre altres sentències.

sentit en la importància que té el principi dispositiu per a la creació de les comunitats autònomes i la remissió que la Constitució fa a una norma singular i particular, l'Estatut d'autonomia de cada territori, per determinar el seu autogovern. Aquest fet atorga a la norma estatutària un valor especialment rellevant en tant que compleix una funció de complement de la pròpia Constitució, amb capacitat, per tant, de *precisar i concretar* les mateixes previsions constitucionals.

No cal dir que aquesta funció de complement constitucional és especialment rellevant en aquells casos en què les determinacions constitucionals són escasses i genèriques, supòsit en el qual l'Estatut gaudeix d'un marge de maniobra especialment important. En relació amb aquesta forma de configuració del «model» territorial a la Constitució resulta prou expressiu el comentari doctrinal següent²:

«Alguns autors han sostingut que la Constitució estableix un model *flexible i obert*, mentre d'altres han defensat que conté un model *indefinit*, i encara n'hi ha que es tracta d'un model *inacabat*. En realitat la Constitució no conté cap model determinat: l'anomenat "model autonòmic", com es veurà, ha estat una "concreció" de les disposicions constitucionals, però amb el mateix text constitucional n'hi haguessin pogut haver d'altres (...). En aquest sentit, s'ha dit que la Constitució espanyola "desconstitucionalitza" la forma d'Estat, ja que en remet la determinació final a altres decisions i normes posteriors, dilatant d'aquesta manera el període *constituent* (...).

Aquest desenvolupament s'ha dut a terme, en primer lloc, per mitjà dels *estatuts d'autonomia* i de la legislació estatal, que conjuntament amb la Constitució, formen l'anomenat bloc de la constitucionalitat».

2.2 Les consideracions que s'acaben de fer no tenen un interès merament acadèmic. D'elles se'n dedueixen conclusions importants d'ordre pràctic com són la flexibilitat que presenta el nostre marc constitucional en comparació amb la rigidesa d'altres i la necessitat de considerar constitucionalment legítimes i vàlides *diverses opcions polítiques i jurídiques* en relació amb l'autogovern territorial, que es poden concretar en el corresponent Estatut. Aquest és el significat de la idea de «desconstitucionalització» de l'autonomia territorial que ha utilitzat algun autor destacat³ i que evidencia, en darrer terme, l'existència d'un marge de maniobra notable del qual disposen els estatuts per *definir* el model autonòmic *dins el marc de la Constitució*.

3. ESPECIAL RELLEVÀNCIA DE L'OBERTURA CONSTITUCIONAL EN L'ÀMBIT DEL FINANÇAMENT AUTONÒMIC

3.1 En el cas del finançament autonòmic el grau de flexibilitat i obertura del marc constitucional és especialment notable degut a la forma com la Constitució regula aquesta matèria. Aquest tret ha estat destacat per la doctrina de forma molt clara i contundent:

2. Enric Fossas en l'obra col·lectiva *Dret públic de Catalunya*, coordinada per Mercè Barceló i Joan Vintró (Barcelona, 2003, pàg. 74-75).

3. Cruz Villalón en *La estructura del Estado o la curiosidad del jurista persa*. Revista de la Facultad de Derecho de la Universidad Complutense, núm. 4, 1981. Cruz Villalón ha estat president del Tribunal Constitucional.

«La regulació constitucional de les hisendes autonòmiques implica una substancial *devolució* de la regulació al legislador estatal. Aquesta opció té l'inconvenient d'una garantia menys automàtica o immediata d'aquesta vessant de l'autonomia de les comunitats, la qual s'haurà de construir amb la tasca sempre més complexa del marc definit essencialment en l'àmbit principal. Ara bé, també comporta un *amplíssim marge* per als canvis legislatius, *sense necessitat ni d'alterar el text constitucional* ni, fins i tot, d'iniciar la tasca, a vegades feixuga, de reinterpretar-lo».⁴

«L'Estat autonòmic *no implica necessàriament un model homogeni* del conjunt de les comunitats autònomes, ni pel que fa al nivell competencial *ni tampoc pel que fa als mecanismes del finançament* (...). El sistema de finançament s'ha construït a partir de dos models diferents. Un és l'adoptat per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el qual es basa posteriorment la LOFCA per definir el finançament de "règim comú" (...) l'altre, adoptat per les comunitats autònomes del País Basc i de Navarra, anomenat «sistema de concert econòmic», és un sistema establert al voltant dels ingressos tributaris generats en el territori de la comunitat».⁵

A aquestes conclusions s'arriba necessàriament per l'absència a la Constitució d'un model o d'uns models de finançament definits. Com ha posat en relleu l'Institut d'Estudis Autonòmics⁶ la Constitució només estableix uns principis sobre finançament autonòmic (essencialment a l'article 156) «*que poden tenir molt diverses aplicacions*», sense preveure tampoc la forma precisa de com s'han d'articular aquests principis.

Aquests principis són els d'autonomia financera, el de coordinació entre la hisenda autonòmica i l'estatal i el de solidaritat. Només en el cas del principi de solidaritat la Constitució es remet a uns instruments d'aplicació (els previstos a l'article 158), però sense precisar-se tampoc cap criteri o directriu explícita de configuració. A banda d'això, l'altre precepte constitucional rellevant és l'article 157 on s'enumeren els recursos econòmics que poden integrar la hisenda autonòmica i la seva forma de gestió. Però de nou aquí, tampoc no hi ha a la Constitució cap criteri o indicació de com es poden atribuir i articular aquests recursos, ni cap limitació en relació amb la importància o proporció que poden tenir dins el sistema general de finançament.

Des del punt de vista definitori, cal destacar que la referència a tributs «cedits» per l'Estat i a tributs «propis», sense cap altra precisió, deixa obertes moltes possibilitats, entre les quals no es pot excloure la configuració d'un règim tributari que consideri com a «propis» tots els tributs meritats a Catalunya, d'acord amb el règim d'acord econòmic que proposa el text del Grup Parlamentari de CIU. Règim que permet, alhora, l'existència d'una administració tributària també pròpia en coherència amb aquest model possible d'acord amb la Constitució.

4. Enric Argullol. *Les bases constitucionals i estatutàries de les comunitats autònomes*. IEA, 2001.

5. Pere Sol. En l'obra col·lectiva *Dret públic de Catalunya* coordinada per Mercè Barceló i Joan Vintró. Barcelona, 2003, pàg. 325-326.

6. *Informe sobre la Reforma de l'Estatut*. Barcelona, 2003. Obra col·lectiva elaborada per Enoch Albertí, Enric Argullol, Joaquim Ferrer i Carles Viver, i coordinada per Antoni Bayona.

3.2 El decantament d'aquest principi s'ha produït a partir dels estatuts d'autonomia amb la dualitat de models que abans hem comentat (règim comú i sistema de concert econòmic). Però aquest fet no predeterminaria un resultat constitucional inamovible *si el règim estatutari és objecte de modificació*, ja que el que compta és l'encaix constitucional en el qual hem vist que són possibles diverses opcions. Aquesta situació l'expressa molt bé Enric Argullol⁷ quan diu:

«Cal assenyalar que amb els estatuts d'autonomia s'inicia explícitament la separació entre les hisendes de les comunitats autònomes anomenades de règim comú i les de règim foral, divisió que també recullen les disposicions addicionals primera i segona de la Llei orgànica 8/1980 (LOFCA). En principi, la regulació aplicable a Catalunya és, com és conegut, la pròpia de les comunitats de règim comú. Ara bé, *d'això no s'ha de derivar que l'ordenació concreta vigent –que de fet ha variat qualitativament durant els darrers anys– sigui l'única opció possible*».

Com veurem tot seguit, aquest marge de maniobra cara al futur ha estat objecte d'estudi i consideració des de la perspectiva específica de la reforma de l'Estatut.

4. EL MARGE DE MANIOBRA PER DEFINIR EL MODEL DE FINANÇAMENT EN UN NOU ESTATUT

4.1 Ell que s'ha exposat en els apartats anteriors permet atribuir als estatuts un paper essencial en la determinació final del finançament de la Generalitat. Aquest marge és possible per la concurrència dels elements següents:

- En primer lloc, per l'absència d'un model constitucional definit i les possibilitats que deixa obertes el mateix text constitucional.
- En segon lloc, pel protagonisme que té l'Estatut com a norma cridada a desenvolupar i concretar el marc constitucional.
- I en tercer lloc, per la possibilitat d'esgotar aquest protagonisme estatutari fins al punt de tancar el model i «blindar-lo» front a altres intervencions legislatives estatals, seguint l'exemple de l'Estatut base i de la LORAFNA.

4.2 Sobre la base d'aquests principis, l'Informe sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia elaborat per l'IEA⁸ justifica la possibilitat d'un canvi substancial en el tractament estatutari de la hisenda de la Generalitat que passi de l'enunciat de les fonts d'ingressos i de la seva ulterior concreció en el marc del sistema previst a la LOFCA (al qual remet expressament la disposició addicional setena del vigent Estatut) «a una determinació directa en l'Estatut». En aquesta línia, l'IEA enumera diverses opcions a considerar⁹:

«L'Estatut podria preveure fórmules que combinessin, en major o menor intensitat, la cessió d'impostos estatals, les participacions i els tributs propis. Però tampoc no hi hauria impediment perquè articulés un model

basat en una cessió àmplia dels impostos estatals amb reconeixement de capacitat normativa, que podria anar acompanyada de la gestió tributària per part de la Generalitat i de l'establiment d'una fórmula de retorn a l'Estat en concepte de solidaritat interterritorial i de compensació pels serveis que aquell encara pugui prestar en el territori de Catalunya. Un model com aquest, el resultat del qual hauria de garantir la suficiència financera per al ple exercici de l'autogovern, podria tenir característiques similars al concert econòmic segons la fórmula que s'establís per determinar l'aportació de Catalunya a l'Estat. D'altra banda, també podria servir per orientar des del marc estatutari una especificitat i transparència en l'aplicació del principi de solidaritat».

4.3 Certament, entre aquestes opcions no s'esmenta expressament el règim d'acord econòmic com a fórmula concreta que articula el document del Grup Parlamentari de CIU. Però d'aquesta cita queda clar que els supòsits esmentats ho són a títol d'exemple i que l'IEA atorga a l'Estatut un potencial que podria arribar a incloure aquella fórmula quan al mateix Informe s'assenyala que¹⁰:

«Tot això permet atribuir als estatuts una funció molt destacada en la determinació final del finançament autònom –la qual cosa no s'ha produït fins ara, a excepció del País Basc i Navarra–, que pot donar lloc a règims no necessàriament uniformes o idèntics, com posa en relleu la mateixa praxi aplicativa. Certament, la mateixa Constitució (article 138.2) prohibeix que les diferències entre estatuts originin privilegis econòmics o socials, però també ho és que això s'ha de valorar dins un context en què la mateixa Constitució deixa obertes alternatives diverses i que no es pot assimilar la prohibició de privilegis amb l'exigència d'igualtat absoluta. La invocació dels drets històrics de Catalunya en aquest àmbit, d'acord amb el que s'ha exposat en l'apartat II.7 d'aquest document, podria ser un element a considerar en darrer terme per justificar l'establiment d'un règim singular sobre el finançament».

La hipòtesi del règim d'acord econòmic (assimilable al règim de concert econòmic) també s'inclou, doncs, dins les opcions possibles, amb l'únic matís de dubte que introdueix la referència als drets històrics de Catalunya com a garantia màxima d'aquesta opció. Tornarem sobre aquesta qüestió més endavant.

5. EL PAPER DE LA LOFCA EN EL CONTEXT DEL NOU ESTATUT

5.1 L'article 157.3 de la Constitució estableix que l'exercici de les competències financeres relatives als recursos de les comunitats autònomes, les normes per resoldre els conflictes que poguessin sorgir i les possibles formes de col·laboració financera entre les comunitats autònomes i l'Estat «poden ser regulades per mitjà d'una llei orgànica».

Aquesta remissió constitucional a la llei orgànica (LOFCA en aquest cas) introdueix un element de complexitat en la relació entre la Constitució i l'Estatut, que podria tenir incidència sobre l'àmbit d'actuació d'aquest últim. La qüestió clau a resoldre és si el con-

7. Vegeu nota 4.

8. Vegeu nota 6.

9. Informe sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia. Pàg. 174.

10. Informe sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia. Pàg. 172.

tingut estatutari en matèria de finançament pot quedar condicionat i, en cas afirmatiu, fins a quin punt, per mitjà d'una intervenció normativa unilateral de l'Estat com és la LOFCA.

Hi ha autors que sostenen la primacia de la LOFCA sobre els estatuts com a conseqüència de la remissió que a favor d'ella fa l'article 157.3 de la Constitució. Aquesta prelación no es justificaria en una qüestió de rang normatiu (difícil de justificar front a un Estatut), sinó per la funció constitucional més específica que s'assigna a la LOFCA.

Tanmateix, aquesta tesi pot ser contrarestada per dues raons essencials: en primer lloc, perquè la Constitució no estableix una funció constitucional única i exclusiva a favor de la LOFCA per a la regulació del sistema de finançament. El finançament és també matèria estatutària tal i com ho palesa el tractament fet fins ara i la connexió d'aquesta matèria amb el contingut mínim dels estatuts que determina l'article 147.2 de la Constitució. La lletra d) d'aquest precepte considera com a matèria estatutària la determinació de les competències assumides dins el marc establert per la Constitució i les «bases per al traspàs dels serveis» que corresponguin. Tot i que aquesta expressió s'ha lligat normalment als mitjans materials i personals dels traspàsos, no es pot oblidar que els recursos econòmics són, en definitiva, mitjans instrumentals per a l'exercici de les competències, amb la qual cosa també seria possible situar-los dins d'aquesta referència constitucional.

En segon lloc, és important considerar com la pròpia LOFCA afronta la relació entre ella i els estatuts. Com hem vist anteriorment, les disposicions addicionals primera i segona autoexclouen la seva aplicació en el cas del Concert basc i del Conveni Econòmic navarrès, amb la qual cosa queda clara la primacia absoluta del règim establert per via estatutària. D'altra banda, cal recordar que la disposició final de la llei estableix el principi segons el qual les seves previsions «han d'interpretar-se harmònicament amb les normes contingudes en els respectius estatuts». Aquestes disposicions relativitzen, doncs, la tesi de la primacia o prevalença de la LOFCA sobre els estatuts i posen en relleu que el seu règim de relació és més complex com ha tingut ocasió de destacar el Tribunal Constitucional¹¹ assenyalant al respecte l'especial «rigidesa» que també pot donar l'Estatut a la regulació d'aspectes relacionats amb el finançament, com és la cessió de tributs «directamente por disposición estatutaria»¹²

5.2 Aquestes consideracions permeten afirmar el paper predominant dels estatuts en la regulació del finançament, de forma que si aquests regulen de forma completa i acabada el model, la LOFCA no pot desplegar efectes que limitin o condicionin el model estatutari. A aquesta conclusió arriba també l'Informe sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia de l'IEA quan analitza la relació entre l'Estatut i la LOFCA en els termes següents¹³:

11. Sentències 58/1982, de 27 de juliol, i 85/1984, de 26 de juliol.

12. Sentència 181/1988, de 13 d'octubre.

13. Informe sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia. Pàg. 172-173.

«No es pot desconèixer la importància que ha tingut la LOFCA en la definició del règim de finançament i l'ancoratge constitucional perquè això hagi estat possible. Ara bé, tampoc no es pot oblidar que aquest protagonisme ha estat més gran que el que permet deduir la Constitució, amb una expansió de continguts que va més enllà de les previsions estrictes de la Constitució, i també ha estat possible en gran mesura degut a que els estatuts d'autonomia no han perfilat gaire el règim de finançament. Quan això ha succeït, la LOFCA s'ha considerat inaplicable (disposicions addicionals primera i segona en relació amb el País Basc i Navarra).

Sobre aquesta qüestió també cal tenir present que la Constitució no estableix estrictament una reserva material de llei orgànica per completar la Constitució, que impedeixi als estatuts entrar en aquest terreny. L'enunciat constitucional és més flexible en la mesura que l'existència d'aquella llei és potestativa i que el seu possible abast no és el de definir el règim de finançament pròpiament dit, sinó regular l'exercici de les competències financeres relatives als recursos que integren l'hisenda autònoma.

Aquest perfil específic que presenta la remissió de la LOFCA permet fer una lectura constitucional en el sentit que els estatuts poden ser els protagonistes de la determinació de la hisenda autònoma, amb plena capacitat per definir els seus elements. Serà a partir d'aquí quan podrà entrar en joc la Llei orgànica a la qual es refereix l'article 157.3 CE, però només en el grau d'intensitat que li permet el marc estatutari en el benentès que la Llei orgànica no pot desvirtuar les previsions que hagin quedat establertes de forma explícita i precisa a l'Estatut».

D'aquesta lectura en resulta inequívoca la preeminència dels estatuts sobre la LOFCA i la qüestió resta centrada, essencialment, en la capacitat que tingui l'Estatut per definir i, alhora, tancar el model, ja que això esdevé decisiu per impedir que la LOFCA pugui «arrossegar» aspectes de la regulació no determinats plenament per via estatutària cap el model comú. Recordarem que això ha estat així fins ara per les característiques de l'actual Estatut i especialment perquè és ell mateix el que dona peu a la intervenció del règim LOFCA d'acord amb la seva disposició addicional setena. Però si l'Estatut regula de forma concreta i precisa el finançament, aquesta remissió no sols esdevé innecessària, sinó que també es podria establir en sentit invers o bé, com diu també l'IEA en l'Informe esmentat, «sempre es podria adoptar, com a mesura addicional a la reforma de l'Estatut, l'establiment a la LOFCA d'una excepció per a Catalunya semblant a la que ja fa respecte del País basc i de Navarra».

6. LA POSSIBILITAT D'EMPARAR EL RÈGIM ESPECIAL DE FINANÇAMENT DE LA PROPOSTA DE CIU EN LA DISPOSICIÓN ADICIONAL PRIMERA DE LA CONSTITUCIÓN

6.1. Abans hem fet referència a algunes tesis doctrinals segons les quals el reconeixement d'un règim de finançament especial, és a dir, no reconduïble al règim comú, no es podria donar fora de l'empara de la disposició addicional primera de la Constitució sota la qual cal considerar, per tant, els règims de Concert i de Con-

veni Econòmic del País Basc i de Navarra, respectivament. Sense aquesta cobertura constitucional es podria entendre, seguint aquesta doctrina, que el règim constitucional constitueix un privilegi econòmic dels prohibits per l'article 138.2 de la Constitució.

Aquesta doctrina no té en compte, però, els elements que abans hem exposat sobre la capacitat de regulació estatutària en l'àmbit del finançament i que avalen els treballs de l'IEA. D'altra banda, és evident que l'article 138.2 de la Constitució no es pot interpretar en un sentit literal i estricte. Quan aquest precepte diu que «les diferències entre els estatuts de les diverses comunitats autònomes no poden implicar en cap cas privilegis econòmics o socials», no es pot situar fora del context que suposa un règim constitucional basat en el principi dispositiu i en uns principis que permeten l'asimetria i la diferència entre comunitats autònomes.

La «desconstitucionalització» del model territorial a la qual abans fèiem referència i la remissió de la definició del contingut de l'autogovern als estatuts particulars porta inexorablement cap a un escenari en el qual la «diferència» no és un valor a excloure, sinó que troba encaix dins els principis constitucionals.

6.2 Tanmateix, és innegable que aquest *principi de diferenciació* podria trobar un reforç en la disposició addicional primera de la Constitució que garanteix els *drets històrics* dels territoris forals i permet la seva actualització per mitjà dels estatuts d'autonomia. I també resulta innegable que la cobertura d'aquesta disposició addicional pot ser rellevant als efectes que aquí estem considerant, sobretot quan els dos règims econòmics especials corresponen a comunitats a les quals s'ha aplicat aquella disposició per raó de la seva naturalesa «foral». Resulta important, per tant, veure si el nou Estatut de Catalunya podria emparar-se en la disposició addicional primera de la Constitució pe tal d'esvair qualsevol dubte en relació amb una proposta de finançament com la que conté el document del Grup Parlamentari de CIU.

6.3 La disposició addicional primera de la Constitució no determina el seu àmbit subjectiu d'aplicació, la qual cosa permet considerar que són territoris forals tots aquells que *tenen o han tingut furs*, com és el cas d'aquells que varen veure abolits els seus furs pels Decrets de Nova Planta. Des d'aquesta perspectiva historicista, Catalunya podria ser considerada, doncs, com a subjecte titular de drets històrics, actualitzables per via estatutària.

Des d'una perspectiva més actual, la doctrina destaca que la finalitat bàsica o raó d'ésser de la disposició addicional primera de la Constitució és la de donar expressió als «fets diferencials d'origen històric», la qual cosa porta a la seva extensió potencial a tots aquells territoris que en el passat han disposat de sistemes jurídicopúblics propis.

En aplicació d'aquest dos criteris, Catalunya podria ser titular de drets històrics i si no ha estat així fins al moment present és perquè el vigent Estatut *no ho ha recollit*.

6.4 És important destacar en aquest sentit que la jurisprudència constitucional no exclou aquesta possibilitat,

malgrat que fins ara només ha considerat l'aplicació dels drets històrics al País Basc i a Navarra. Però com explica Joaquim Ferret en un treball especialment dedicat a aquest tema¹⁴ això és degut a que fins ara el Tribunal no ha hagut de respondre directament si hi ha altres territoris històrics fora del País Basc i de Navarra. Les sentències que tracten dels drets històrics només es refereixen a ells perquè són els únics que s'han actualitzat. També cal ressaltar que el Tribunal ha relativitzat la identitat de la foralitat i la seva pervivència en el temps amb declaracions com la següent¹⁵:

«(...) las peculiaridades forales (del régimen público) de las provincias vascongadas han atravesado fases históricas muy distintas, como son la correspondiente al Antiguo Régimen (hasta 1812), la anterior a la Ley de 1839 (bajo la vigencia de las Constituciones de 1812 y 1837), la posterior a esta Ley hasta la Ley de 1876, y, tras ésta, una etapa de conciertos económicos, bajo las Constituciones de 1876 y 1931, prolongada en el caso de Álava, hasta la entrada en vigor de la Ley aprobatoria del Concierto Económico de 13 de mayo de 1981. Se trata, por tanto, por un lado, de regímenes forales de variable contenido sin que sean, como es lógico, comparables las peculiaridades existentes bajo la Monarquía del Antiguo Régimen (pase foral, régimen aduanero, exención de quintas, organización judicial propia) con las que se conservaron en el régimen constitucional, ni tampoco sean, ni mucho menos, homogéneas las características del régimen foral de cada provincia durante la vigencia de las diversas Constituciones de 1812 a nuestros días (...).»

D'altra banda, com oportunament exposa l'autor citat en el mateix treball:

«(...) la mateixa Constitució reconeix, a la disposició transitòria segona, el fet autonòmic català, basc i gallec durant la Segona República, cosa que constitueix un fet històric i, en certa manera, significa una continuïtat amb l'autogovern històric tradicional.

No es pot considerar, per tant, que el Tribunal Constitucional hagi delimitat la possibilitat de l'existència de territoris històrics al País Basc i a Navarra. Ni en aquest dos casos es dona una uniformitat que arribi als nostres dies, ni en d'altres deixen d'existir elements de foralitat que es manifesten en els segles XIX i XX. Cal no oblidar tampoc que la peculiaritat dels regnes de l'antiga Confederació Catalanoaragonesa tenen històricament una entitat superior a la de les peculiaritats d'altres territoris dins del regne de Castella.

El tribunal Constitucional s'ha limitat a tenir en compte els drets històrics operatius pràcticament, o sigui, els degudament actualitzats. Però no ha tancat de cap manera la porta a la possibilitat d'actualització d'altres drets històrics».

6.5 Per les raons acabades d'exposar no hi ha cap impediment constitucional perquè Catalunya vegi reconeguda la titularitat dels seus drets històrics si així ho estableix el nou Estatut. Cal destacar com a precedent

14. *Catalunya i els drets històrics*. IEA, Barcelona, 2001.

15. STC 76/1988.

important que aquest reconeixement estatutari ja s'ha fet fora de l'àmbit del País Basc i de Navarra, com ho posa en relleu la disposició addicional tercera de l'estatut d'Aragó:

«La aceptación del régimen de autonomía que se establece en el presente estatuto *no implica la renuncia del pueblo aragonés a los derechos que como tal le hubieran podido corresponder en virtud de su historia, los que podrán ser actualizados de acuerdo con lo que establece la Disposición adicional primera de la Constitución*».

En definitiva, en paraules conclusives de Joaquim Ferrer¹⁶:

«Catalunya reuneix les condicions de singularitat nascudes de la història i tradició d'autogovern. És, d'acord amb l'article 1 de l'Estatut d'autonomia, una nacionalitat. Ha vist reconeguda a la disposició transitòria segona de la Constitució una via especial a l'autonomia pel fet d'haver plebiscitat afirmativament un estatut d'autonomia durant la Segona República. *Si el seu Estatut d'autonomia recollís i actualitzés els drets històrics sense infringir els principis constitucionals, aquesta reforma seria plenament constitucional*».

Aquesta conclusió també és compartida per l'IEA¹⁷ en relació a l'aplicabilitat dels drets històrics a Catalunya i a la seva possible extensió a l'àmbit del finançament:

«L'aplicació dels drets històrics també podria tenir efectes en el pla institucional, si aquesta fos la voluntat política, en l'establiment d'un sistema específic de relacions entre Catalunya i l'Estat, *així com en altres vessants que defineixin la singularitat de Catalunya (com podria ser el cas de l'organització territorial, el dret civil o el finançament). Els drets històrics són un fonament constitucional de l'asimetria, que pot actuar com antídoto especialment eficaç front a possibles retrets d'arbitrarietat o de constitució de privilegis*».

7. CONCLUSIONS

Tenint en compte les consideracions exposades al llarg d'aquest informe, es poden establir les conclusions següents:

Primera. La Constitució no predetermina un model de finançament autonòmic. Tampoc no determina quines comunitats poden disposar d'un model singular i quines altres han de regir-se pel sistema de règim comú (LOFCA).

Segona. L'Estatut d'autonomia és un instrument jurídic idoni per determinar i concretar el model de finançament, d'acord amb la funció constitucional que desenvolupa. El marge d'actuació de l'Estatut és especialment ampli en aquesta matèria ateses les característiques del marc constitucional.

Tercera. El sistema d'acord econòmic que proposa el document del Grup Parlamentari de CIU no contradiu cap principi constitucional. La seva similitud amb el sistema de Concert i de Conveni Econòmic és una

mostra d'aquesta compatibilitat, especialment quan incorpora el factor solidaritat.

Quarta. El règim LOFCA pot esdevenir inaplicable a Catalunya si l'Estatut estableix un model complet i tancat de finançament basat en un règim singular bilateral com el de l'acord econòmic. El mateix Estatut pot preveure la inaplicació de la LOFCA o fer-ho aquesta mateixa amb una disposició anàloga a la que ja contempla per al País Basc i per a Navarra.

Cinquena. El marge de regulació estatutari és suficientment ampli com per donar cabuda al model proposat pel Grup Parlamentari de CIU sense contradir la Constitució. Tanmateix, res impedeix que aquest model es fonamenti estatutàriament en el reconeixement i l'actualització dels drets històrics de Catalunya com element per reforçar la constitucionalitat del tractament econòmic i fiscal de Catalunya.

Sisena. No hi ha impediment constitucional perquè l'Estatut reconegui i actualitzi els drets històrics de Catalunya dins el marc de la disposició addicional primera de la Constitució. Aquest reconeixement i actualització té plena fonamentació jurídica i només depèn de la voluntat política i de la dimensió que se li doni en el pacte per l'autogovern que implica la reforma de l'Estatut.

Barcelona, 27 de maig de 2005

ANNEX

PROPOSTA DE FINANÇAMENT AL NOU ESTATUT

TÍTOL SOBRE EL FINANÇAMENT DE CATALUNYA

ART. 1. DISPOSICIONS GENERALS.

7. La Generalitat de Catalunya disposa d'una Hisenda autònoma i dels recursos financers suficients per fer front a l'adequat exercici del seu autogovern.

8. Les relacions fiscals i financeres entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat es regulen pel sistema d'Acord Econòmic previst en el present Estatut.

9. La Generalitat de Catalunya gaudeix de plena autonomia de despesa per tal de poder aplicar lliurement els seus recursos d'acord amb les directrius polítiques i socials determinades per les seves institucions d'autogovern.

10. La Generalitat de Catalunya disposa de potestat normativa en relació a la regulació del règim tributari, d'acord amb el que s'estableix en aquest Estatut.

11. La Generalitat de Catalunya disposa d'un sistema i d'una administració tributària pròpies.

12. L'exercici de les competències fiscals i financeres reconegudes en aquest Estatut no poden ser limitades per cap llei o norma de l'Estat.

CAPÍTOL PRIMER. EL RÈGIM D'ACORD ECONÒMIC

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

El règim d'Acord Econòmic entre la Generalitat de Catalunya i l'Estat estableix les bases de les relacions

16. En el mateix treball sobre els drets històrics citat.

17. Informe sobre la reforma de l'Estatut d'autonomia. Pàg. 60 a 63.

de caràcter fiscal entre ambdues administracions, i es desenvoluparà de manera bilateral mitjançant una llei paccionada.

ARTICLE 2. PRINCIPIS DE L'ACORD ECONÒMIC

L'Acord Econòmic s'articula entorn dels principis següents:

f) La Generalitat de Catalunya estableix el seu propi règim tributari respectant el principi de solidaritat fixat a la Constitució Espanyola, l'estructura general impositiva de l'Estat i les normes de coordinació, harmonització fiscal i col·laboració amb l'administració tributària de l'Estat, que s'estableixin en aquest Estatut.

g) Correspon exclusivament al Parlament de Catalunya la potestat pròpia de la Generalitat, d'establir i exigir els impostos, taxes i contribucions especials, així com la fixació de recàrrecs.

h) La gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els tributs dins del territori de Catalunya correspon a la Generalitat, sens perjudici de les competències que en aquesta matèria s'atribueixin als ens locals.

i) L'aportació econòmica de Catalunya a l'Estat es fixa a través de la Quota de Contribució regulada en el present Estatut.

j) La Generalitat de Catalunya gaudeix del mateix tractament fiscal que la llei estableixi per a l'Estat.

ARTICLE 3. LA QUOTA DE CONTRIBUCIÓ

4. Catalunya aporta anualment a l'Estat una quota global de contribució integrada per la suma de les quantitats que, d'acord amb el que es decideixi en el marc de la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals, cobreixin:

c) La part proporcional de les càrregues reals de l'Estat que corresponguin a la provisió de serveis o a l'exercici de competències no assumides de manera efectiva per la Generalitat de Catalunya.

Com a norma general, el càlcul de la proporcionalitat es realitza atenent a criteris de població.

d) La quantitat que es determini per tal de donar un adequat compliment al principi de solidaritat interterritorial previst a la Constitució.

Aquesta quantitat es justifica només en la mesura que la renda per càpita a Catalunya sigui superior a la de la resta de l'Estat. En conseqüència, la seva determinació s'haurà de fer en funció de l'evolució de les dues rendes per càpita comparades.

5. La quota global de contribució inicial, acordada per la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals, s'aprovarà per llei paccionada. Igualment s'aprovarà per llei, cada cinc anys i previ acord de la Comissió mixta, la metodologia de determinació de les successives quotes de contribució, els criteris d'actualització periòdics i la quota del primer any del quinquenni, d'acord amb els principis generals recollits en aquest Estatut i en la llei paccionada que desenvolupi el sistema d'Acord Econòmic.

6. La part de la Quota de Contribució vinculada a donar compliment al principi de solidaritat interterritorial no pot ser superior, en cap cas, a una quantitat equivalent al -% del producte interior brut de Catalunya.

CAPÍTOL SEGON. L'ADMINISTRACIÓ TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

ARTICLE 1. L'AGÈNCIA TRIBUTÀRIA DE CATALUNYA

4. La gestió, la liquidació, la recaptació i la inspecció de tots els tributs meritats a Catalunya correspon a l'Agència Tributària de Catalunya, sens perjudici de les competències que en aquesta matèria s'atribueixin als ens locals.

5. L'Agència es crearà per llei del Parlament de Catalunya i disposarà de plena capacitat i atribucions per a l'organització i l'exercici de les funcions esmentades en l'apartat anterior, sens perjudici de la col·laboració que pugui acordar amb l'Administració tributària de l'Estat.

6. L'Agència Tributària de Catalunya pot exercir per delegació dels municipis les funcions de gestió tributària atribuïdes als ens locals.

ARTICLE 2. ÒRGANS ECONOMICoadministratius.

La Generalitat de Catalunya assumeix, mitjançant els seus propis òrgans economicoadministratius, la revisió en via administrativa de les reclamacions que els contribuents puguin interposar contra els actes de gestió tributària dictats per l'administració tributària de Catalunya.

CAPÍTOL TERCER. COMISSIÓ MIXTA D'ASSUMPTES ECONÒMICS I FISCALS

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

Correspon a una Comissió Mixta integrada, en igual nombre, per representants de la Generalitat i de l'Administració General de l'Estat:

g) L'establiment dels mecanismes de compensació dels efectes negatius que sobre la Hisenda de la Generalitat poden suposar les actuacions de l'Estat o de la Unió Europea, en tant que legisladors en matèria tributària, o l'adopció de mesures d'interès general que puguin fer recaure sobre Catalunya obligacions no previstes en el moment d'aprovar el Règim d'Acord Econòmic.

h) La determinació de la metodologia per fixar la Quota de Contribució així com la seva quantificació inicial. En aquest sentit, promourà l'elaboració de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat.

i) La resolució de les discrepàncies que, en matèria d'interpretació de les normes tributàries, resultessin de l'aplicació del règim d'Acord Econòmic.

j) Proposar les modificacions del Règim d'Acord Econòmic.

k) La determinació del percentatge de participació de Catalunya en la distribució dels fons estructurals europeus i de la resta de recursos provinents de la Unió Europea.

l) Qualsevol altra que li atribueixi la seva llei de creació.

CAPÍTOL QUART. HISENDA, PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT, ENDEUTAMENT

ARTICLE 1. LA HISENDA DE LA GENERALITAT

La Hisenda de la Generalitat de Catalunya es constitueix amb:

j) Els rendiments procedents del seu propi règim tributari.

k) Els ingressos procedents del Fons de Compensació Interterritorial i d'altres assignacions previstes a la Constitució, si s'escau.

l) Altres transferències i assignacions amb càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat.

m) Els rendiments del patrimoni de la Generalitat.

n) Els ingressos de dret privat.

o) El producte d'emissió de deute i de les operacions de crèdit.

p) Els ingressos procedents de multes i sancions en l'àmbit de les seves competències.

q) Els recursos procedents de la Unió Europea i de programes comunitaris.

r) Qualsevol altre recurs que pugui establir-se en virtut del que es disposa en aquest Estatut i en la Constitució.

ARTICLE 2. ELS PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT

6. Correspon al Consell Executiu l'elaboració i aplicació del pressupost de la Generalitat, i al Parlament el seu examen, esmena, aprovació i control.

7. El pressupost de la Generalitat de Catalunya té caràcter anual i inclou la totalitat de les despeses i les previsions d'ingressos de la Generalitat i dels organismes, institucions i empreses que en depenguin.

També s'hi consigna l'import dels beneficis fiscals que afectin els tributs recaptats a Catalunya.

8. Si la Llei de pressupostos no està aprovada abans del primer dia de l'exercici econòmic corresponent, els pressupostos de l'exercici anterior restaran prorrogats automàticament fins que s'aprovin els nous.

9. La Llei de pressupostos no pot crear tributs. Podrà modificar-los si una llei tributària substantiva ho va preveure.

10. La col·laboració i coordinació de la política pressupostària de Catalunya amb la de l'estat, a l'efecte de garantir l'estabilitat econòmica i pressupostària, es duu a terme de manera bilateral i els conflictes i discrepàncies que es puguin plantejar seran resolts per la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals.

ARTICLE 3. L'ENDEUTAMENT

4. La Generalitat pot emetre deute públic i contraure crèdit amb l'autorització prèvia d'una llei del Parlament.

5. La Generalitat té plena autonomia per a l'adopció de les decisions a què es refereix l'apartat anterior respectant, en el seu cas, els mateixos límits materials establerts per a l'estat en aquest àmbit.

6. Els títols emesos per la Generalitat tenen la condició de fons públics a tots els efectes i gaudeixen dels mateixos beneficis i condicions que el deute públic de l'estat.

ARTICLE 4. TRACTAMENT FISCAL DE LA GENERALITAT

La Generalitat de Catalunya i els seus organismes, institucions, ens i empreses gaudeixen del mateix tractament fiscal que la llei estableix per a l'estat.

ARTICLE 5. EL CADASTRE

Correspon a la Generalitat la formació, conservació, renovació i revisió del cadastre immobiliari a Catalunya, així com la direcció de les tasques de gestió cadastral que li son atribuïdes.

CAPÍTOL CINQUÈ. EL PATRIMONI DE LA GENERALITAT

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

3. El patrimoni de la Generalitat està integrat per:

a. Els béns de domini públic i patrimonials que integren el patrimoni de la Generalitat en el moment d'aprovar-se l'Estatut.

b. Els béns de domini públic i patrimonials que li siguin traspassats per l'Estat com a conseqüència de les competències assumides en virtut del present Estatut i d'altres normes complementàries.

c. Els béns que la Generalitat adquireixi per qualsevol títol jurídic vàlid.

4. La Generalitat té competència exclusiva per a establir el règim jurídic del seu patrimoni i per a realitzar totes les actuacions d'administració, conservació i defensa.

CAPÍTOL SISÈ. FINANÇAMENT LOCAL

ARTICLE 1. DISPOSICIÓ GENERAL

8. La Generalitat té competència exclusiva en matèria de finançament local. Aquesta competència inclou, en tot cas, la regulació dels tributs locals i dels criteris de distribució de les participacions a càrrec del pressupost de la Generalitat.

9. La Generalitat garanteix la suficiència financera dels municipis i de les altres entitats locals de Catalunya.

10. Els municipis i les altres entitats locals de Catalunya disposen d'autonomia financera i de capacitat tributària pròpia en els termes establerts per la Carta europea de l'autonomia local, per la llei que desenvolupa el règim d'Acord Econòmic i les lleis del Parlament de Catalunya.

11. Els ingressos dels municipis i de les altres entitats locals consistents en participacions en el ingressos de la Generalitat han de tenir caràcter incondicionat, llevat dels casos excepcionals que determini una llei.

12. Correspon a la Generalitat de Catalunya la tutela financera sobre els ens locals, tot respectant l'autonomia que els reconeix la Constitució i el present Estatut d'Autonomia.

13. És competència dels municipis i, en el seu cas, de les altres entitats locals, la gestió, la liquidació, la recaptació i la inspecció dels tributs la competència dels quals tinguin atribuïts, sens perjudici de la seva delegació en l'Agència Tributària de Catalunya d'acord amb el que preveu aquest Estatut.

14. El municipi de Barcelona ha de tenir un règim econòmic i fiscal especial establert per llei del Parlament.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

PRIMERA

Un cop aprovat i publicat el present Estatut, s'estableix un període màxim de tres mesos per a que es constitueixi i es reunixi la Comissió mixta d'assumptes econòmics i fiscals.

SEGONA

La determinació de la Quota de Contribució inicial s'haurà de produir en un termini no superior als sis mesos després de l'entrada en vigor del present Estatut.

VOT PARTICULAR PRESENTAT PEL GRUP PARLAMENTARI SOCIALISTES - CIUTADANS PEL CANVI (REG. 25461)

A LA MESA DE LA COMISSIÓ D'ORGANITZACIÓ I ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT I GOVERN LOCAL

En el marc del que disposa l'article 110 del Reglament del Parlament, i en substitució del document amb número de tramitació 206-00001/07 i 206-00002/07 registrat el 8 de juliol de 2005, amb número d'entrada 25457, el Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi formula aquest vot particular, corregit ortogràficament i gramaticalment, en relació a la proposta de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, elaborada en el si de la ponència conjunta amb representació de tots els grups parlamentaris, en els aspectes que considera més rellevants i que no han estat acollits en la proposta aprovada majoritàriament.

1

VOT PARTICULAR NÚM. 1
G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi

A) CONSIDERACIONS GENERALS

El Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi vol iniciar el seu vot particular amb dues consideracions de tipus general: la necessitat que la proposta de nou Estatut d'Autonomia de Catalunya aprovada pel Parlament s'ajusti al marc constitucional, i la conveniència de procedir a reduir el text sorgit de la Ponència sense que això pugui en cap cas produir una minva del seu potencial d'autogovern.

Respecte al marc constitucional. La vigent Constitució espanyola no sols va impulsar de forma decidida la democràcia a Espanya sinó que, a més, va fer possible l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que, en paraules de Carles Viver i Pi-Sunyer, «va permetre que Catalunya recuperés no sols el seu dret a autogovernar-se, sinó també la seva dignitat col·lectiva com a comunitat nacional».

La possibilitat que se'ns obri avui de procedir a l'aprovació d'un nou text estatutari s'emmarca també en el reconeixement i la garantia constitucional del dret a l'autonomia de les nacionalitats i regions espanyoles, no sols per l'estricta necessitat d'ajustar-nos a la legalitat vigent, sinó també per la nostra convicció que l'actual marc constitucional espanyol permet tant el desenvolupament de l'autogovern català com l'evolució federal del funcionament de l'Estat de les Autonomies.

Sobre la possibilitat de reduir el text sense minvar el seu potencial d'autogovern. L'opció presa per la ponència, a partir dels materials proporcionats per l'Institut d'Estudis Autonòmics, d'evitar que l'exercici expansiu dels títols competencials de l'Estat redueixi el potencial d'autogovern de les competències atribuïdes a la Generalitat de Catalunya, tal com ha succeït en els darrers 25 anys, ha portat a incloure un catàleg amplíssim en el que s'especifiquen no només les matèries sinó també les submatèries, els sectors i fins i tot els subsectors de cada una de les competències.

Tot i compartir el diagnòstic i fins i tot la teràpia proposada, creiem que en algun cas l'excés ha portat la Ponència a incórrer en alguns defectes que caldria corregir. Es tracta del risc de petrificar en excés la definició de les competències, sempre subjectes a l'accelerada evolució de la nostra societat, així com de limitar en cert sentit les seves potencialitats en una tasca de previsió que sobrepassa les capacitats de la ponència.

No s'ha de perdre de vista que és un Estatut el que estem redactant, una norma necessàriament rígida i amb vocació de durabilitat. Per això, el model proposat és vulnerable al pas del temps ja que ràpidament el catàleg pot esdevenir obsolet, i fins i tot pot resultar inadequat per al fi que es pretén.

Aquesta tècnica, que està pensada per frenar la dinàmica expansiva de l'Estat, produirà efectes igualment limitadors sobre la Generalitat i, molt especialment, sobre el Parlament, que veurà molt reduït l'àmbit de lliure decisió política en imposar-se-li quasi un programa normatiu que constreny el marge de la llibertat de configuració propi dels parlaments i la seva capacitat de triar entre diferents opcions i programes polítics en funció de les decisions majoritàries dels ciutadans. L'Estatut té constitucionalment la naturalesa de «norma institucional bàsica» perquè a través d'ell s'articula el principi democràtic que vertebrava la nostra convivència, i la democràcia exigeix que les normes bàsiques que fixen les seves estructures i procediments deixin espai suficient i ampli per al debat polític i l'acció col·lectiva.

D'altra banda, no ha d'ignorar-se que quant major sigui el detall en la regulació, majors són els riscos de conflicte. El text aprovat per la Ponència en portar aquest detallisme a l'extrem pot topar amb la lògica de

la Constitució en quant al repartiment competencial. La Constitució va optar per l'enumeració de títols competencials en què es determinen funcions i matèries amb caràcter genèric. En canvi, el text proposat ha optat per detallar fins a l'extrem les funcions concretes que integren els títols competencials, junt amb una descripció exhaustiva de les matèries i submatèries sobre les quals es projecten. L'encaix interpretatiu d'ambdues lògiques generarà problemes de fons i disfuncions en l'exercici dels poders de la Generalitat. No podem oblidar que el Tribunal Constitucional ha advertit que tot Estatut d'Autonomia està subjecte al principi d'interpretació conforme amb la Constitució i que, per tant, la supremacia de les clàusules constitucionals de repartiment competencial pot neutralitzar la pretesa eficàcia del blindatge que es busca amb el detall.

Per a dotar a les competències de la Generalitat de garanties efectives enfront de les ingerències provocades per l'ús expansiu de les competències estatals, resulta molt més adequat i eficaç incorporar les fórmules de garantia existents en altres Estats amb estructura federal, com ara *l'aplicació preferent del dret propi dictat en l'àmbit de les competències exclusives i la limitació de la incidència de les bases estatals sobre la normativa catalana*.

B) SOL·LICITUD DE TRANSFERÈNCIA DE COMPETÈNCIES MITJANÇANT L'ARTICLE 150.2 CE

L'Estatut és la norma institucional bàsica de Catalunya. Com a tal, és la norma que reconeix la seva identitat, estableix les seves institucions i li atribueix el marc del seu autogovern. Les competències així atribuïdes ho són a títol propi, qualsevol que sigui el caràcter d'aquestes. Per contra, l'art. 150.2 CE activa un mecanisme diferent a través del qual l'Estat, discrecionalment, transfeix a una Comunitat Autònoma facultats sobre una matèria de la seva competència exclusiva, conservant, però, la titularitat. Són dos instruments de naturalesa i efectes diferents.

La millora de l'autogovern troba en la reforma de l'Estatut el seu instrument natural d'operar i no té sentit i és impropri de la previsió del bloc de constitucionalitat, emprar la via de l'article 150.2 CE com mecanisme ordinari i generalitzat per ampliar l'àmbit competencial vinculat al procés de reforma estatutària.

Tractant-se d'una transferència voluntària de competències alienes, cal posar l'accent i fer evidents les nostres prioritats, assenyalar aquelles competències en les que l'interès i la conveniència d'exercir-les és palès, com ara en infraestructures, immigració o sobre la determinació de la planta i demarcació judicials, i és en aquestes que cal centrar la petició de transferència o delegació. Per a la resta, l'article 150.2 CE continua estant a l'abast sempre. Una petició de transferència exhaustiva en la que s'incloués fins i tot competències que podem tenir dificultats per exercir satisfactoriament (com el control de fronteres en un moment en el que el procés de desplegament dels mossos encara no està completat) podria diluir i amagar allò important enmig del que no ho és. El nostre Grup, doncs, es manifesta contrari a sol·licitar l'activació d'aquest precepte

en relació a les següents matèries: seguretat pública, trànsit, homologació de títols, vigilància de fronteres, consultes populars per via de referèndum, serveis meteorològics, activitats marítimes, sistema penitenciari, i telecomunicacions i espai radioelèctric (en la que entenem que seria més adequat fer-ho després que el Parlament aprovi la Llei de l'Audiovisual).

C) MODIFICACIÓ DE LLEIS ORGÀNIQUES

Un dels títols més innovadors és sens dubte el relatiu al Poder judicial. És un títol que planteja un salt qualitatiu en el model de l'Estat en impulsar l'adaptació de l'únic poder fins ara immune a l'estructura plural de l'Estat i orientant-lo cap un model federal. La configuració del TSJC com a última instància, l'atribució de competències en tots els ordres jurisdiccionals així com la creació del Consell de Justícia de Catalunya o de la figura del Fiscal Superior requereixen la necessària modificació de la LOPJ i de l'Estatut del Ministeri Fiscal. L'opció de tramitar en paral·lel i coetàniament la proposició de llei de reforma d'aquestes lleis és l'adequada des del punt de vista de fons i de procediments de tramitació de cadascuna de les normes, l'Estatut i la Llei orgànica, tenint en compte, a més, la integració de la LOPJ també en el bloc de constitucionalitat.

Tanmateix, els mateixos arguments expressats en relació a la utilització de les transferències d'acord amb l'article 150.2 CE poden ser reiterats aquí. La utilització de reformes de lleis orgàniques com a via per incrementar l'autogovern més enllà dels àmbits clarament estatutaris és extraordinari i per tant, convé fer-ne un ús precís que ens permeti assolir els resultats que de manera imprescindible considerem prioritaris en aquest moment com ara tot l'àmbit de la Justícia i el del finançament autonòmic. No sembla raonable, però, acompanyar l'Estatut d'una bateria de propostes de reforma de lleis orgàniques que poden devaluar més que no pas complementar la solidesa i solemnitat de l'Estatut.

D) ART. 11.1 LA CONDICIÓ POLÍTICA DE CATALÀ

L'actual redacció és ambigua en atribuir la condició política de catalans a «els ciutadans de l'Estat» sense precisar a quin Estat es refereix. Creiem molt més correcte atenir-se a la redacció d'aquest precepte en l'Estatut vigent que en el seu article 6 es refereix als «ciutadans espanyols».

E) ART. 33 DRETS LINGÜÍSTICS DELS CONSUMIDORS I USUARIS

L'actual legislació catalana no recull l'anomenat «deure de disponibilitat lingüística» per la qual cosa en la seva actual redacció aquest precepte no tindria cap mena de virtualitat. És per això que proposem la següent redacció: «Totes les persones tenen el dret d'ésser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin en llur condició d'usuaris o consumidors de béns, productes i serveis. Les entitats i les empreses amb domicili social a Catalunya i els establiments oberts al públic dins del seu territori garantirán l'exercici efectiu d'aquest dret en els termes que estableixi la llei».

F) MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL I SERVEIS DE CON-
TINGUT AUDIOVISUAL (ALS TÍTOLS DE DRETS I PRINCIPIS
RECTORS I DE COMPETÈNCIES, I UTILITZACIÓ DE L'ART.
150.2 CE)

El sector audiovisual ha experimentat en els últims
temps profundes transformacions provocades en gran
mesura per la irrupció de les tecnologies de la informació
i la comunicació (TIC). Aquests canvis han comportat
que avui en dia la difusió es realitzi mitjançant una
multiplicitat de canals d'emissió com poden ser el satèl·lit
i el cable. A més, les noves tecnologies han comportat
que la difusió sigui possible a través de les emissions
d'àmbit local. Recentment, l'aparició de la televisió
digital terrestre obre noves possibilitats de difusió i
accés a serveis relacionats amb la societat de la infor-
mació.

Certament, cal remarcar la importància estratègica,
econòmica i social del sector audiovisual. Cal un mo-
del coherent i suficientment flexible per tal de que s'ad-
apti a les noves realitats, noves tecnologies i nous mo-
dels de gestió.

En aquest sentit, la multitud de canvis produïts en els
últims anys comporta la necessitat d'assegurar que els
ciutadans disposin de fonts d'informació veraç i d'una
comunicació audiovisual que afavoreixi el pluralisme
polític, social i cultural. En aquest marc, el Consell Au-
diovisual de Catalunya es configura com a autoritat in-
dependent i de gran importància en la garantia d'a-
quests drets. Per aquests motius, el Grup parlamentari
Socialistes-Ciutadans pel canvi considera necessari in-
cloure un precepte dins dels anomenats principis rec-
tors de la política social i econòmica així com la inclu-
sió d'un article que reconegui que els ciutadans de
Catalunya tenen dret a accedir a les prestacions del ser-
vei públic audiovisual de la Generalitat i dels serveis
públics audiovisuals de caràcter local sense que es pu-
gui produir cap discriminació.

A la Generalitat li correspon la competència exclusiva
per a la prestació del servei públic audiovisual de la
Generalitat i l'establiment dels principis bàsics relatius
a la creació i prestació del servei públic audiovisual
d'àmbit local, tot respectant el principi d'autonomia
local. Per altra banda, es competència compartida la
regulació i control de la prestació de serveis de comu-
nicació audiovisual adreçats al públic de Catalunya.

Finalment, en un moment com l'actual, d'elaboració
—també per ponència del conjunt dels grups— de la nova
lleï del sector de l'audiovisual, el Grup parlamentari
Socialistes-Ciutadans pel canvi considera més oportú
l'ajornament de la sol·licitud de transferència de com-
petències en aquesta matèria fins que es conegui el
marc normatiu del sector i les necessitats que se'n de-
rivin.

G) ART. 39 PROTECCIÓ DE LES PERSONES I DE LES FAMÍLIES

Proposem afegir un punt 7bis

«Els poders públics de Catalunya han de promoure la
igualtat de totes les persones amb independència de la
seva orientació sexual i l'eradicació de l'homofòbia».

H) ART. 48.3 FOMENT I DIFUSIÓ DE LA LLENGUA (NOVA
REDACCIÓ)

Proposem recollir la redacció de l'article 34.1 de la vi-
gent Llei de Política Lingüística: «Les dades que figu-
ren en l'etiquetatge i en l'embalatge i les instruccions
d'ús dels productes que es distribueixen en l'àmbit ter-
ritorial de Catalunya poden figurar en català, en caste-
llà o en qualsevol altra llengua de la Unió Europea».

I) TÍTOL II. CAPÍTOL III. (CANVI DE DENOMINACIÓ)

El Govern de Catalunya i l'Administració de la Gene-
ralitat

J) TÍTOL II. SECCIÓ PRIMERA (CANVI DE DENOMINACIÓ)

El Govern de Catalunya

K) ART. 73 EL CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES

El Consell Consultiu que és el nom amb que aquesta
institució és denominada pel vigent Estatut ha tingut
fins ara una funció pràcticament centrada en l'examen
de la constitucionalitat de les lleis, sobretot de les esta-
tals, per fonamentar els recursos d'inconstitucionalitat
plantejats pel Parlament. En la nova etapa que s'obri
a partir de la reforma i adopció del nou Estatut, el Con-
sell de Garanties Estatutàries, d'acord amb les funcions
que es desprenen de la manera en com se'l designa,
haurà de tenir com a funció principal la del control
d'estatutarietat.

En aquest sentit, i tenint en compte tant la delimitació
de funcions entre les diverses institucions i poders; atès
el valor no sols simbòlic que tenen els drets reconeguts
pel nou Estatut als ciutadans, considerem oportú que el
Consell de Garanties Estatutàries es pronunciï amb ca-
ràcter vinculant només en relació als projectes de llei i
proposicions de llei del Parlament quan aquests desen-
volupin o afectin drets reconeguts a l'Estatut.

L) CAPÍTOL VI. EL GOVERN LOCAL

El text acollit majoritàriament en la proposta de refor-
ma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, incorpora
els municipis al sistema institucional propi de Catalu-
nya, junt amb les vegueries. Aquest reconeixement, tan-
mateix, va acompanyat únicament d'una garantia d'un
nucli competencial propi que no es defineix en cap mo-
ment en el text acollit majoritàriament per la ponència.

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi vol
manifestar la necessitat de reflectir el fonamental paper
que desenvolupen actualment els governs locals en el
nostre sistema institucional atesa la responsabilitat que
ha caracteritzat la seva actuació des de la constitució dels
primers Ajuntaments democràtics ara fa 25 anys. Aquest
és el moment de reflectir-ho per primera vegada en un
text estatutari i, amb aquesta voluntat, el Grup parlamen-
tari Socialistes - Ciutadans pel Canvi proposa la modifi-
cació de l'article 80, sobre competències locals incorpo-
rant un nucli competencial per a municipis i vegueries
així com l'addició d'un article que estableixi la figura del
Consell de Governos Locals, com a òrgan de representa-
ció dels municipis i vegueries en les institucions de la
Generalitat, en els següents termes:

«Article 80. Competències locals

1. L'Estatut garanteix a municipis i vegueries un nucli de competències pròpies que seran exercides per aquestes entitats amb plena autonomia. El seu exercici tan sols estarà subjecte a un control de constitucionalitat i de legalitat.

Els governs locals de Catalunya tenen en tot cas competències pròpies en les matèries següents:

a) Ordenació i gestió del territori, urbanisme i disciplina urbanística en la mesura que no s'afectin interessos supralocals; aprofitament i gestió dels parcs i espais naturals; qualitat ambiental del territori i defensa, conservació i manteniment dels béns de domini públic local.

b) Planificació, programació i gestió d'habitatge públic; participació en plans d'habitatge de protecció oficial edificat en sòl de patrimoni municipal i desenvolupament reglamentari dels requeriments d'habitabilitat dels habitatges.

c) Ordenació i prestació de serveis bàsics a la comunitat, que inclou, en tot cas, ordenació i gestió dels serveis municipals i participació en plans i programes supramunicipals, en matèria d'energia, aigua, neteja i residus, cementiris i serveis funeraris i salut pública.

d) Regulació i gestió dels equipaments culturals; promoció i foment d'activitats culturals i custòdia i preservació dels béns de valor i interès històric, artístic, arquitectònic, arqueològic, científic o similars de la localitat.

e) Regulació de les condicions de seguretat en activitats organitzades en espais públics i en els locals de pública concurrència; la coordinació, mitjançant la Junta de seguretat, dels diversos cossos i forces presents en el municipi.

f) Protecció civil i prevenció d'incendis així com la adopció de mesures d'urgència en cas de catàstrofe o infortuni en el terme municipal.

g) Planificació, ordenació i gestió de l'educació infantil; participació en el procés de matriculació en els centres públics i concertats radicats en el terme municipal; manteniment dels centres públics i aprofitament d'ús dels centres fora de l'horari i calendari escolar

h) Circulació i serveis de mobilitat; ordenació i gestió dels aparcaments públics i establiment i gestió de transport de viatgers municipal i comarcal.

i) Regulació de l'establiment d'autoritzacions i promocions de tot tipus d'activitats econòmiques, especialment les de caràcter comercial, artesanal i turístic; foment de l'ocupació i cogestió de les oficines de col·locació.

j) Formulació i gestió de polítiques per a la protecció del medi ambient i el desenvolupament sostenible de la comunitat; ordenació, control i disciplina del soroll.

k) Regulació i gestió dels equipaments esportius o d'oci municipal i promoció i gestió d'activitats.

l) Regulació de l'establiment d'infraestructures de telecomunicacions; explotació de xarxes o prestació de serveis de telecomunicacions i foment de l'accés dels veïns a la Societat de la Informació.

m) Regulació i prestació dels serveis d'atenció a les persones, dels serveis socials públics d'assistència primària i dels especialitzats; organització de la prestació de serveis d'atenció a la dependència, així com activitats i serveis de protecció i reinserció; joventut, gent gran, foment de les polítiques d'igualtat de gènere i d'acollida dels immigrants.

n) Regulació, gestió i vigilància de les activitats i usos que es realitzen a les platges, els rius, els llacs i els monts.

2. En aquestes matèries, la distribució de les responsabilitats administratives entre les diverses administracions locals ha de tenir en compte la seva capacitat de gestió i es regeix per les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, pel principi de subsidiarietat, d'acord amb allò que estableix la Carta europea de l'autonomia local, pel principi de diferenciació, d'acord amb les característiques que presenta la realitat municipal i pel principi de suficiència financera.

3. Tanmateix, els governs locals poden promoure tota mena d'activitats i regular i prestar els serveis complementaris de la resta d'administracions públiques, que siguin d'interès per a la comunitat local.»

«Article 80 bis. El Consell de Governos Locals

1. El Consell de Governos Locals és l'òrgan de representació de municipis i vegueries en les institucions de la Generalitat. El Consell ha de ser escoltat en la tramitació parlamentària de les iniciatives legislatives que afecten de manera específica les administracions locals i en la tramitació de plans i normes reglamentàries d'idèntic caràcter.

2. La llei regula la composició, l'organització i funcions del Consell de Governos Locals garantint la presència de tots els presidents dels consells de vegueria i una representació plural d'alcaldes escollits en funció dels diferents territoris i de la diversitat demogràfica dels municipis.»

M) ORGANITZACIÓ INSTITUCIONAL PRÒPIA DE L'ARAN

La realitat nacional de l'Aran obliga a incorporar en el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya una regulació més detallada que la que recull el text acordat majoritàriament per la ponència. El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi manifesta la voluntat que el nou Estatut contempli el següent tractament de l'organització institucional pròpia de l'Aran:

«Article 89. Règim jurídic

1. L'Aran disposa d'un règim institucional propi establert per llei del Parlament. Mitjançant aquest règim es reconeix l'especificitat de l'organització administrativa interna de l'Aran i es garanteix la seva autonomia per a ordenar i gestionar els assumptes públics sobre els quals es projecta la diversitat cultural, lingüística, social i econòmica d'aquesta comunitat.

2. La institució de govern de l'Aran és elegida mitjançant sufragi universal, igual, lliure, directe i secret, en la forma establerta per la llei.

3. L'Aran, per mitjà de la seva institució representativa, ha de participar en l'elaboració de les iniciatives legislatives que afecten el seu règim especial.

Article 89 bis. Institucions de l'Aran

1. La Llei que estableixi el règim institucional propi incorporarà el Conselh Generau, el Síndic i la Comission d'Auditors de Compdes.

2. El Conselh Generau d'Aran és el representant ordinar del Govern de la Generalitat en el territori de l'Aran.

Article 89 ter. Les competències del Conselh Generau

1. El Conselh Generau té competència en les matèries que determini la llei del règim especial d'Aran i les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya.

2. També correspon al Conselh Generau les facultats que la legislació li atribueix, i en els termes que aquesta estableix, en relació amb les activitats i els serveis de competència municipals del seu àmbit territorial, amb les d'assistència i cooperació amb els municipis i les altres entitats locals, i amb les actuacions especials de muntanya.

3. El Conselh Generau assumirà les competències i els serveis traspassats a l'empara de l'actual règim especial, aprovat per la Llei 16/1990, de 13 de juliol.

Disposició Transitòria Quarta bis

Un cop aprovat aquest Estatut, s'ha de revisar i modificar el règim especial d'Aran, per adaptar-lo, en el que calgui, a les previsions d'aquest Capítol.»

N) COMPETÈNCIES COMPARTIDES

Les competències compartides afecten matèries tan importants com l'educació, la sanitat, l'ordenació econòmica, el medi ambient i el règim local, entre altres, i són una tècnica moderna, comuna a quasi tots els sistemes federals consistent en una doble legislació, una llei o norma bàsica de l'Estat i una legislació i normativa de desenvolupament de les Comunitats Autònomes, així com tota l'execució d'aquestes. Els països federals han introduït aquesta categoria en la segona meitat del segle XX per a substituir moltes competències que abans havien estat exclusives perquè el progrés de la igualtat i els drets socials ja no legitimava un tracte desigual als ciutadans en educació, sanitat, etc. pel sol fet de viure en un territori o en un altre de la mateixa federació. La competència compartida significa per tant una col·laboració normativa entre l'Estat i les Comunitats Autònomes, amb l'avantatge que permet l'establiment per l'Estat d'un «mínim comú denominador», en paraules del Tribunal Constitucional, al mateix temps que atribueix un paper decisiu a la Generalitat per a desenvolupar per llei i reglament, aquelles línies generals o bàsiques de l'Estat, així com realitzar tota l'aplicació.

A la Constitució aquesta competència és més important, però en l'experiència del sistema autonòmic aquesta categoria ha donat lloc a molts conflictes entre la Generalitat i altres Comunitats Autònomes i l'Estat, per la dificultat d'establir una distinció entre «la legislació bàsica» estatal i el desenvolupament «legislatiu» de les Comunitats Autònomes i encara que el Tribunal Constitucional va introduir la necessitat que les normes bàsiques de l'Estat fossin aprovades per les Corts Ge-

nerals (STC 69/1988), així com altres criteris materials sectorials, aquestes condicions s'ignoren de vegades i es reproduïxen periòdicament els excessos de la intervenció estatal. El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi considera que el respecte estatal d'aquesta competència serà eficaç quan es realitzi una reforma constitucional del Senat que permeti la intervenció decisiva de les Comunitats Autònomes en l'elaboració de la legislació bàsica de l'Estat. Però mentre no es faci aquesta reforma, convé avançar en l'articulació d'aquesta competència, protegint al màxim la capacitat d'intervenció de la Generalitat però sense anul·lar la necessària legislació de l'Estat.

La previsió actual trenca aquest equilibri i en un afany de protegir l'àmbit de la competència de la Generalitat impossibilita a l'Estat per aprovar una legislació bàsica adequada a les matèries que correspon, alhora que vulnera tota la interpretació constitucional realitzada durant aquests anys, no solament en sentències concretes sinó com a doctrina general del Tribunal Constitucional. El present vot particular es dirigeix per tant contra la devaluació realitzada de les competències compartides, que acabaria perjudicant els ciutadans de Catalunya en les citades matèries d'educació, sanitat o medi ambient, i també per resultar frontalment contrari a la Constitució, tal com s'ha entès la competència en general, i en concret en els punts següents:

A. La reducció de la funció de l'Estat a la fixació de «principis, objectius i estàndards mínims» i la qualificació d'aquest tipus de normes com «marc» per a l'actuació de la Generalitat.

La Constitució en el seu art. 149.1 es refereix a aquesta competència amb tres diferents denominacions («bases», «normes bàsiques» i «legislació bàsica») i juristes molt reconeguts han propugnat la distinció de la intensitat o l'extensió de la intervenció estatal seguint aquesta gradació de bases, normes bàsiques o legislació bàsica, per a entendre que la darrera exigeix sempre llei i una reducció a normes generals, la intermèdia permet reglaments executius i una extensió superior i la primera admet una intervenció fins i tot puntual. El Tribunal Constitucional, que formalment no ha seguit aquesta orientació, sí ha rebutjat expressament que es puguin equiparar els tres conceptes amb «principis» (de manera que la proposta resulta obertament contrària), i a més, en una jurisprudència molt prolixa, ha admès que el «comú denominador» de les normes estatals és molt distint segons la matèria a la qual es refereix. Efectivament, sembla lògic que matèries com el règim local es limitin a lleis molt de principis, que la legislació d'educació contingui alguns elements més concrets (per exemple en l'orientació dels plans d'estudi) i que en canvi l'ordenació econòmica o el medi ambient permetin unes normes de més detall.

La reducció que realitza la proposta a «principis, objectius i estàndards» és reduccionista, cau de ple en la interdicció del Tribunal Constitucional d'equiparar bases a principis i resulta materialment contrària a la pluralitat d'àmbits segons les matèries que es deriva de la doctrina constitucional. A més, és formalment inconstitucional, perquè aquesta delimitació de les bases podria ser introduïda per una reforma constitucional però

no pot ser establerta per un Estatut d'autonomia, ja que implica la negació mateixa del concepte nuclear de «denominador comú» si altres Estatuts pretenguessin una extensió distinta de la intervenció normativa de l'Estat.

Un exemple pot donar idea de l'efecte negatiu que tindria reduir l'element bàsic a principis. L'última llei de sanitat (Llei 16/2003, de Cohesió i Qualitat del Sistema Nacional de Salut), que respon plenament a aquesta categoria (149.1.16, bases de la sanitat) té 80 articles dels quals només són «principis» els continguts en l'art. 2 i, obrint al màxim la idea de «principis, objectius i estàndards», podrien incloure's els sis articles del Títol Preliminar. Gairebé tota la resta de la llei, més de 70 articles que regulen les prestacions sanitàries, el diferent tipus de personal, les diverses atencions, etc. seria contrari al futur Estatut de Catalunya i per tant inconstitucional. Aquesta reflexió adquireix tot el seu sentit si s'afegeix que aquesta llei de sanitat va ser aprovada per la unanimitat dels Grups parlamentaris.

A més de la reducció de tota la legislació bàsica a principis, el precepte afegeix que aquests operen únicament com «marc», de manera que sembla reduir-se encara més les línies generals aprovades per l'Estat en les lleis bàsiques ja que manquen de força activa que orienti la legislació autonòmica i realitzen sols una funció negativa, de límit a la norma autonòmica.

B. «L'atribució a la Generalitat de la integritat de la potestat reglamentària (...) llevat dels casos expressament establerts en la Constitució i en aquest Estatut» és un element més de la reducció de la funció estatal d'establir un comú denominador en matèries com educació, sanitat, medi ambient, etc. i resulta inconstitucional no només per ser contrari al concepte de «bàsic» explicat abans sinó de nou perquè l'Estatut no pot equiparar-se amb la Constitució al fixar les excepcions a la legislació de l'Estat.

En reservar a la Generalitat la integritat de la potestat reglamentària (a banda les excepcions), s'està prohibint a l'Estat l'aprovació de reglaments en les matèries citades. Això significaria que serien inconstitucionals moltes normes reglamentàries de l'Estat que la Generalitat (i totes les altres Comunitats Autònomes) han admès pacíficament fins ara, i que és positiu que siguin reglaments perquè regulen aspectes de detall que no convé introduir en les lleis. Per exemple, seguint en la competència de sanitat, les prestacions sanitàries que tenen dret a rebre els ciutadans, tot el funcionament (molt correcte, a més d'imprescindible) dels trasplantaments d'òrgans vitals, els reglaments sobre sanitat animal per plantar cara a l'epidèmia de les vaques boges, la reglamentació tècnico-sanitària dels aliments en els seus aspectes bàsics, així com en els casos de la seva modificació genètica. Cap jurista assenyat dirà que les normes contingudes en aquests reglaments han de ser distintes en les Comunitats Autònomes (en ocasions ho prohibeix a més la normativa europea), i tampoc que totes hagin de contenir-se en una norma amb rang de llei. I malgrat tot, aquesta seria la conseqüència del precepte inclòs en la proposta.

L'allusió a les excepcions previstes per la Constitució i l'Estatut, a més d'ésser novament inconstitucional

perquè excedeix la funció que correspon a l'Estatut (fixar de forma general la potestat normativa de l'Estat, encara que es formulï per passiva, com integritat de la potestat autonòmica), resulta molt perillosa perquè en teoria permetria preveure les excepcions actuals (encara que cap dels exemples citats s'ha contemplat) però tancaria el pas a qualsevol supòsit nou. Aquesta norma, per exemple, si hagués format part de l'Estatut fa deu anys, hagués impedit l'aprovació del reglament sobre modificacions genètiques, que és obligat a partir de la normativa europea, o hagués impedit tots els reglaments (que cap Comunitat Autònoma no va impugnar) per lluitar contra l'epidèmia de les vaques boges. En particular, l'expansió progressiva de les normes comunitàries desaconsella doblement tancar les portes als reglaments bàsics de l'Estat per al futur de manera tan taxativa.

Explicades les raons que justifiquen el rebuig d'aquesta part del precepte, cal cercar en la pròpia llei bàsica de l'Estat la correcció dels excessos als qual es pugui incórrer en l'exercici de la seva potestat reglamentària, i per això es fa una proposta alternativa, tant general com per a les competències que s'han revelat potencialment més perilloses per a l'autonomia de la Generalitat, incloent-hi l'àmbit diferent de la igualtat de condicions bàsiques de l'article 149.1.1 CE, tal com es proposarà a la corresponent esmena.

Per tot plegat, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi afirma la necessitat de modificar el text de l'article 106 de la proposta d'Estatut d'Autonomia redactat per la ponència en els següents termes:

«En les matèries que l'Estatut atribueix a la Generalitat una competència compartida amb l'Estat, correspon a la Generalitat la potestat legislativa, la potestat reglamentària i la funció executiva, llevat dels casos que derivin de la Constitució. En l'exercici d'aquestes competències, la Generalitat aprovarà per llei el primer desenvolupament de les normes bàsiques de l'Estat.»

O) ARTICLE 109. ADMINISTRACIÓ ORDINÀRIA (SUPRESSIÓ)

La configuració de l'administració de la Generalitat com a Administració ordinària es troba recollida a l'art. 69 de la proposta de reforma de l'Estatut. Tanmateix, a l'article 109 de la proposta s'estableix una disposició titulada «Administració ordinària» que pot ser entesa com una clàusula general d'atribució de competències executives materialment indeterminada que no encaixa fàcilment en la lògica ni en la coherència bàsica del nostre sistema autonòmic de distribució de competències. A més, per poder ser implementada, seria necessària la intervenció del mecanisme de transferència de l'art. 150.2 CE cas per cas, fet que abundaria en les consideracions fetes en relació a la utilització expansiva d'aquesta norma com a via impròpia i incerta d'incrementar competències. Es proposa per tant la supressió de l'article 109 de la proposta de reforma de l'Estatut.

P) ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT

El tractament conjunt de la Generalitat i els ens locals en els articles 112, 113 i 114 del text acollit majoritàriament per la ponència, ha generat extralimitacions

constitucionals i disfuncions ja que l'abast de la competència de la Generalitat sobre ella mateixa no és el mateix que sobre els ens locals, tal i com ha assenyalat repetidament la jurisprudència del Tribunal Constitucional.

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa el següent tractament de l'Administració de la Generalitat en l'àmbit competencial, que implicaria agrupar en un sol precepte els articles 112, 113 i 114 de la proposta de nou Estatut d'Autonomia:

«Article 112. Administració de la Generalitat de Catalunya

1. En matèria d'organització, règim jurídic i procediment administratiu de la seva administració, correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva sobre:

- a) l'estructura de l'administració de la Generalitat, la regulació dels seus òrgans, el funcionament i l'articulació territorial;
- b) les diferents modalitats organitzatives i instrumentals per a l'actuació administrativa, incloses les formes de personificació públiques i privades;
- c) els mitjans necessaris per exercir les funcions administratives, inclòs el règim dels seus béns de domini públic i patrimonials;
- d) la potestat sancionadora en tots els àmbits materials de competència de la Generalitat.

1.2 En tot allò no previst en els paràgrafs anteriors, la Generalitat té competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal en relació al règim jurídic de les administracions públiques i procediment administratiu comú per tal de garantir el tractament comú dels administrats davant de totes les administracions públiques. En tot cas, aquesta competència inclou l'establiment dels procediments especials per a l'exercici de les diferents potestats administratives.

2. En matèria de funció pública correspon a la Generalitat:

2.1 la competència exclusiva sobre la seva organització administrativa, tots els aspectes de la relació jurídica, inclòs el règim retributiu, entre l'Administració i el personal funcionari així com la creació de cossos i la seva regulació en tots els sectors materials de competència de la Generalitat i la formació de tot el personal, llevat de la determinació dels seus drets i deures bàsics.

2.2 En relació als drets i deures bàsics dels funcionaris públics correspon a la Generalitat la competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal sobre el règim estatutari dels funcionaris públics.

2.3 En matèria de personal laboral, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva per adaptar la relació de treball a les necessitats derivades de l'organització administrativa i en matèria de formació d'aquest personal.

3. En relació als contractes de l'Administració, correspon a la Generalitat:

3.1 La competència exclusiva sobre organització i competències en matèria de contractació dels òrgans de la Generalitat així com sobre les regles d'execució, modificació i extinció dels contractes de l'administració.

3.2 En tot allò no previst a l'apartat anterior, correspon a la Generalitat la competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació estatal sobre contractació de les administracions públiques.

4. En matèria d'expropiació forçosa la Generalitat té competència executiva en tot cas per:

- a) Determinar els supòsits i les condicions en què l'Administració pot exercir la potestat expropiadora.
- b) Establir les regles de valoració dels béns expropiats segons la naturalesa i la funció social que hagin de complir els béns, d'acord amb els criteris fixats per l'Estat.
- c) Crear i regular un òrgan propi per a la determinació del preu just i fixar el procediment.

5. En matèria de responsabilitat administrativa la Generalitat té competència exclusiva per determinar el procediment i la competència compartida per establir les causes que poden originar responsabilitat, i els criteris d'imputació i d'indemnització aplicables en relació a les reclamacions adreçades a la Generalitat de Catalunya, dins del sistema de responsabilitat administrativa establert per la legislació estatal.»

Q) ART. 125 EDUCACIÓ

Els canvis introduïts en el text resultant de la primera lectura obeeixen a l'adequació del precepte al marc constitucional, que recull la necessària intervenció estatal bàsica en matèria de desenvolupament dels drets de l'art. 17 CE. En conseqüència l'assumpció de la matèria «educació» com a exclusiva resulta impossible. Per mantenir el màxim àmbit possible d'actuació de la Generalitat s'ha optat per:

– Distingir dues submatèries, com feia la proposta de l'Institut d'Estudis Autònoms: l'educació obligatòria o que comporta un títol estatal, sobre la què es projecten les competències de l'art. 149.1.30 CE; i la resta d'àmbits que sí poden assumir-se en exclusiva (nou paràgraf 1 de l'article).

– Assumir expressament el caràcter compartit de l'educació obligatòria o referida a un títol estatal (apartat 2 de l'article), a la vegada que es limita la intervenció estatal bàsica al desenvolupament del dret a l'educació.

– Mantenir una sèrie d'àmbits materials que, malgrat tractar-se d'un règim compartit, han de quedar en mans de la Generalitat. En la mesura del possible s'han mantingut els àmbits resultants del text de la primera lectura, però en alguns subsectors és necessari introduir remissions a la legislació bàsica estatal amb la voluntat de configurar-la sempre com un mínim que permeti una regulació addicional pròpia de la Generalitat que pugui desplegar una política pròpia de millora del servei educatiu, respectant però els mínims que exigeix el dret fonamental constitucional. Així, les remissions a la legislació bàsica no són només clàusules que permeten afirmar la constitucionalitat dels preceptes, sinó molt

especialment clàusules que redueixen les possibilitats d'intervenció bàsica en aquests àmbits. La seva falta no impedirà que en virtut dels arts. 27 i 149.1.30 CE l'Estat acabi intervenint, i, en canvi, permet incidir positivament en els límits d'aquesta intervenció.

– Així en matèria de centres docents les intervencions estatals es configuren necessàriament com condicions mínimes, a les que poden afegir-se noves condicions per part de la Generalitat

– En matèria de foment i ajuts, es permet expressament una política pròpia sempre que es respectin exclusivament els criteris i ajuts mínims que imposi la normativa estatal

– Igualment, en matèria de finançament, la intervenció estatal es redueix a la fixació de mínims que es vinculin a la creació de centres privats.

– Finalment, en matèria de personal es conserven les mencions a la política pròpia de personal, però s'introdueix la referència a les competències estatals sobre funció pública, en els termes dels articles corresponents del propi Estatut d'Autonomia.

Per tot plegat, el Grup Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa la modificació de l'article 125 de la proposta d'Estatut en el següent sentit:

«1. En matèria d'ensenyament no universitari, correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els ensenyaments no obligatoris i que no condueixen a l'obtenció d'un títol estatal, així com sobre els centres docents que imparteixen aquests ensenyaments.

2. En relació amb els ensenyaments obligatoris o que condueixen a l'obtenció d'un títol estatal correspon a la Generalitat la competència compartida, en el marc del que estableixin les normes de l'Estat reguladores del dret a l'educació. En tot cas, correspondrà a la Generalitat en aquests àmbits:

a) L'ordenació del sector de l'ensenyament i de l'activitat docent i educativa en general.

b) La programació general de l'ensenyament i la definició, regulació i execució de la programació en el seu territori, així com la regulació d'òrgans de participació i consulta dels sectors afectats.

c) La creació i autorització de centres docents, la definició de condicions mínimes addicionals a les de la normativa bàsica estatal, l'organització i el funcionament dels centres públics i el règim del professorat, d'acord amb les previsions de l'article 114 (funció pública de la Generalitat).

d) L'ordenació i regulació dels ensenyaments, l'establiment dels plans d'estudis corresponents, inclosa la seva ordenació curricular, amb respecte de les previsions mínimes de la normativa bàsica estatal.

e) La inspecció educativa; l'avaluació, la innovació i la investigació educatives, i la garantia de la qualitat.

f) L'establiment del règim de foment, i beques i ajuts a l'estudi per a garantir les condicions d'igualtat en el seu accés, amb respecte dels ajuts mínims que es derivin de la normativa estatal.

g) La regulació del règim de sosteniment amb fons públics dels ensenyaments del sistema educatiu i dels centres que els imparteixen, respectant les previsions bàsiques en matèria de dret a l'educació i llibertat d'ensenyament.

h) La regulació de l'estatut jurídic i la selecció del personal docent i de la resta de professionals de l'educació, en els termes previstos a l'article 114 (funció pública de la Generalitat).»

R) ART. 145 CULTURA

Per motius de constitucionalitat, en el sentit que ja s'ha indicat en aquest vot particular en relació a l'educació, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa la modificació del tractament de la competència de la Generalitat sobre cultura:

«Article 145. Cultura

1. En matèria de cultura correspon a la Generalitat:

1.1 La competència exclusiva sobre les activitats artístiques i culturals que es duen a terme a Catalunya, que inclou en tot cas la regulació i les actuacions relatives a la producció i distribució de llibres i publicacions periòdiques en qualsevol suport, la regulació de les sales d'exhibició cinematogràfica, la qualificació de les pel·lícules i altre material audiovisual en funció de l'edat i dels valors culturals i el control de les llicències de doblatge.

1.2 La competència sobre el foment i la difusió de la creació i producció teatral, musical, audiovisual, literària, de dansa, de circ i arts combinades realitzada a Catalunya. A través de la Comissió Bilateral prevista en aquest Estatut, la Generalitat concertarà amb l'Estat les activitats de foment que aquest realitzi en relació a les activitats culturals que es produeixen o desenvolupen en el territori de Catalunya i en relació amb la projecció internacional de la cultura catalana.

2. En matèria de patrimoni cultural correspon a la Generalitat:

2.1 La competència exclusiva sobre el patrimoni cultural de Catalunya i dels béns que l'integren, que inclou en tot cas, la regulació i les mesures destinades a garantir l'enriquiment, l'accés i la difusió d'aquest patrimoni.

2.2 La Generalitat col·laborarà amb l'Estat, amb altres Comunitats Autònomes i amb organitzacions culturals de caràcter internacional, en la defensa i protecció del patrimoni cultural radicat a Catalunya al qual s'apliqui un règim jurídic de protecció supraautonòmic.

3. En matèria d'arxius, biblioteques, museus i altres centres de dipòsit cultural correspon a la Generalitat:

3.1 La competència exclusiva sobre arxius, biblioteques, museus i altres centres de dipòsit cultural que no siguin de titularitat estatal.

3.2 La competència executiva sobre els arxius, biblioteques, museus i centres de dipòsit cultural de titularitat estatal ubicats a Catalunya, que inclou en tot cas la regulació del funcionament, l'organització i el règim de personal d'aquests centres.

3.3 Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els fons propis (Arxiu Reial de Barcelona) ubicats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Per a la gestió eficaç dels fons, la Generalitat col·laborarà en el patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó amb les altres Comunitats Autònomes que hi tenen fons dipositats i amb l'Estat a través dels mecanismes que s'estableixin de mutu acord.

3.4 Les inversions de l'Estat en béns i equipaments culturals situats a Catalunya requereixen acord previ de la Comissió Bilateral Estat - Generalitat. Així mateix, aquesta Comissió ha d'informar les adquisicions per qualsevol títol i determinarà el percentatge i els béns que corresponen a la Generalitat.»

S) ART. 155 RÈGIM LOCAL

El text acollit majoritàriament per la ponència als articles 112, 113 i 114 incorpora un tractament de «les administracions públiques catalanes» i no tan sols l'Administració de la Generalitat. Aquest fet, tal i com ja s'ha afirmat, ha produït notables desajustaments, també en el contingut de l'article 155, dedicat a règim local.

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi proposa, per tant, incorporar en aquest precepte tot el tractament de la competència de la Generalitat en matèria de règim local i adequar el seu contingut a les previsions constitucionals. Amb aquest objectiu, el text proposat és el següent:

«Article 155. Règim local

1. En matèria de règim jurídic, organització i procediment de les administracions locals, correspon a la Generalitat la competència compartida per al desenvolupament de la legislació bàsica estatal, que comprèn en tot cas:

- a) Les relacions entre les institucions de la Generalitat i els ens locals així com les tècniques d'organització i de relació per a la cooperació i col·laboració entre els ens locals, i entre aquests i l'Administració de la Generalitat, incloses les diferents formes associatives, de mancomunació, convencionals i consorcials.
- b) Les potestats pròpies dels municipis i de les altres entitats locals, així com de les funcions públiques d'existència necessària a totes les administracions locals de Catalunya.
- c) El règim dels béns de domini públic, comunals i patrimonials i les modalitats de prestació dels serveis públics.
- d) Els òrgans de govern dels municipis i dels altres ens locals, així com les seves competències, funcionament, règim d'adopció d'acords, relacions entre aquests òrgans (moció de censura i qüestió de confiança) i l'estatut dels seus membres.
- e) L'estructura i funcionament dels òrgans administratius col·legiats de les entitats locals, sens perjudici de la potestat d'autoorganització d'aquestes.
- f) El règim dels òrgans complementaris de l'organització dels ens locals, sens perjudici de la potestat d'autoorganització d'aquestes.

g) Les diferents modalitats organitzatives i instrumentals per a l'actuació administrativa, l'exercici d'activitats econòmiques i la prestació de serveis, incloses les formes de personificació públiques i privades, sens perjudici de la potestat d'autoorganització d'aquestes.

h) El procediment d'elaboració i aprovació de les normes locals.

i) Els procediments específics per a l'exercici de les diferents potestats i funcions dels ens locals, incloent-hi la realització d'obres, la intervenció i el foment en l'actuació dels particulars, l'exercici d'activitats econòmiques i la prestació de serveis.

2. Amb relació als funcionaris que despleguen les funcions considerades d'existència necessària a totes les entitats locals, correspon a la Generalitat la competència compartida dins dels principis que estableixi la legislació bàsica estatal.

Aquesta competència, en tot cas, inclou la regulació i execució de:

- a) L'organització d'aquest personal en cossos i escales.
- b) La formació en tots els nivells.
- c) El règim de selecció, promoció i provisió de llocs, nomenaments i cessaments, situacions administratives, permisos, vacances i llicències.
- d) El règim de retribucions.
- e) La jornada laboral, l'ordenació de l'activitat professional i les funcions.
- f) El règim disciplinari, inclosa la separació del servei.
- g) L'aprovació de l'oferta d'ocupació pública.
- h) L'elaboració de les relacions de llocs de treball.

3. En matèria de contractació, expropiació forçosa i responsabilitat patrimonial de les entitats locals, corresponen a la Generalitat les competències que estableix l'article 112 amb relació a l'Administració de la Generalitat.»

4. Correspon a la Generalitat la competència compartida en matèria de règim electoral dels municipis i de les altres entitats locals dins dels principis de la legislació bàsica estatal i d'acord amb el contingut del títol II, sobre les institucions de la Generalitat.»

T) ART. 160 JOC I ESPECTACLES

De modificació de l'article 160, en el següent sentit:

«Article 160. Joc i espectacles

1. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de jocs, apostes i casinos quan l'establiment o el proveïdor del servei tinguin residència o domicili social a Catalunya o bé quan l'activitat es desenvolupi íntegrament a Catalunya. Aquesta competència inclou en tot cas:

- a) La creació i autorització de joc i apostes i la seva regulació, així com la de les empreses dedicades a la gestió, explotació i pràctica d'aquestes activitats o que tinguin com a objecte la comercialització i distribució dels materials relacionats amb el joc en general, inclo-

ses les modalitats de joc per mitjans informàtics i telemàtics.

b) La regulació i control dels locals, instal·lacions i equipaments utilitzats per portar a terme aquestes activitats.

c) La determinació del règim fiscal sobre l'activitat de joc de les empreses que la realitzen.

2. La Generalitat participa en els rendiments dels jocs i apostes d'àmbit territorial estatal d'acord amb els criteris fixats per la Comissió Bilateral Estat - Generalitat.

3. L'autorització de noves modalitats de joc i apostes d'àmbit estatal o bé la modificació de les ja existents requereix de l'acord previ de la Generalitat.

4. Correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria d'espectacles i activitats recreatives, que inclou, en tot cas, el règim d'intervenció administrativa com també la seguretat i el control, i l'ordenació dels espectacles amb animals.»

U) ART. 187 CIRCUMSCRIPCIÓ ELECTORAL PER AL PARLAMENT EUROPEU

El Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi ha defensat sempre que Catalunya pugui esdevenir circumscripció electoral a les eleccions europees a través de la modificació de la Llei Orgànica de Règim Electoral General, però no pot deixar d'assenyalar que una modificació en aquest sentit pot desvirtuar el caràcter proporcional del sistema electoral en aquestes eleccions i incórrer en flagrant inconstitucionalitat.

V) DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA ELECTORAL

L'Estatut de 1979 inaugura a Catalunya una nova etapa de relació en democràcia i llibertat dels ciutadans amb les seves institucions. Aquest nou espai es veu especialment reflectit en les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, celebrades el 20 de març de 1980. Unes primeres eleccions que van ser regulades per la Disposició transitòria quarta de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en absència de llei electoral. La pròpia disposició transitòria, per la seva naturalesa, ja preveia la creació d'una llei electoral pròpia. Aquesta, però, mai s'ha arribat a aprovar. L'evident desproporcionalitat entre el vot exercit i la representació obtinguda en els diferents territoris expliquen perquè aquest exercici d'autogovern no s'ha produït fins avui. Aquest fet no es reproduïx a cap altre territori de l'Estat, essent Catalunya l'única Comunitat Autònoma sense llei electoral pròpia.

Després de més de 25 anys de vigència de l'Estatut, diverses són les raons que ens han portat a reformar el text estatutari. L'actual Disposició transitòria quarta té en compte criteris de població de l'any 1979 i genera de forma tan acusada distorsions importants entre el vot exercit a cada territori i la representació obtinguda que fins i tot a les dues últimes convocatòries electorals, la força política més votada ha obtingut menys representació a la cambra legislativa, que la segona. El nou Estatut no pot restar al marge de les noves corrents europees sobre regulació electoral, especialment pel que fa

a la igualtat de vot i a la representació paritària dels gèneres.

L'Acord del Tinell i el Pla de Govern 2004-2007 tenen en compte aquests criteris, definint el nou sistema electoral en base a la igualtat de vot de tots els electors, la proporcionalitat entre els vots i els escons obtinguts per cadascuna de les forces polítiques, la representació equitativa en matèria de gènere i l'expressió de la diversitat territorial de Catalunya.

Aquests són, precisament, els criteris que inspiren la proposta del Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi, tot intentant crear les bases per la confecció d'una llei electoral catalana, que doni compliment a aquests principis, fent compatible la igualtat de vot del ciutadà independentment d'on exerceixi el seu dret i la representació equilibrada del conjunt del territori al Parlament de Catalunya.

Amb aquesta voluntat, el Grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel canvi presenta el següent text com a modificació del text de la corresponent Disposició transitòria:

«Disposició transitòria

Mentre una llei de Catalunya no regularà el procediment per a les eleccions al Parlament, aquest serà elegit d'acord amb les normes següents:

1. El Parlament de Catalunya estarà integrat per 135 membres. Els partits polítics i coalicions electorals presentaran llistes a cada demarcació amb un mínim de 85 candidats o candidates per Barcelona, 18 per Tarragona, 17 per Girona i 15 per Lleida.

Per tal de garantir una representació parlamentària sense discriminació de gènere, les candidatures o llistes que presenti cada partit o coalició electoral a cada demarcació, hauran de comptar amb un màxim del 60 per cent i un mínim del 40 per cent de candidats pertanyents a cada gènere, calculats pel conjunt de la llista i en cada tram de cinc candidats.

L'atribució del total d'escons que corresponen a cada partit es farà proporcionalment al nombre de vots obtinguts a tot Catalunya utilitzant el sistema d'Hondt.

La provisió dels diputats electes de cada partit a cada demarcació es farà preassignant 7 escons a Barcelona, 7 a Tarragona, 7 a Girona i 7 a Lleida, proporcionalment al resultat de la demarcació, seguint la regla de majors restes. Per la mateixa regla s'assignaran, un per un, els 107 escons restants, proporcionalment al resultat obtingut per cada partit o coalició a cada demarcació fins un màxim de 85 per Barcelona, 18 per Tarragona, 17 per Girona i 15 per Lleida. Cas que algun partit o coalició electoral no hagués obtingut representació en totes de les demarcacions, l'assignació es començarà a realitzar per aquest partit.

2. Els diputats seran elegits per sufragi universal, igual, directe i secret dels majors de divuit anys.

3. Les Juntes Provincials electorals tindran, dins els límits de llur respectiva jurisdicció, la totalitat de les competències que la normativa electoral vigent atribueix a la Junta Central. Per als recursos que tinguessin per objecte la impugnació de la validesa de l'elecció i

la proclamació de diputats electes serà competent la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que també entendreà en els recursos o impugnacions que procedeixin contra els acords de les Juntes electorals provincials. Contra les resolucions de l'esmentada Sala no hi cabrà cap recurs.

4. En tot allò que no sigui previst en la present Disposició, seran d'aplicació les normes vigents per a les eleccions legislatives al Congrés dels Diputats de les Corts Generals.»

Palau del Parlament, 11 de juliol de 2005

Miquel Iceta i Llorens
Portaveu del GP SOC-CpC

Lídia Santos i Arnau
Ponent

**VOT PARTICULAR PRESENTAT PEL GRUP
PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA
DE CATALUNYA (REG. 25462)**

A LA MESA DEL PARLAMENT

Joan Ridaó i Martín, Portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Pilar De llunde i Clavé i Teresa Aragonès i Perales, diputades, tots ells membres de la Ponència de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, d'acord amb el que preveu l'article 98 del Reglament de la Cambra, formulen el següent VOT PARTICULAR a la Proposició de llei de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

1

VOT PARTICULAR ÚNIC

G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

I. UN AUTOGOVERN ESTANCAT I UN FINANÇAMENT INJUST

1. L'actual procés d'elaboració d'un nou Estatut ve precedit per la constatació que les condicions i potencialitats de l'autogovern establertes per l'Estatut de 1979 han arribat a un punt d'estancament. Les facultats de l'Estat previstes a la Constitució, en relació a l'harmonització i la planificació, així com la seva capacitat per dictar lleis orgàniques i lleis bàsiques, han acabat per disminuir l'autonomia política de Catalunya. El llarg llistat de competències pendents de traspàs, juntament amb l'increment de la legislació bàsica i una jurisprudència del Tribunal Constitucional en molts casos de clara inspiració centalista, juntament amb els successius pactes autonòmics entre els principals partits a nivell d'Estat han acabat menant definitivament el Principat a l'actual situació de bloqueig que ha desembocat en la demanda d'un nou Estatut.

Així doncs, la present proposició de llei adoptada en Ponència conjunta expressa si més no la voluntat unànime de totes les forces catalanes d'actualitzar i perfeccionar els mecanismes d'autogovern i el desig de projectar la voluntat inequívoca del Parlament de Catalunya, com a expressió de la voluntat del poble català de reforçar el valor de l'autogovern davant les instàncies polítiques de l'Estat.

2. És evident que els motius que ens han portat a aquesta paràlisi descrita no són de caire jurídic, o constitucional, sinó polític. Perquè política va ser la voluntat que va posar en marxa l'Estatut vigent, i que no ha estat respectada per l'Estat, obrint-se així un període en què malauradament l'Estatut ha perdut estima social i valor en tant que instrument d'autogovern. Fins al punt que des de determinats àmbits polítics s'ha aprofitat aquesta circumstància per insistir en la idea que la reforma de l'Estatut no respon a cap demanda social i que pertany exclusivament a una política denominada «identitària» i sense cap utilitat aparent per a la població. Sembla talment com si es tractés d'una maniobra de «distracció» per amagar la incapacitat dels Executius catalans per resoldre els problemes reals que preocupen de debò la ciutadania. En canvi, de ser honestos, cal buscar les raons d'aquesta situació en la manca de lleialtat dels successius governs de l'Estat envers el pacte estatutari originari, en els termes que fou acordat i referendat pels catalans i les catalanes. La no acceptació de la plurinacionalitat de l'Estat és, per posar un sol exemple, un posicionament polític conscient que s'ha expressat amb claredat en la lectura regressiva que s'ha fet dels acords estatutaris.

3. Per això, d'entrada, l'obertura del procés estatutari havia de servir almenys per consolidar i impulsar l'autogovern, redefinint l'univers simbòlic i la identificació de Catalunya com a comunitat política i cultural. I per actualitzar i modernitzar el funcionament de les nostres institucions i donar un nou vigor al repartiment competencial contingut a la Constitució i l'Estatut vigent, donant una redacció més exhaustiva i prolixa a les competències per evitar la intervenció de l'Estat en aquelles matèries en què no disposa de títol per fer-ho, com demostra l'experiència dels darrers anys, en què hi ha hagut un abús dels títols transversals o de la noció d'«interès general» i del principi de solidaritat.

Aquest objectiu, a més, havia d'anar acompanyat d'un increment de les competències a través del traspàs de competències exclusives de l'Estat per la via de l'article 150.2 CE.

4. Un altre dels pressupòsits originals de la reforma, potser el més important, era el de la millora del sistema de finançament, amb l'objectiu de donar més suficiència i autonomia financera a la Generalitat, acabant amb un dèficit fiscal estructural que, tot i els avenços experimentats en els darrers anys, perjudica la cohesió i el desenvolupament futur de Catalunya. El finançament havia de ser la clau de volta per configurar un Estatut que repercutís veritablement en les condicions de vida dels ciutadans de Catalunya, així com en la seva cohesió social.

5. Amb la nova llei fonamental catalana, a més, es pretenia que les relacions entre la Generalitat i l'Estat passessin a ser presidides per la bilateralitat i la lleialtat mútua, garantint la presència de la Generalitat, com en els Estats compostos i autènticament descentralitzats, en els òrgans constitucionals i la resta d'òrgans generals de l'Estat. Procedint, per a tot això, a modificar les bases sobre les que s'ha erigit un model autonòmic que no ha resolt satisfactòriament les relacions entre els governs central i els dels distints territoris. I en paral·lel,

preveient els mecanismes per tal que Catalunya pogués participar en la formació de la voluntat de l'Estat. En cas contrari, més enllà de la impossibilitat de participar en l'àmbit europeu, l'Estat demostraria, un cop més, que el seu disseny es correspon al d'un estat unitari i que no s'adiu amb l'esquema descentralitzador d'una federació democràticopluralista qualsevol. Precisament, la referència al marc de la Unió Europea, inèdit l'any 1979 posava de relleu la necessitat que el nou Estatut incorporés noves fenomenologies i necessitats sobrevingudes durant els anys de vigència de l'actual.

II. UNA CONJUNTURA HISTÒRICA DIFÍCIL DE MILLORAR

1. A partir d'aquests pressupòsits inicials, cal tenir en compte que l'actual context polític a Catalunya i a l'Estat, a partir de l'impuls a l'autogovern donat pel nou govern catalanista i d'esquerres, però també de l'alternança política produïda a Espanya, fa possible que es puguin plantejar no només reformes estructurals i profundes en el model d'Estat, en una direcció federal que suposi l'assumpció plena de la plurinacionalitat de l'Estat, sinó també les iniciatives de reforma estatutàries impulsades per diferents territoris com Catalunya. És imprescindible. I ho és no només per les mancances i deficiències del model d'organització de l'Estat que han quedat expressades sinó també per la necessitat d'encarar un futur que pugui donar resposta a les necessitats de més benestar i progrés de la nostra societat. Aquesta conjuntura, que es pot jutjar de difícilment repetible, no sembla raonable que es desaprofiti. Cada dia més, la ciutadania i les principals institucions de la vida econòmica, social i cultural catalanes veuen en el nou Estatut la possibilitat de disposar d'un instrument adequat per donar satisfacció a bona part de les seves inquietuds i per poder gaudir de major quotes de benestar.

2. És conegut que els successius grups parlamentaris d'ERC han mantingut des de la Transició el criteri que les insuficiències de l'Estatut vigent i del sistema de finançament aconsellaven una reforma en profunditat. De fet, el seu suport al primer govern de Catalunya després de la dictadura ja es va condicionar a una inèdita reforma de l'Estatut. Tanmateix, en cap moment com ara, el Parlament ha disposat de la majoria política necessària per plantejar la reforma com una autèntica prioritat política. Fins al punt que en la passada legislatura, el representant polític del catalanisme conservador, fins aleshores hegemònic, va formar govern amb els vots de la dreta espanyolista, precisament a canvi de no qüestionar el marc estatutari vigent. Amb tot, a proposta precisament d'ERC, durant la V Legislatura ja havia estat creada una Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic com a Via per a l'Adequat Finançament de l'Autonomia de Catalunya; i en la VI Legislatura, també a iniciativa d'ERC, es va poder constituir la Comissió d'Estudi per a l'Aprofundiment de l'Autogovern. Aquestes dues comissions i les seves respectives conclusions han constituït de fet els referents més immediats en la tasca d'elaboració del nou Estatut, i han traçat un llibre de ruta que, després de l'impuls polític donat pel nou govern de Catalunya ha acabat per situar la reforma estatutària i la consecució

d'un sistema de finançament més just com a un dels principals objectius en l'horitzó polític de Catalunya.

3. A partir dels resultats assolits en les eleccions al Parlament del 16 de novembre de 2003, ERC va subscriure un acord de govern, l'Acord per a un Govern Catalanista i d'Esquerres a la Generalitat de Catalunya, en el que, principalment a proposta republicana, es va incloure la necessitat d'aprofundir en l'autogovern a través de l'elaboració d'un nou Estatut. L'esmentat acord preveia que el govern impulsés de manera immediata un Acord Nacional sobre l'Autogovern i el finançament que incorporés totes les forces polítiques del país en la preparació de les accions necessàries per ampliar l'abast de l'autogovern, elaborar un nou Estatut i adoptar un nou sistema de finançament.

Basant-se en aquest acord, el govern –en col·laboració amb altres institucions i entitats– va engegar un procés de sensibilització i compromís cívic, per tal d'explicar les raons que fonamenten la millora de l'autogovern i l'adopció d'un nou Estatut. Posteriorment, al Parlament es va constituir la ponència conjunta de tots els grups, encarregada d'elaborar el projecte de nou Estatut i la resta de les proposicions de llei que han de conduir a l'objectiu esmentat. Posteriorment, la ponència va obrir un procés de consulta amb entitats socials, econòmiques, culturals i altres representants de la societat civil.

Les forces polítiques que van subscriure aquell pacte es comprometien, com així han fet, a impulsar totes les vies d'explicació, diàleg i recerca d'acord amb les forces polítiques de l'Estat i amb el conjunt de la seva societat civil. Durant tot aquest procés, les forces polítiques signants han impulsat igualment totes les vies d'explicació, diàleg i recerca d'acord amb les forces polítiques de l'Estat i amb el conjunt de la seva societat civil.

4. Els resultats de les eleccions legislatives a les Corts, amb una majoria relativa socialista i una determinant presència de les forces nacionalistes i progressistes de les nacions perifèriques de l'Estat ens ha portat, com s'ha dit, a una immillorable situació per aprovar un Estatut ambicions nacionalment. El compromís del president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, de donar suport al nou Estatut que resulti d'un ampli consens mentre s'ajusti a la Constitució, proporciona el millor escenari en molts anys. Però, a més, els recents resultats electorals a Euskadi i Galícia han acabat de configurar un panorama polític que reforça la possibilitat que el nou text estatutari rebí el suport necessari atès el paper determinant en la formació de majories estables de govern de les forces sobiranistes i progressistes arreu de l'Estat, tant en el govern d'aquestes nacions, com en la formació d'una majoria estable al Govern de l'Estat.

5. A partir d'aquí, l'actual proposició de llei emanada de la Ponència conjunta requereix, per a la seva aprovació, una majoria molt qualificada de dues tercers parts. La consecució d'aquesta majoria, com és evident, no depèn únicament dels partits integrants del govern, de manera que només es pot obtenir amb la suma dels dos grups majoritaris del Parlament: Convergència i Unió i Socialistes - Ciutadans pel Canvi. La tasca del

grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat la d'instigar el procés i arrossegar totes dues forces majoritàries a aquest procés històric. Posar doncs a tots el partits representatius de Catalunya d'acord per endegar la reforma de l'Estatut, el nostre primer objectiu, s'ha acomplert. I podem afirmar que el resultat del treball de la Ponència conjunta és un bon punt de partida per aconseguir un bon Estatut. L'actuació del grup parlamentari d'ERC, basada en un possibilisme de màxims, creiem que ha donat els seus fruits.

6. Amb tot, el grup parlamentari d'ERC vol deixar guda constància que l'acceptació d'un nou marc estatutari, infinitament millor que el del 1979 i que ens pot menar cap a les millors quotes d'autogovern des de 1714, no implica cap renúncia als objectius polítics que caracteritzen l'independentisme polític, l'expressió electoral del qual és precisament Esquerra Republicana. Per aquest motiu, més enllà de normes com l'actual o el futur Estatut, per a nosaltres, els drets d'una nació deriven fonamentalment de la voluntat democràtica dels seus ciutadans, emparats per la legislació internacional que reconeix el dret dels pobles a l'autodeterminació. Aquesta lliure determinació comprèn el dret intern a l'autoafirmació i a l'autodefinició, pel que fa a la possibilitat de disposar d'un sistema de govern propi; i en la dimensió més externa, la capacitat de proveir un sistema propi de relacions amb altres pobles i Estats. Tot plegat, en la direcció de disposar d'un Estat propi en el marc de la Unió Europea.

Amb aquesta finalitat, Esquerra Republicana va fer pública en el seu dia la seva pròpia proposta detallada i articulada d'Estatut Nacional. Aquesta proposta estableix el marc institucional que hauria de regir a Catalunya entre l'etapa autonòmica de l'Estatut de 1979 i el sistema polític de què es vulgui dotar lliurement el poble català en el futur. Entenem, com entenem ara, que, sempre d'acord amb el principi democràtic, el Parlament de Catalunya, com a òrgan de representació de la voluntat del poble català, disposa i disposarà de la legitimitat democràtica per modificar i establir amb l'Estat espanyol i la Unió Europea el seu propi estatut polític. Aquest estatut polític, ha de partir de la base que totes les comunitats culturals tenen el dret a preservar i potenciar la seva diferencialitat en aquells territoris on històricament s'ha desenvolupat. I en el nostre cas, aquesta abasta els municipis i comarques catalanoparlants d'Aragó, el País Valencià, les Illes Balears, el Principat de Catalunya, la Catalunya Nord a l'Estat francès i l'Estat d'Andorra i la ciutat de l'Alguer. Aquest conjunt de territoris conformen una unitat de cultura que és el fonament d'una identitat compartida des de la diversitat i pot ser-ho per a la lliure contribució a un projecte comú que respecti aquesta diversitat.

III. EL MILLOR ESTATUT POSSIBLE

1. Com s'ha dit, l'objectiu polític d'aquest nou Estatut –tènicament una reforma de l'Estatut vigent– era millorar i ampliar l'autogovern de Catalunya. Guiats per aquest objectiu, el text de la Ponència En el Títol Preliminar es defineix Catalunya com a nació. Aquesta definició té una càrrega simbòlica extraordinària i comporta el reconeixement d'un estatus particular que s'ha

anat perdent amb els anys, després que ha desaparegut pràcticament la distinció entre nacionalitats i regions continguda a l'article 2 CE. El terme nacionalitat doncs ha quedat obsolet i, fins i tot, es planteja en alguns àmbits el reconeixement del terme comunitat nacional aplicat als països catalans, un terme omnicomprensiu i reconeixedor d'una realitat cultural i lingüística comuna. Precisament, pel que fa a la llengua, el català, a més de ser llengua pròpia i oficial incorpora el deure del seu coneixement, amb plena igualtat amb el castellà, trencant l'asimetria lingüística de l'article 3 CE. El Preàmbul, a més, haurà d'explicitar el caràcter del català com a llengua comuna, en tant que llengua d'acollida i de convivència de tots els catalans i catalanes.

També per primera vegada es defineix la Generalitat com un sistema institucional, integrat per les institucions de la Generalitat i el govern local. En la definició del marc polític es consagren els principis de bilateralitat, plurinacionalitat i autonomia, així com el de llialtat mútua. Es plasma d'aquesta manera el fet diferencial de Catalunya i es recupera l'esperit que estava en la base de l'Estatut de 1979, després difuminat amb l'harmonització del mapa i les competències autonòmiques.

També en el Títol Preliminar, és reconeix la realitat nacional de l'Aran, en el mar occità, fonamentada en la seva singularitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, i que aquest territori accedeix a l'autogovern a través de l'Estatut, el Conselh Generau d'Aran i les altres institucions pròpies. Pel què fa a la llengua s'estableix un article on es reconeix el dret dels aranesos a emprar l'aranès en les seves relacions amb les administracions.

2. La principal novetat d'aquesta reforma és la inclusió d'un títol de drets i deures. Fins ara, cap altra territori ha previst un catàleg de drets de configuració estatutària com el que es planteja actualment. Tot i que la Constitució reconeix i garanteix un catàleg de drets fonamentals d'aplicació a tota la ciutadania, Catalunya en el seu Estatut també pot establir drets i deures que orientin i limitin els seus poder públics, respectant les reserves de llei orgànica previstes a la Constitució. Aquests drets, que han estat establerts en virtut de competències pròpies de la Generalitat i per trobar-se recollits en lleis autonòmiques, seran garantits pel Consell de Garanties Estatutàries que operarà com a un òrgan quasijurisdiccional. D'aquesta manera, l'Estatut és coherent amb la funció constitucional que se li atribueix a l'Estatut.

3. En aquesta reforma, l'objectiu polític que es persegueix en relació a les competències, és dotar-les de contingut material i funcional i assegurar la no intervenció de l'Estat. La tècnica legislativa emprada per garantir aquest blindatge ha estat la de precisar al màxim les matèries de les competències, a través de la definició de les submatèries, ampliant l'àmbit de les competències exclusives i establint en cada matèria el seu règim competencial, ja sigui exclusiva, compartida o executiva.

Per completar i garantir l'ampliació d'autogovern de la Generalitat s'ha utilitzat l'article 150.2 CE pel traspàs d'aquelles competències de titularitat estatal que no poden atribuir-se a la Generalitat a través de la tècnica le-

gislativa anteriorment exposada. Aquest traspàs s'instrumentalitzava establint a l'Estatut una disposició addicional que incorpora on es recullen les matèries que es desitja siguin traspassades, en paral·lel a la reforma de l'Estatut. Els principals problemes relacionats amb els límits competencials d'aquesta reforma, poden trobar-se en la capacitat de l'Estatut per concretar els àmbits materials y funcionals de les competències, la utilització de l'article 150.2 CE, el contingut dels drets i deures que es poden reconèixer i la incorporació de mandats al legislador estatal.

4. També s'amplia i milloren les institucions d'autogovern, ja que, l'assoliment d'un més alt nivell de capacitat política i gestió no passa només per millorar els elements externs que ens condicionen, sinó també per ampliar i millorar els interns. S'incorpora un nou títol relatiu al Poder Judicial en el que es dota al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de funcions cassacionals, que juntament amb la creació de la figura del Fiscal Superior i el Consell de justícia proporciona una major participació de Catalunya a l'administració de justícia i una desconcentració del govern del Poder Judicial a favor de Catalunya.

A més, en la present proposta de reforma s'estableixen també mecanismes i instrument de relació amb l'Estat i amb altres comunitats, i també es reconeix la capacitat de la Generalitat per participar de manera directa a la Unió Europea i en la seva acció exterior.

5. Pel que fa al finançament, no cal dir que el sistema vigent no ha donat els resultats esperats, ans el contrari, compromet seriosament el desenvolupament de Catalunya i la seva cohesió interna. Tanmateix, ni ara ni abans hi ha una majoria parlamentària suficient per fer un canvi radical del sistema, per fer-lo equivalent al sistema de concert o de conveni, a partir del reconeixement dels drets històrics o de la singularitat nacional de Catalunya. No obstant i això, la greu situació és percebuda per la ciutadania i pels seus representants, de manera que la urgència i la importància de la qüestió són sobre la taula. En aquest sentit el Govern de Catalunya ha fet una proposta, incorporada al text de la proposició de llei, a la què ERC hi dona suport en la confiança que millorarà substancialment l'autonomia i la suficiència financera de Catalunya.

La proposta majoritària persegueix quatre grans objectius, que, si no es compleixen, mostraran diàfanament l'esgotament del sistema actual. El primer dels objectius és precisament la millora del finançament; el segon és l'aprofundiment de l'autonomia normativa i de les competències assumides per la Generalitat; el tercer és la participació determinant de Catalunya en el desenvolupament i el disseny futur del sistema de finançament; i, quart, el nou sistema ha de permetre un desenvolupament més social i equilibrat territorialment, i alhora continuar sent solidari, però amb un grau que no impedeixi el progrés i el benestar dels catalans. Aquesta posició fuig, doncs, de postures excessivament nominalistes que trenquen el consens necessari, perquè el reconeixement estatutari explícit dels drets històrics sigui possible i pugui aplicar-se en aquells àmbits anunciats abans sobre els que hi ha una certa recepció legislativa o, fins i tot, jurisprudencial, com és el cas de l'acceptació de la identitat

nacional catalana (Llei de la diada nacional) i de què la singularitat del poble de Catalunya es basa en la llengua (Llei de política lingüística), d'una banda; i, de l'altra, de la particularitat tradicional i històrica en l'organització territorial (STC 214/1989), respectivament.

IV. ALGUNES QÜESTIONS A DESTACAR I CLARIFICAR. ELS DESACORDS QUE ES MANTENEN.

1. Tipologia de les competències. Les competències exclusives i compartides.

Una competència exclusiva, com nosaltres l'entendem, hauria d'implicar almenys que el titular de la competència disposés del desenvolupament ple de totes les funcions sobre una determinada matèria, el que es coneix també com a integritat (o inclusió) de la competència (o caràcter íntegre de la competència). En qualsevol cas, però, no es pot desconèixer que a la Constitució hi ha unes determinades competències reservades a l'Estat, anomenades doctrinalment com a horitzontals, que, de forma excepcional, travessen tots els títols competencials i que afecten totes les categories de competències, siguin exclusives, de legislació compartida o executives.

En el nostre parer, aquests títols competencials són mínims, però cap qualificació estatutària no n'impedeix totalment la seva actuació, ja que es troben, com hem dit, recollides directament a una Constitució que l'Estatut ve obligat a respectar. En conseqüència, convé proclamar a l'Estatut la integritat de la competència, mentre que és impossible preservar-ne totalment la intromissió excepcional de l'Estat a través de competències horitzontals, per la qual cosa la definició d'una competència com a excloent no és possible jurídicament en cap cas.

Per que fa a la naturalesa de les competències compartides, d'acord amb la proposta inicial de l'Institut d'Estudis Autònoms (IEA), no podem acceptar les previsions d'alguns grups parlamentaris de fixar les bases estatals a través d'altres normes que no tinguin rang de llei, i tampoc la supressió de la definició de les bases com a principis, objectius i estàndards mínims. El nostre grup vol insistir en què s'estableixi la obligatorietat que les bases siguin fixades a través d'una norma amb rang legal i en què la definició del contingut d'aquestes és una cautela necessària per impedir la invasió de l'Estat en les competències compartides de la Generalitat establertes en l'Estatut i la Constitució. D'aquí la nostra defensa, durant el tràmit de discussió en ponència, del manteniment de l'expressió «integritat de la potestat reglamentària».

2. Els drets històrics i la seva influència en l'abast competencial. L'excepció a la legislació bàsica en àmbits com la llengua, la cultura, l'educació, el finançament o el règim local.

Catalunya ha basat la seva personalitat nacional en uns trets característics que ha manifestat al llarg de la seva història. Fonamentalment, una voluntat de decidir el propi futur i d'autogovernar-se a través d'unes institucions centenàries, el manteniment d'una llengua i d'un dret propi, i d'una cultura transmesa de generació en generació i conformada per les migracions de persones que han fet de Catalunya la seva llar al llarg dels segles.

Aquesta singularitat ha estat recollida de forma diversa i certament imprecisa a la Constitució. Així, l'article 2 es refereix al reconeixement de dret a l'autonomia de les nacionalitats, cosa que pressuposa la preexistència d'aquestes nacionalitats o nacions sense Estat a la mateixa Constitució, ja que aquesta norma reconeix un dret i no l'estableix. Igualment, la disposició transitòria segona es referia, sense anomenar-les directament, a unes determinades comunitats nacionals que, «en el passat», haguessin plebiscitat projectes d'estatut d'autonomia, que explicita, sense embuts, una fonamentació històrica recent i ens transporta al primer i darrer projecte d'Estatut avalat per més del noranta per cent dels votants catalans, el projecte democràtic i republicà de Núria, el 1931. Aquesta disposició va permetre recuperar ràpidament les institucions bàsiques d'un règim parlamentari modern, que podien desplegar el màxim nivell competencial.

Finalment, la disposició addicional primera es refereix a la foralitat com a característica que compromet a la Constitució a emparar i respectar els drets històrics. De furs n'hi hagué, a més a més, d'Euskalherria a la Corona catalanoaragonesa, raó per la qual l'estatut d'autonomia d'Aragó menciona els drets històrics i Catalunya també ho podria fer genèricament o concretar-ne els efectes que actualitzen la seva peculiar historicitat, com ho van fer ben aviat Euskadi i Nafarroa.

Entre les conseqüències que es poden preveure hi ha qüestions de caràcter competencial i d'altre caràcter. Entre les primeres, les competències en llengua, cultura i ensenyament són primordials, així com, en un àmbit diferent i més concret, l'actualització de les funcions policials desenvolupades de bell antuvi pel mossos d'esquadra. Entre les segones, l'establiment d'institucions i l'organització territorial modernes són també molt rellevants, cosa que implica dotar-nos dels ens i òrgans vigents en el nostre entorn, així com de l'organització territorial que més ens convé d'acord amb la nostra història i les necessitats vigents. Per aquest motiu, el plantejament que el grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya fa en aquestes matèries reclama un àmbit d'exclusivitat més ampli que l'actual.

3. *El Govern local*

L'Estatut vigent reconeix la plena capacitat dels municipis per a dur a terme les activitats i prestar els serveis adequats en el marc d'un nucli competencial propi. Sens perjudici de la definició competencial que el nostre grup presentarà a través de les corresponents esmenes, cal tenir present que no és convenient que l'Estatut entri en la definició detallada i exhaustiva de totes les competències municipals atès que això és més propi de la futura llei de Govern Local.

Així mateix, és evident l'avenç que representa per al municipalisme català, la competència exclusiva de la Generalitat sobre l'estructura de les administracions públiques catalanes, així com la regulació dels seus òrgans i directius públics. En aquest punt, el nostre grup mantindrà el criteri, defensat en la ponència, i que com a majoritari figura en el text de la proposició de llei examinada.

De la mateixa manera, volem deixar constància que persistirem en la reclamació no només d'un finançament més just per a Catalunya, per a poder atendre les necessitats socials del país, sinó també que els municipis catalans disposin de la suficiència de recursos per fer front a la prestació dels serveis als seus ciutadans. A mesura que es traspassin competències als ens locals per part de la Generalitat, aquestes hauran d'anar acompanyades de l'assignació dels recursos necessaris, i en la mateixa proporció, s'hauran de poder rescabalar de les necessitats socials impròpiament ateses.

4. *El Títol de la Reforma*

El nostre grup parlamentari discrepa de la previsió continguda en la proposició de llei i que exigeix una majoria reforçada de dos terços, com l'actualment vigent, per impulsar la reforma de l'Estatut. Catalunya és, excepcionalment, una de les dues comunitats autònomes que disposa d'aquest requeriment estatutari tan rígid en l'actualitat. La resta de comunitats preveuen quòrums que van des de la majoria absoluta fins a les tres cinquantenes parts. El plantejament defensat durant la discussió de la Ponència i que es vehicularà a través de la corresponent esmena és el de preveure una majoria de tres cinquentes parts.

5. *La Disposició transitòria amb el règim electoral provisional*

Entre les moltes mancances que ens separen de la plena normalització nacional, cal esmentar el de l'absència d'una llei electoral pròpia. La llei electoral és una peça clau de l'arquitectura jurídica de qualsevol país i, per tant, és aconsellable que es faci amb un ampli consens. L'arribada del nou Estatut, i el consens que presideix la seva elaboració, constitueix l'ocasió per a resoldre també aquesta anomalia democràtica. Tanmateix, mentre aquesta llei no s'aprova, és inevitable que l'Estatut prevegi un sistema electoral transitori per a les eleccions al Parlament de Catalunya.

Tanmateix, amb el sistema vigent, l'alt nivell de proporcionalitat situa Catalunya a la part alta de les democràcies occidentals, i el pluralisme és molt superior a la mitjana, i tot això s'ha pogut assolir sense renunciar a la necessària discriminació positiva de les zones menys poblades del país.

Per tot això, el grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya defensa que el sistema electoral transitori hauria de ser molt similar a l'actual, tot substituint les circumscripcions provincials per les vegueries, però reproduint la sàvia i equilibrada combinació ara existent de prorrateig demogràfic amb prorrateig territorial. Així, el nombre d'escons de cada vegueria hauria d'estar en funció fonamentalment de la seva població però garantint un nombre fix inicial d'escons. Per això, es defensa que aquest nombre fix inicial d'escons sigui de quatre per vegueria, sense excloure possibles modulacions sobre la base d'aquest mateix sistema.

6. *Disposicions Addicionals. La utilització de l'article 150.2 i la modificació de lleis orgàniques estatals*

La utilització de l'article 150.2 CE per al traspàs a la Generalitat de competències exclusives de l'Estat constitueix l'instrument adequat per complementar el quan-

tum de poder polític previst en el títol de competències. Majoritàriament, la ponència ha decidit incorporar 12 matèries susceptibles de traspàs en una disposició addicional. Aquestes concretes matèries són considerades pel nostre grup com de particular transcendència política. Cal que una proposició de llei orgànica tramitada com a peça separada de l'Estatut, però debatuda i aprovada simultàniament al Parlament, garanteixi una tramitació en paral·lel a les Corts Generals:

a) Les facultats de gestió en matèria de ports d'interès general situats a Catalunya, que en tot cas inclouen: l'execució de la legislació i de la política portuària estatal, la direcció, coordinació, explotació, conservació i administració dels ports d'interès general a Catalunya i dels serveis que s'hi desenvolupen.

b) Les facultats estatals de gestió dels aeroports d'interès general situats a Catalunya, que inclouen en tot cas l'execució de la legislació i de la política aeroportuària estatal, l'ordenació, direcció, coordinació, explotació, conservació i administració dels aeroports d'interès general a Catalunya i dels serveis que s'hi desenvolupen.

c) Les facultats de gestió de les infraestructures de telecomunicacions situades a Catalunya, inclosa la gestió del domini públic radioelèctric.

d) Les facultats estatals en matèria d'activitats marítimes, que inclouen en tot cas l'ordenació i control de la flota civil, el registre i la matriculació de bucs, i la inspecció tècnica i operativa.

e) L'autorització per a la convocatòria de consultes populars per via de referèndum, llevat de les modalitats de referèndum previstes a la Constitució i les convocatòries reservades expressament per la Constitució al cap de l'Estat.

f) Les facultats d'execució de la legislació estatal sobre règim d'estada i de residència dels estrangers, que en tot cas inclouen la tramitació i resolució dels permisos i dels recursos que es presentin en relació amb aquests expedients.

g) Les facultats d'execució de la legislació estatal en matèria de règim sancionador d'estrangeria, que inclou la tramitació, resolució i execució de tots els processos sancionadors previstos a la normativa d'estrangeria, llevat dels relatius al control de fronteres.

h) La selecció de treballadors estrangers en els seus països d'origen amb destinació a Catalunya.

i) Els serveis meteorològics de l'Estat situats a Catalunya.

j) L'execució de la legislació estatal en matèria de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària a Catalunya. Aquesta competència inclou, a banda de les facultats ja transferides per la Llei orgànica 6/1997, del 15 de desembre, les següents:

La facultat d'expedir, revisar i bescanviar els permisos i llicències per conduir vehicles a motor i ciclomotors, així com la seva anul·lació, intervenció, revocació i, si escau, suspensió, derivada d'expedients de sanció o en via cautelar; la matriculació i l'expedició dels permisos

o llicències de circulació, així com l'anul·lació, intervenció i revocació dels esmentats permisos o llicències, i en conseqüència, l'autorització de transferències, duplicats i baixes de vehicles a motor i ciclomotors, així com l'expedició de permisos temporals; les facultats sancionadores per les infraccions comeses contra la normativa de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària; la realització de proves tendents a verificar que es reuneixen els requisits, aptituds i coneixements per obtenir el permís de conduir i la llicència de conducció de ciclomotors; les autoritzacions de transports especials, urgents i d'altres autoritzacions especials que tinguin origen o destí a Catalunya.

k) L'execució de la legislació de l'Estat sobre la vigilància i el control d'entrada i sortida del territori de l'Estat de persones i béns; la vigilància i control de les costes, ports i aeroports de trànsit internacional; l'aplicació del règim general d'estrangeria, extradició i expulsió, emigració i immigració; la prevenció, investigació i persecució dels delictes relacionats amb el crim organitzat i el terrorisme, així com de la resta de delictes d'abast superior a Catalunya, que s'ha de fer de manera coordinada amb l'Estat.

l) La regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de títols acadèmics i professionals.

De la mateixa, per donar plena efectivitat a les previsions contingudes a l'Estatut, una disposició addicional de l'Estatut, i una o varies proposicions de llei orgànica tramitades per separat, hauran de ser elevades a la Mesa del Congrés dels Diputats per a la seva aprovació. Aquestes són:

a) LO 2/1979, del Tribunal Constitucional

b) LO 2/1980, sobre la regulació de les modalitats de referèndum

c) LO 3/1981, del Defensor del Poble

d) LO 5/1985, Règim Electoral General:

e) LO 6/1985, del Poder Judicial:

f) LO 4/2001, reguladora del dret de petició

g) Estatut Orgànic del Ministeri Fiscal

7. L'Aran

Al marge que en el Títol Preliminar es configuri aquest territori com una realitat nacional i política en el marc occità, tot i adscrita a l'espai geogràfic i administratiu sobre el que exerceix la seva autoritat la Generalitat, a partir del reconeixement de la seva singularitat cultural, històrica, geogràfica i lingüística, es fa necessari preveure en el Títol d'Institucions un règim institucional propi que plasmi, primer, l'especificitat de l'organització administrativa interna de l'Aran i la seva autonomia per gestionar els seus interessos, i segon, la determinació conjunta i bilateral amb la Generalitat del marc competencial que vol assumir, d'acord amb el principi de subsidiarietat.

Per això es proposa la incorporació en el Títol d'Institucions:

«Article 89.

»1. L'Aran disposa d'un règim institucional propi establert per llei del Parlament. Mitjançant aquest règim es reconeix l'especificitat de l'organització administrativa interna de l'Aran i es garanteix la seva autonomia per a ordenar i gestionar els assumptes públics sobre els quals es projecta la diversitat cultural, lingüística, social i econòmica d'aquesta comunitat.

»2. La institució de govern de l'Aran és elegida mitjançant sufragi universal, igual, lliure, directe i secret, en la forma establerta per la llei.

»3. L'Aran, per mitjà de la seva institució representativa, ha de participar en l'elaboració de les iniciatives legislatives que afecten el seu règim especial.

»4. El Conselh Generau té competència en les matèries que determinen la llei del règim especial d'Aran i les lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, i acordades bilateralment entre ambdues institucions.

»5. El Conselh Generau d'Aran és l'òrgan polític d'Aran i està format pel Síndic, el Ple de les conselheres i els consellers generaus i la Comission d'Auditors de Compdes. La llei regularà aquestes institucions així com els altres òrgans d'inferior rang.

»ARTICLE 89 BIS. FINANÇAMENT

»1. La llei sobre finances de les administracions territorials de Catalunya ha de preveure que el Conselh Generau disposi dels recursos suficients per presentar els serveis de la seva competència amb qualitat i garantint la igualtat d'oportunitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

»Mentre no s'aprova la llei esmentada, el finançament del Conselh Generau es regeix pe que disposa la llei del règim especial.

»DISPOSICIÓ

»Un cop aprovat aquest Estatut, s'ha de revisar i modificar el règim especial d'Aran, per adaptar-lo, en el que calgui, a les previsions d'aquest Capítol.»

Palau del Parlament, onze de juliol de 2005

Joan Ridao i Martín, Pilar Dellunde i Clavé, Teresa Aragonès i Perales

Tramesa a la Comissió

Comissió competent: Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local.

Acord: Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, sessions del 08.07.2005.

Habilitació del mes de juliol

Acord: Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, sessions del 08.07.2005.

Atesa la sol·licitud presentada per tots els grups parlamentaris i l'acord de la Junta de Portaveus pel qual estableix la convocatòria en sessió extraordinària i els ordres del dia de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, de conformitat amb el que disposen concordadament els articles 56.3 i 84.2 del Reglament, s'acorda d'habilitar el mes de juliol per a tots els tràmits que permetin d'establir el dictamen de la Comissió sobre la dita proposta durant el present mes de juliol.

Termini de presentació d'esmenes

D'acord amb l'article 94.1 del Reglament, atesa la tramitació d'urgència acordada i el calendari habilitat, s'obre un termini que finirà el proper dia 21 de juliol de 2005, a les 9:30 hores, per a presentar-hi esmenes.

Acord: Mesa del Parlament, sessió del 08.07.2005.

TIPOLOGIA DE LES TRAMITACIONS

Els tres primers dígit que identifiquen les tramitacions corresponen al tipus de tramitació; els cinc següents al número seqüencial d'ordre dins d'aquesta tipologia, i els dos darrers a la legislatura.

Actualització 28.09.2004

1. INICIATIVES QUE PODEN CLOURE'S EN UN TEXT NORMATIU

- 200 Projecte de llei
- 202 Proposició de llei
- 206 Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia
- 211 Reglament del Parlament
- 215 Criteri interpretatiu i norma supletòria del Reglament

2. INICIATIVES QUE PODEN CLOURE'S EN UNA RESOLUCIÓ O EN UNA MOCIÓ

- 201 Investidura del president de la Generalitat
- 205 Moció de censura
- 212 Interposició de recurs d'inconstitucionalitat
- 250 Proposició no de llei
- 252 Proposta de resolució per a crear comissions
- 253 Proposta de resolució per a encomanar un informe a la Sindicatura de Comptes
- 255 Debat general en el Ple
- 256 Informe de fiscalització i memòria d'activitats de la Sindicatura de Comptes
- 257 Compte general de la Generalitat de Catalunya
- 259 Pla o comunicat del Govern
- 260 Document de les comissions d'estudi
- 261 Dictamen de les comissions d'investigació
- 262 Control de la legislació delegada
- 263 Objecions a la vigència dels acords de la Diputació Permanent
- 265 Conveni i acord de cooperació amb altres comunitats
- 267 Projecte de sol·licitud al Govern d'adopció d'un projecte
- 269 Projecte de proposició de llei davant les Corts Generals
- 270 Proposta de proposició de llei davant les Corts Generals
- 271 Designació dels diputats per defensar la Proposició de llei
- 280 Designació dels senadors
- 281 Elecció del Síndic de Greuges
- 282 Elecció dels síndics de la Sindicatura de Comptes
- 283 Designació de membres del Consell Consultiu
- 284 Altres eleccions i propostes de nomenament o de conformitat
- 302 Moció subsegüent a una interpellació

3. INICIATIVES QUE PODEN CLOURE'S EN UN DEBAT O EN LA FORMULACIÓ

- 258 Compte i fiscalització d'ens locals i altres
- 290 Compliment de resolucions
- 300 Interpellació
- 301 Interpellació d'urgència al Govern
- 310 Pregunta oral al Govern a respondre en el Ple
- 311 Pregunta oral al Govern a respondre en comissió
- 312 Pregunta oral al director general de la CCRTV
- 313 Pregunta oral al Consell d'Administració de la CCRTV
- 314 Pregunta per escrit al Govern
- 315 Pregunta per escrit al director general de la CCRTV
- 316 Pregunta per escrit al Consell d'Administració de la CCRTV
- 317 Pregunta oral al president de la Generalitat
- 320 Sol·licitud d'informació i documentació (RPC art. 13.2)
- 340 Compliment de resolucions i de mocions
- 350 Intervenció del president de la Generalitat
- 355 Sessió informativa
- 357 Compareixença
- 360 Informe del Síndic de Greuges
- 390 Compliment de mocions

4. PROCEDIMENTS DIVERSOS D'ÍNDOLE PARLAMENTÀRIA

- 240 Horari del Registre d'Oficialia Major
- 241 Calendari de dies inhàbils
- 242 Distribució dels escons i els espais als grups parlamentaris
- 243 Report de la Diputació Permanent
- 244 Calendari de sessions
- 245 Procediments a tramitar en el Ple i en les comissions
- 246 Delegació de les funcions de la Presidència del Parlament
- 330 Composició del Govern, delegacions i encàrrecs de despatx
- 334 Documentació tramesa en compliment de lleis i altres normes
- 335 Altres comunicacions del president de la Generalitat i del Govern
- 337 Comunicacions d'altres organismes i entitats
- 354 Sol·licitud de sessió informativa
- 356 Sol·licitud de compareixença
- 380 Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament
- 381 Recurs d'inconstitucionalitat contra una llei de Catalunya
- 382 Qüestió d'inconstitucionalitat
- 383 Recurs d'emparament constitucional
- 384 Conflicte en defensa de l'autonomia local
- 395 Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la cambra
- 401 Declaracions i manifestacions institucionals

5. PROCEDIMENTS I EXPEDIENTS ADMINISTRATIUS

- 221 Norma de règim interior
- 230 Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges
- 231 Nomenament dels diputats interventors
- 232 Liquidació del Pressupost
- 233 Pressupost de la Sindicatura de Comptes
- 235 Informe dels diputats interventors
- 500 Procediment per a la provisió de llocs de treball
- 501 Procediment per a la selecció de personal del Parlament

6. PROCEDIMENTS REFERITS A DIPUTATS I A ÒRGANS PARLAMENTARIS

- 234 Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat del diputat
- 336 Declaració sobre la situació patrimonial
- 396 Composició del Ple del Parlament
- 397 Composició de la Diputació Permanent
- 398 Composició de la Mesa del Parlament
- 399 Composició del grup parlamentari
- 400 Composició de la Comissió
- 402 Composició de les comissions permanents legislatives
- 403 Composició de les comissions permanents no legislatives
- 404 Composició de les comissions creades per llei
- 405 Composició de les comissions permanents de legislatura
- 406 Composició de les comissions d'estudi
- 407 Composició de les comissions d'investigació
- 408 Distribució de representants en els òrgans

SECCIONS DEL BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Actualització: 28.09.2004

1. TRAMITACIONS CLOSES AMB TEXT APROVAT O CLOSES EN LA FORMULACIÓ

- 1.00. Reforma de l'Estatut d'autonomia
- 1.01. Lleis i altres normes
- 1.01.01. Lleis
- 1.01.05. Reglament del Parlament
- 1.01.07. Criteris interpretatius i normes supletòries del Reglament
- 1.01.10. Normes de règim interior
- 1.10. Resolucions
- 1.15. Mocions
- 1.20. Interpellacions
- 1.25. Preguntes al Govern
- 1.25.05. Preguntes orals en el Ple
- 1.25.10. Preguntes orals en comissió
- 1.25.15. Preguntes per escrit
- 1.27. Preguntes al director general i al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
- 1.27.10. Preguntes orals en comissió
- 1.27.15. Preguntes per escrit
- 1.30. Altres tramitacions
- 1.30.01. Objecions a la vigència dels acords de la Diputació Permanent
- 1.30.04. Procediments relatius als informes del Síndic de Greuges
- 1.30.06. Procediments relatius al compte general de les corporacions locals i a altres informes de la Sindicatura de Comptes

2. TRAMITACIONS CLOSES PER REBUIG, RETIRADA, CANVI O DECAÏMENT

- 2.00. Propostes de reforma de l'Estatut d'autonomia
- 2.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma
- 2.01.01. Projectes de llei
- 2.01.02. Proposicions de llei
- 2.01.05. Propostes de modificació del Reglament del Parlament
- 2.01.10. Propostes de norma de règim interior
- 2.10. Procediments que es clouen amb l'adopció de resolucions
- 2.10.05. Procediments d'investidura del president de la Generalitat
- 2.10.07. Mocions de censura
- 2.10.09. Qüestions de confiança
- 2.10.11. Designacions de senadors per a representar la Generalitat al Senat
- 2.10.13. Designació del Síndic de Greuges
- 2.10.15. Designacions de síndics de la Sindicatura de Comptes
- 2.10.17. Designacions de membres del Consell Consultiu
- 2.10.20. Altres eleccions i propostes de nomenament o de conformitat
- 2.10.25. Proposicions no de llei
- 2.10.30. Debats generals
- 2.10.35. Debats en comissió
- 2.10.40. Procediments relatius al control de la legislació delegada
- 2.10.45. Procediments relatius a un pla o comunicat del Govern
- 2.10.50. Procediments relatius a una proposta del Govern de pronunciament previ a una decisió administrativa
- 2.10.55. Dictàmens de les comissions d'investigació
- 2.10.60. Procediments relatius a la memòria anual i a altres informes de la Sindicatura de Comptes
- 2.10.63. Propostes de resolució per a encomanar un informe a la Sindicatura de Comptes o altres actuacions
- 2.10.65. Projectes i propostes de resolució d'actuació davant les Corts Generals
- 2.10.70. Projectes i propostes de resolució d'actuació davant el Govern de l'Estat
- 2.10.75. Procediments d'actuació davant el Tribunal Constitucional
- 2.10.80. Propostes de resolució sobre l'establiment de convenis i acords de cooperació amb altres comunitats autònomes
- 2.10.85. Propostes de resolució per a crear comissions
- 2.10.90. Altres procediments amb adopció de resolucions
- 2.15. Mocions subsegüents a interpellacions
- 2.20. Interpellacions
- 2.25. Preguntes al Govern
- 2.25.05. Preguntes orals en el Ple
- 2.25.10. Preguntes orals en comissió
- 2.25.15. Preguntes per escrit
- 2.27. Preguntes al director general i al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
- 2.27.10. Preguntes orals en comissió
- 2.27.15. Preguntes per escrit
- 2.30. Altres tramitacions
- 2.30.01. Objecions a la vigència dels acords de la Diputació Permanent

3. TRAMITACIONS EN CURS

- 3.00. Propostes de reforma de l'Estatut d'autonomia
- 3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de norma
- 3.01.01. Projectes de llei
- 3.01.02. Proposicions de llei
- 3.01.05. Propostes de modificació del Reglament del Parlament
- 3.01.10. Propostes de norma de règim interior

- 3.10. Procediments que es clouen amb l'adopció de resolucions
- 3.10.05. Procediments d'investidura del president de la Generalitat
- 3.10.07. Mocions de censura
- 3.10.09. Qüestions de confiança
- 3.10.11. Designacions de senadors per a representar la Generalitat al Senat
- 3.10.13. Designació del Síndic de Greuges
- 3.10.15. Designacions de síndics de la Sindicatura de Comptes
- 3.10.17. Designacions de membres del Consell Consultiu
- 3.10.20. Altres eleccions i propostes de nomenament o de conformitat
- 3.10.25. Proposicions no de llei
- 3.10.30. Debats generals
- 3.10.35. Debats en comissió
- 3.10.40. Procediments relatius al control de la legislació delegada
- 3.10.45. Procediments relatius a un pla o comunicat del Govern
- 3.10.50. Procediments relatius a una proposta del Govern de pronunciament previ a una decisió administrativa
- 3.10.55. Dictàmens de les comissions d'investigació
- 3.10.60. Procediments relatius a la memòria anual i a altres informes de la Sindicatura de Comptes
- 3.10.63. Propostes de resolució per a encomanar un informe a la Sindicatura de Comptes o altres actuacions
- 3.10.65. Projectes i propostes de resolució d'actuació davant les Corts Generals
- 3.10.70. Projectes i propostes de resolució d'actuació davant el Govern de l'Estat
- 3.10.75. Procediments d'actuació davant el Tribunal Constitucional
- 3.10.80. Propostes de resolució sobre l'establiment de convenis i acords de cooperació amb altres comunitats autònomes
- 3.10.85. Propostes de resolució per a crear comissions
- 3.10.90. Altres procediments amb adopció de resolucions
- 3.15. Mocions subsegüents a interpellacions
- 3.20. Interpellacions
- 3.25. Preguntes al Govern
- 3.25.05. Preguntes orals en el Ple
- 3.25.10. Preguntes orals en comissió
- 3.25.15. Preguntes per escrit
- 3.27. Preguntes al director general i al Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió
- 3.27.10. Preguntes orals en comissió
- 3.27.15. Preguntes per escrit
- 3.30. Altres tramitacions
- 3.30.01. Objecions a la vigència dels acords de la Diputació Permanent
- 3.30.04. Procediments relatius als informes del Síndic de Greuges
- 3.30.06. Procediments relatius al compte general de les corporacions locals i a altres informes de la Sindicatura de Comptes

4. INFORMACIÓ

- 4.40. Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la cambra
- 4.45. Composició dels òrgans de la cambra
- 4.50. Compliment de resolucions i de mocions
- 4.50.01. Compliment de resolucions
- 4.50.02. Compliment de mocions
- 4.52. Intervencions del president de la Generalitat
- 4.53. Sessions informatives i compareixences
- 4.53.03. Sol·licituds de sessió informativa
- 4.53.05. Sol·licituds de compareixença
- 4.53.10. Sessions informatives i compareixences de membres del Govern
- 4.53.15. Compareixences d'autoritats, de funcionaris i d'altres persones
- 4.55. Activitat parlamentària
- 4.55.05. Reunions tingudes i qüestions tractades
- 4.55.15. Convocatòries
- 4.65. Documentació per al treball dels òrgans de la cambra
- 4.67. Comunicacions dels grups parlamentaris i dels diputats
- 4.70. Comunicacions del president de la Generalitat i del Govern, i d'altres òrgans
- 4.70.01. Composició del Govern, delegacions de funcions i encàrrecs de despatx
- 4.70.05. Documentació tramesa en compliment de lleis i altres normes
- 4.70.10. Altres comunicacions
- 4.75. Dictàmens del Consell Consultiu
- 4.80. Síndic de Greuges
- 4.85. Sindicatura de Comptes
- 4.86. Procediments davant les Corts Generals
- 4.87. Procediments davant el Tribunal Constitucional
- 4.87.05. Recursos d'inconstitucionalitat interposats pel Parlament
- 4.87.10. Recursos d'inconstitucionalitat interposats contra lleis de Catalunya
- 4.87.15. Qüestions d'inconstitucionalitat
- 4.87.20. Recursos d'emparament constitucional
- 4.87.25. Conflictes en defensa de l'autonomia local
- 4.89. Junta de Control de la Iniciativa Legislativa Popular
- 4.90. Règim interior
- 4.90.05. Pressupost del Parlament
- 4.90.10. Càrrecs i personal
- 4.90.15. Contractació
- 4.95. Altres informacions

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura
Primer període

Número 1
Divendres

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura
Primer període

Sèrie P - Número 1
Divendres, 5 de desembre de 2003

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de l'1 de gener de l'any en curs i el subscriptor rebrà totes les publicacions editades des d'aquella data.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's la butlleta de subscripció degudament emplenada.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, la qual cosa tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

El pagament es farà exclusivament per mitjà de domiciliació bancària.

B U T L L E T A

Institució
 Nom Cognoms
 Carrer Núm.
 Població Codi postal
 NIF Telèfon Fax
 A/e

Desitjo subscriure'm al

☐ <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	} ☐ Imprès
☐ <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	
☐ <i>Butlletí Oficial i Diari de Sessions (subscr. conjunta)</i>	

Prego que es carregui l'import de la subscripció al compte corrent:

□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□	□
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

....., de de 200 ...

Adreça de tramesa

Institució
 Nom Cognoms
 Carrer Núm.
 Població Codi postal

SIGNATURA

Producció i subscripcions

Departament d'Edicions del Parlament de Catalunya
 Parc de la Ciutadella, s/n • 08003 Barcelona

A/e: edicions@parlament-cat.net
 Tel. 933 046 635 • Fax 933 046 636

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	50,00 euros
Número solt	1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	40,00 euros	IVA inclòs
Número solt	1,00 euros	

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	80,00 euros
---	-------------

ISSN 0213-7798
 Dipòsit legal: B-20.066-1980
 Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
 també són consultables a
www.parlament-cat.net**